

UNIVERZITA PALACKÉHO V OLOMOUCI

PEDAGOGICKÁ FAKULTA

Katedra společenských věd

ZDEŇKA FRANTÁLOVÁ

5. ročník – prezenční studium

Obor: pedagogika – sociální práce

PRAVICOVÝ EXTREMISMUS SE ZAMĚŘENÍM NA NÁRODNÍ ODPOR

Diplomová práce

Vedoucí práce: Doc. Ph.Dr. Jitka Skopalová, Ph.D.

OLOMOUC 2009

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem diplomovou práci vypracovala samostatně a použila jen uvedených pramenů a literatury.

V Olomouci dne _____

Podpis

Děkuji své vedoucí práce, kterou byla Doc. PhDr. Jitka Skopalová, Ph.D., za odborné vedení, za věcné připomínky i za čas, který věnovala čtení a opravám diplomové práce. Děkuji všem, kteří se jakýmkoliv způsobem podíleli na mém výzkumném šetření.

OBSAH

ÚVOD	5
1 Teoretická východiska	7
1.1 Extremismus	7
1.2 Radikalismus	9
1.2.1 Pravice a levice	11
1.3 Současnost extremistické scény	13
1.4 Pohled kriminologie a sociologie na extremismus	14
1.5 Masmédia a extremismus	16
1.6 Shrnutí	19
2 Právo a extremismus	20
2.1 Trestná činnost extremistů	23
2.1.1 Situace v ČR	25
2.2 Protiextremistická politika státu	27
2.3 Shrnutí	35
3 Pravicový extremismus	37
3.1 Nacionalismus	40
3.2 Fašismus	42
3.3 Nacismus	43
3.4 Rasismus	45
3.5 Antisemitismus	48
3.6 Hnutí skinheads	50
3.7 Krajní pravice v ČR po roce 1989	53
3.8 Shrnutí	54
4 Národní odpor	56
4.1 Kontakt s Národním odporem	59
4.1.1 Postoj ke společnosti	60
4.1.2 Vztah k Národnímu odporu	68
4.1.3 Přívrženec versus rodina	71
4.1.4 Svědomí stoupence Národního odporu	72
ZÁVĚR	74
POUŽITÁ LITERATURA A PRAMENY	76
PROSTUDOVANÁ LITERATURA A PRAMENY	78
PŘÍLOHY A ANOTACE	

ÚVOD

Říká se, že by se nemělo dvakrát vstupovat do stejné řeky, ovšem jsou mezi námi tací, kteří chtějí vrátit čas o více jak půl stolení zpět a žít svůj život v zemi pod křídly Říšské orlice. Sice jsou občany České republiky, ale v srdci jsou přesvědčeni, že naše země není nic jiného než území velkého Německa, které má historické právo ji vlastnit. Jsou to ti, kteří nesouhlasí s demokratickým systémem a s jeho produkty v České republice. Oni volají po vůdci, který by vedl Německou říši ke slávě, vítězství a prosperitě. Touží po takovém společenském uspořádání, kde nebudou trpěni lidé jiné barvy pleti, jiného etnického původu než toho jimi zvoleného čistého – vyvolení bílé barvy pleti.

Ano, už to tu jednou bylo, ale bohužel i přes prohru a veškeré následující postihy s námi kráčí 21. stoletím ne málo pohrobků Adolfa Hitlera a zástupců neonacismu. V současnosti volají čím dál tím hlasitěji po znovuvzkříšení jejich nebezpečné představy, a i když našlapují opatrně, nelze popřít, že se jim daří kráčet tudy, kudy chtějí.

Má diplomová práce nese název Pravicový extremismus a je zaměřena především na organizaci Národní odpor. Nelze hovořit o nahodilém výběru tématu, protože se o pravicový extremismus a Národní odpor zajímám už téměř 2 roky. Začala jsem si všimnout jejich projevů na veřejnosti a problémů, na které média poukazují. Postřehla jsem v řadách neonacistů převahu mladých lidí a jako studentku pedagogické fakulty mě napadly otázky, na které mi média nikdy neodpověděla. Z jakého důvodu se moji vrstevníci hlásí k tak radikálním myšlenkám? Co v nich skutečně hledají? Jací jsou to lidé, členové svých rodin? Jak přistupují ke svému životu? Zatoužila jsem se s nimi setkat tváří v tvář a získat odpovědi, a to i na další otázky související s problémy společnosti.

Práci zahájím objasněním základních termínů, mezi které patří extremismus, radikalismus, pravice a levice včetně současného pohledu. Dotknu se právního ošetření extremismu spojeného s pácháním trestných činů i boje proti němu. Kapitola o pravicovém extremismu a s ním související pojmy jako nacionalismus, fašismus, nacismus, rasismus a antisemitismus nám již „otevře dveře“ k subkultuře skinheads, z jejíž části se postupem času zformovala organizace Národní odpor.

V rámci mého výzkumného šetření jsem se skontovala s několika aktivisty Národního odporu, kteří byli ochotni se mnou spolupracovat. Spolupráce spočívala v realizaci rozhovoru, který byl zaznamenáván na paměťový mp3 přehrávač a doslovně přepsán.

Cílem práce je poodhalit některé činitele socializace do militantní ultrapravicové organizace a umožnění přívržencům vyjádřit své myšlenky. Média o pravicových extremistech mluví čím dál častěji, ale pouze povrchně. Domnívám se, že proniknutí do života některých z nich mi umožní více porozumět jednomu z aktuálních jevů současnosti.

S tím souvisí i studium a analýza pramenů, které do této doby o problematice komentují a práce s dalšími materiály, které se oblasti týkají. Kromě toho sleduji zprávy podávané masmédií. Pro orientační konzultaci tématu jsem použila emailovou korespondenci s odborníkem na pravicový extremismus doc. JUDr. PhDr. Miroslavem Marešem, Ph.D., který vyučuje na Masarykově univerzitě – fakultě sociálních studií.

1 Teoretická východiska

Je nezbytné začít vysvětlením některých pojmů, které se prolínají v celé práci a na kterých je postavená organizace Národní odpor.

Diplomová práce je zaměřena na pravicový extremismus, sledovanou problematiku však nelze řešit bez povědomí o tom, co to vlastně extremismus je a jak se termín promění, když se před něho postaví přívlastek „pravicový“. Nejenom uvedené bude součástí následujících kapitol, ale také pojmy jako radikalismus, nacionalismus i fašismus a jejich převedení do nového kontextu současnosti. Protože se jedná o pravicový extremismus zaměřený na rasismus, antisemitismus a v jistém slova smyslu na nacionalismus, nacismus a fašismus, operuji i s významy těchto pojmů.

Je mnoho autorů (např. Chmelík, Danics, Mareš, atd.), kteří se zabývají definováním a tříděním těchto termínů, a řada z nich se k nim staví osobitě a částečně je vysvětlují podle toho, jak je chápou sami. Mám k dispozici dostatečné množství pramenů, ze kterých získávám představy a postoje spjaté s problematikou. Například poté, co jsem si přečetla knihu Charváta *Současný politický extremismus a radikalismus*, seznámila jsem se s jeho názorem, že v podstatě nemůžeme hovořit o univerzálně platné definici právě pojmu extremismus, což znamená, že podle něho taková definice neexistuje. Budu zde pracovat s poznatky těchto autorů.

1.1 Extremismus

Extremismus je podle Chmelíka (2000, s. 4) velice frekventovaným pojmem ve společnosti. Lidé jím označují „nenormální“, „neslušnou“ činnost, kterou nelze tolerovat, zejména, pokud je spjata s jejich ideovými protivníky. Je nutné si však uvědomit, že to, co toleruji já, nemusí tolerovat jiný a rozhodně nelze objektivně soudit hranice mezi normalitou a extremismem. Proto panují dohady a rozpory při názoru na extremismus, což je závislé na stavu a uspořádání společnosti.

Někteří teoretikové říkají (např. CHMELÍK, 2000, s. 4), že ve společnosti, kde vládne demokracie, má extremismus volné pole působnosti, a to proto, že takový stát nemá účinné obranné mechanismy, aby se s ním dokázal nadobro vypořádat, jako to naopak dokáže ta země, kde dominuje diktatura.

V současnosti existují různá pojetí pojmu extremismus. Danics uvádí (2003, s. 11 – 13), že je možné rozlišit pro naše potřeby následující, a to:

1) Akademický pojem

Extremismus je prvotně definován a používán v kontaktu se společensko-vědní disciplínou, tedy v současnosti zejména v politologii, která chápe extrém jako krajní odchýlení od zaběhlých společensko-politických norem. Následně se za extremismus považují „na základě odborných kritérií označovány ve vzájemné spojitosti individuální postoje, skupinová a organizovaná veřejná činnost a politické subjekty, včetně tiskovin a nakladatelství“ (s. 11). Extremistické jednání je v politologii spojeno s opozicí vůči celému politickému systému. Specifikum extremistických subjektů spočívá v tom, že efektivně kombinují použití legálních politických forem a prostředků s nelegálními, včetně násilí. Uvedené subjekty se realizují v současném politickém a ústavním systému i mimo něj.

2) „Bojový pojem“

Slouží na poli praktické politiky a v oblasti médií k „diskreditaci protivníka“ a jeho použití je v podstatě závislé na subjektivní pozici toho, kdo hodnotí. Může tedy dojít i ke zneužití pojmu *extrémní* k mocensko-politickým účelům a to tehdy, kdy by byly vládou zakázány ty politické strany, které by se jí jevily jako politicky nepohodlné, a z toho důvodu označeny jako extrémní. Extremismus jako „bojový pojem“ je zatížen subjektivismem i politicko-mocenskou účelovostí.

3) „Sběrný“ či úřední pojem

Ve většině zemí Evropské unie nemá extremismus svou právní definici, vlastně slouží jako „sběrný pojem“, protože zahrnuje veškeré formy i projevy uvažování a jednání, které jsou zaměřeny v demokratickém státě protiústavně.

Danics zmiňuje (2002, s. 9 – 10), že pokud se snaží politologie vymezit politický extremismus, pak říká, že „*extremisté dovádějí společenské problémy ke konfliktům, což bývá prezentováno jako nutnost zásadního přehodnocení a revoluční změny principů politiky, uspořádání státu, dané vládní formy spojené s ústavním systémem.*“ Postoj krajních politických stran se ze samého začátku jeví jako zcela ideologický, kdy zformulují a vyjádří vlastní názor na otázky společenského vývoje jako takového. Tyto strany či

uskupení občanů se tím vyčlení, integrují a organizují k získání ochrany a k prosazování politických zájmů. Využívají možnosti, které jim nabízí stávající politika, aby ji mohly v brzké době změnit a utvořit podle svých programů a záměrů.

Politický extremismus je podle Chmelíka (2001, s. 8) „*extremismus, jehož odchýlení od obecně zavedených a v aktuální době přijímaných norem má podobu politického programu s výraznými prvky názorové nesnášenlivosti a odmítání kompromisních řešení. Je manifestován jako radikální až militantní odmítání politiky státu anebo ústavního pořádku, a to i za použití násilí.*“

Extrémní aktivity rozděluje Chmelík (2000, s. 4) do tří skupin. „*První usilují o realizaci vysoce ušlechtilých a humánních ideálů, ale způsobem, který v menší či větší míře narušuje zákon. Příslušníci druhé skupiny své představy o fungování společnosti, které odporují obecným normám morálky a humanity, pokoušejí prosadit způsobem, který jim umožňuje platný právní řád. Příslušníci třetí skupiny se snaží o realizaci svých nelidských a protizákonných idejí protizákonnými a nelidskými způsoby.*“

Jsou jisté charakteristiky, které jsou zjevné ve způsobu myšlení a argumentaci každého extremisty. Danics (2003, s.20) je shrnul do následujících bodů:

- víra v existenci absolutní pravdy a vědomí osobního poznání této pravdy,
- z toho pramení nereálné hodnocení dané politické situace,
- totální a mobilizační kritika všeho stávajícího,
- sklon k dogmatismu a nesnášenlivost vůči odlišným názorům,
- často využívají populismu a ideově-politickou manipulaci,
- vyhrocují problémy ve společnosti a konfrontují je se státní mocí,
- v oblasti politiky jsou potom vytvářeny na základě různých ideových koncepcí a doktrín obrazy nepřátel,
- vytvářejí konspirativní teorie,
- odmítají pluralitu a vůbec celý systém zastupitelské demokracie.

1.2 Radikalismus

Jak uvádí Bednář (2007, s. 33-34), s extremismem úzce souvisí pojem radikalismus, který s ním bývá dokonce ztotožňován a zaměňován, zejména v současné době. To ovšem

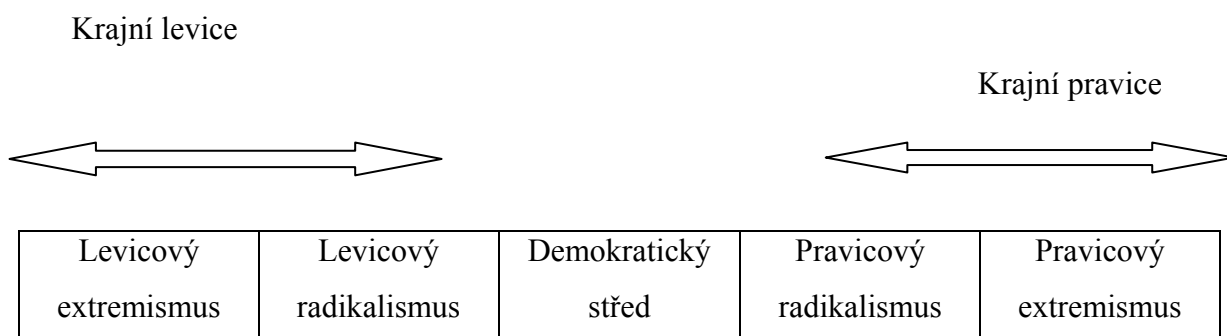
zakrývá pravý význam a smysl pojmu radikálnosti, což se odlišuje od významu samotného extremismu. Abych zdůvodnila právě srovnávání radikalismu a extremismu, je třeba souhlasit s Bednářem, že extrém značí postavení mimo sdílenou normu, běžné zvyklosti, které patří do jakéhosi středu. Právě tento střed představuje většinově uznávané postoje a chování. Pojem středu má totiž dva značně odlišné významy. „*Střed ve slabém, nevlastním smyslu je nevybočujícím průměrem, nepřesahujícím obecně přijímanou konvenci citů, rozvažování, chování a jednání. Střed v silném, vlastním smyslu znamená naopak ústřední, nezbytný základ jeho původní energie.*“ (Bednář, 2007, s. 33)

Radikalismus je tedy laicky řečeno hluboké přesvědčení pro věc, která nemusí vybočovat z normálu.

Pod radikalismem si Danics (2002, s.10) představuje kritické postoje, které se snaží změnit a zlepšit současné politické poměry, avšak není jejich cílem odstranit demokratický politický systém a pohybují se v jeho ústavním rámci, i když na jeho samém okraji. Kdežto extremismus jsou vyhraněné politické postoje, které nekompromisně vedou ke přeměně či k odstranění demokratického zřízení a pro tento záměr se pracuje se všemi dostupnými prostředky. Mezi ty dostupné prostředky se počítají i takové, které jsou již za rámcem právního státu.

Danics vysvětluje (2003, s. 17) politického radikála tím, že poukazuje na jeho vzdálenost od centrálního místa, kde působí demokratické politické síly, ale nedosáhl hranic extremismu. Radikální cíle a způsob jejich prosazování mohou nejenom posílit demokratický systém, leč mohou i snadno zapříčinit nestabilitu. Pro tuto nestabilitu bývá radikalismus označován jako „šedá zóna“ přechodu či tzv. „mezistupeň“ mezi extremismem a demokracií.

Model radikalismu a extremismu (BARÁT, 2007, s. 24)

Danics (2003, s. 18) řeší problém určení hranic mezi extremismem a radikalismem tím, že se na tyto pojmy dívá jako na celek a rozlišuje pouze „ultralevici“ a „ultrapravici“. V místech, kde jsme použili označení „krajní levice“ a „krajní pravice“ (viz. výše model), tam Danics užívá pojmy „ultralevice“ a „ultrapravice“.

1.2.1 Pravice a levice

Pokud chci hovořit o pravicovém a levicovém extremismu či radikalismu, je nutné definovat pojmy *pravice a levice*. V tomto případě se ztotožňuji s Charvátem (2007, s. 14 – 15), který píše:

„Historicky pocházejí termíny levice a pravice z období Francouzské revoluce, při níž v roce 1789, během prvního setkání Generálních stavů, seděla aristokracie věrná králi po jeho pravici a radikálové společně se zástupci třetího stavu měli svá místa nalevo. Pravice usilovala o restauraci monarchie a opírala se o šlechtu a církve. Levice byla proti tomu reprezentována nastupující střední třídou, která požadovala nahrazení monarchie republikou, likvidaci privilegií církve a šlechty a zrovnoprávnění třetího stavu.

V průběhu 19. a 20. století došlo v evropském politickém prostoru k významným změnám. Podpora monarchie a privilegovaných vrstev mezi konzervativci pozvolna slábla a byla nahrazena podporou tradičních hodnot, obce, rodiny a církve. Liberální strany se zaměřovaly na omezování státních regulací ekonomiky, na podporu volného trhu a zvolna se rodícího kapitalismu, zatímco volání po větší rovnoprávnosti či rovnosti se posunulo do agendy organizovaného dělnictva a jeho zástupců v podobě masových stran socialistického typu. Tyto strany se postavili do opozice právě proti konzervatismu i liberalismu. Nástup těchto socialistických stran byl tak prudký, že sblížil konzervativce i liberály, aby se postavili soupeři. Ze sporu obou politických křídel začala vznikat politická uskupení, která dnes označujeme za extremistická. Tam, kde socialističtí radikálové odmítají kapitalismus i stát, se uchýlil komunismus, tam, kde se konzervatismus odmítal smířit s nástupem moderní sekularizované občanské společnosti, začaly vznikat zárodky fašismu, a tam, kde pronikla liberální tradice do neautoritářského socialismu, začal se šířit anarchismus.

Ve 20. století se dělení ustálilo a jestliže hovoříme o umírněné politické pravici a levici, máme na mysli stav, kdy levici reprezentuje socialismus a pravici konzervatismus a liberalismus.“

Charvát hovoří (tamtéž) o jistých tradičních tématech, která pravici a leviči charakterizují. Základní rozdělení se dotýká ekonomiky. Pokud je preferován zásah do ekonomiky a přerozdělení bohatství ku prospěchu chudší vrstvy, je to klasický levicový záměr. Kdežto snaha o nezasáhnutí státu do ekonomiky je vlastní liberální pravicové straně. Rovnost lidí, ať už v jakémkoli smyslu, je téma levice, kdežto uznávání nerovnosti (jak ve smyslu různosti, tak hierarchického uspořádání společnosti) je typické pro konzervativní pravici. Silnější nebo širší stát upřednostní leviči, na místo toho slabší stát pravici. Co se týče náboženského charakteru, tak levice podporuje sekulární zřízení a konzervativní pravice náboženské hodnoty. Když se podíváme do současnosti, tak pro Evropskou unii kýve levice a odmítá ji pravice, což trochu souvisí i s otázkou internacionalismu (charakteristický pro leviči) a nacionalismu (charakteristický pro pravici). V obecném smyslu lze tvrdit, že levice se staví zejména za kolektivismus, ale pravice za individualismus. Ovšem tady panuje řada nesrovnalostí, protože požadavek svobody vyznání odpovídá liberální leviči (ačkoli se jedná o příklad individuální svobody), a vnímání národa jako organického celku nejde spíš u pravice (i když jde o příklad kolektivismu).

Danics vysvětluje (2002, s. 13) užívání termínů *extrémní pravice a extrémní levice* tak, že mohou vést k účelům deskriptivním i klasifikačním, ale také může nést uvnitř právně-normativní určení, které negativně hodnotí tímto způsobem značené části politického prostoru. Na druhé straně se vyskytují termíny *krajní pravice a krajní levice*, sloužící hlavně k vymezení politických stran než hnutí a skupin, protože jim chybí právě to normativní negativní poznamenání vyplývající z přívlastku extrémní. Užívána jsou také synonyma *ultrapravice a ultralevice*, která oznamují postavení politických stran na okraji politického spektra.

Pro upřesnění pozic těchto rozdělení – viz. výše Model radikalismu a extremismus.

Bednář upozorňuje (2007, s. 34), že radikalismus se může stát také extremismem z pozic zastánců opravdového extremismu.

Podle Danicse (2003, s. 16) je důležité si uvědomit, že radikalismus nemusí být dáván do souvislosti jen s opozicí stojící na pravo-levé ose, ale radikální může být kterákoli strana snažící se nekompromisně řešit dílčí problémy. Pojem „radikální“ tedy značí různá hnutí, která jsou radikální cíly či prostředky. Záleží na okolnostech a době, co nazveme jako radikální, protože obsah tohoto označení je značně proměnlivý.

1.3 Současnost extremistické scény

Na základě studia odborné literatury, na základě sdělení, která poskytují média, i díky rozhovorům s lidmi, kteří jsou „škatulkováni“ do pozic extremistů, bych se chtěla dotknout svými slovy současné extremistické scény, která panuje v naší republice.

Uvedla bych několik bodů, ve kterých se mísí mé poznatky:

- Extremistická scéna je dokonale strukturalizovaná a jsou v ní dobře vymezeny jednotlivé profilace, o čemž hovoří také Chmelík (2001, s. 18).
- Je zjevná vysoká míra navazování spolupráce a vůbec vzájemných kontaktů místních extremistických skupin a hnutí se zahraničními. Navzájem pak ovlivňují svou činnost, působení i částečně záměry.
- Hlavně v poslední době, např. na akci pravicových extremistů v Janově, lze pozorovat, že pravicová extremistická scéna je čím dál tím více zasažena radikalismem mladých lidí. Ti volají a usilují jednoduchými hesly a frázemi myšlenek vůdčích osobností konkrétního extremistického hnutí (v tomto případě Dělnické strany a jejího představenstva) o určitou změnu situace či poměrů. Jako způsob řešení nepoužívají argumentaci, nebo jenom zřídka, spíše dají přednost použití síly a své akce realizují téměř výhradně v davu.
- Nemalou podporou pro komunikaci jednotlivých hnutí se stala technika, zejména Internet (v rámci ČR, ale i pro vzájemný styk se zahraničními organizacemi podobného zaměření).
- Pro demokratický systém je v současnosti nejenom u nás, ale i v jiných zemích střední Evropy považován za hrozbu pravicový extremismus, který má už delší dobu vzestupné tendence. Oslovuje lidi prostřednictvím Internetu, rockových skupin s rasistickými texty a mnohými akcemi propagujícími názory a ideje pravicového extremismu.
- Je nutné poznamenat, že pravicoví extremisté obratně využívají ve svůj prospěch narůstající problémy s nepřizpůsobivými Romy a vybírají si pro svá radikální řešení problému takové lokality, kde ví, že je situace pro místní obyvatele natolik neúnosná, že budou následně přichozím extremistům „vděční“. Vděčnost se následně může obrátit v podporu, což je nezbytné pro zvýšení úspěchů a možností růstu takových pravicových stran.

1.4 Pohled kriminologie a sociologie na extremismus

Vím, že je řada lidí přesvědčena, že mezi extremismem a pácháním kriminální činnosti není žádný rozdíl. Uvedenému se Chmelík (2001, s. 14) věnuje také a poučuje o tom, že kriminologie se zabývá zkoumáním zločinnosti, jejími příčinami a podmínkami, trestnou činností i projevy právě této činnosti a úhel jejího pohledu spadá samozřejmě i na samotné pachatele i jejich oběti. Tedy extremismus opravdu může být předmětem zájmu kriminologie, ale podotýkám až tehdy, kdy je spáchán trestný čin. Když mluvím o trestném činu myslím tím takový, který je projevem rasové, náboženské, politické nebo národnostní nesnášenlivosti.

Při popisu kriminologických aspektů extremismu je podle Danicse (2002, s. 46) možné vysledovat dvě roviny. „*První představuje společenské klima, které větší výskyt jeví zahrnovaných pod pojmem extremismus umožňuje. K jejímu zmapování se využívá sociální analýza místa, kde extrémní skupiny vznikají. Jde např. o zjištění úrovně nezaměstnanosti, o zjištění podílů imigrantů či etnických skupin mezi místním obyvatelstvem, o informace při výskytu předsudků rasových, náboženských, dále o zjištění převažující politické orientaci. Při popisu konkrétní sociální situace nelze opomenout i dopad celospolečenských trendů, jako je např. napodobování preferovaných zahraničních vzorů. Nezanedbatelné jsou i možnosti dovozu extrémních doktrín, ideologií či náboženských vizí a jejich aplikace na domácí podmínky.*“

Druhou rovinu popisuje (tamtéž, s. 56): „*Druhá rovina kriminologických aspektů extremismu představuje obecné lidské dispozice, které jsou někdy popisovány jako psychologické a sociologické zákonitosti, jejichž přítomnost je pro určitá individua i celou komunitu, brána jako nutný předpoklad jejich extrémních projevů.*“

Sama se domnívám, že není jednoduché vytvořit jednoznačnou typologii členů a sympatizantů extremistických hnutí, ale Institut pro výzkum veřejného mínění pracoval v letech 1997 až 1998 na širokém výzkumu týkajícím se příčin a podmínek vzniku a projevů extremistických postojů i vzniku extremistický hnutí, na jehož základě byla provedena právě určitá typologie a proneseny tyto závěry, o kterých píše Chmelík (2001, s. 14 – 15):

- Většina extremistů – členů a příznivců extremistických hnutí – je představována mladými lidmi.
- Vůdčí osobnosti extremistických hnutí jsou lidé se sklonem k mesiášství, megalomanií.

- Řadové členy a příznivce hnutí tvoří v převážné míře mladí lidé, kteří se shodou různých okolností dostali, a to i na přechodný čas, k okraji společnosti hlavně kvůli ztráty zaměstnání, rodinného zázemí, může jít o přistěhovalce, etnické či jiné menšiny a jiné.
- Nejvíce rizikovou skupinu tvoří mládež. Napomáhá k tomu i fakt, že mládež nesvazuje strach o majetek a prosperitu rodiny, svým věkem samozřejmě kráčí k radikalismu v řešení chyb a nedostatků společnosti, které vnímá velice citlivě.
- Mladým lidem absolutně vyhovuje černobílé vidění světa a soustředění problému do snadných, jednoznačných hesel, hledání nepřitele, který je za odpovědný za vše, řešení situace stanovením úkolů „někým“. Toto poskytuje extremistická skupina řízená silnou osobností, ke které se obrací. Nastíněná řešení problémů ve skupině jsou jednoduchá, zdá se, že řeší problém okamžitě a uspokojivě. K tomu všemu je každý řadový člen skupiny (hnutí) platným členem, se kterým ostatní počítají, který problémy může řešit sám nebo se spolupodílet na jejich řešení.
- Věk není zobecnitelným předpokladem náležení lidí k extremistickým hnutím. V řadách extremistů však pozorují převahu mladých lidí.
- Nezralý mladý člověk, hledající jednoduché řešení, velmi snadno podlehne vlivu demagogů, kteří mu „černobílé“ vidění světa nabídnou a spolu s tím i možnost účastnit se na řešení věci agresivními akcemi.
- Současnost je extremisty chápána jako bezperspektivní, bez možností se adekvátně realizovat.

Podle zprávy Ministerstva vnitra ČR: Informace o problematice extremismu na území České republiky v roce 2007 (2008, s.47) je zjevný nárůst počtu mladých lidí, kteří sympatizují nebo se řadí mezi některou z extremistických skupin, které lákají zajímavou nabídkou.

Danics (2002, s. 56-57) mluví o možnosti někam patřit, najít si své místo ve společnosti, skupiny jsou zajímavé svojí relativní stabilitou, sdružováním stejnorodých osob, soudržností členů, mezinárodní aktivitou, jistou výlučností a také vnějšími projevy síly. Hodnoty, které jsou vyznávány v těchto skupinách vytváří v mladých lidech dojem dospělosti a při pocitu, že za nimi stojí určitá skupina, kterou nemohou přehlédnout ani mocenské orgány daného státu, také pocit silné osobnosti. A právě to je velkým lákadlem pro dospívající, kteří jsou otevřeni novým myšlenkám, popírají tradiční způsob myšlení

a jednání, vykřikují kritiky vůči společnosti, mají nedostatek životních zkušeností a touží prezentovat navenek svojí příslušnost k uznávaným skupinám a být respektováni v očích svých vrstevníků.

Danics (tamtéž) dále tvrdí, že názory kriminologů na důvody, které vedou mladé lidi k extremismu, se dále různí. Někteří vidí příčinu ve složitosti nynějšího světa a duchovní krizi zapříčiněné konzumním způsobem života. Hovoří se také o formování generace s jiným typem hodnot a pohledem na svět a dalším důvodem může být vznik okrajových skupin mladých lidí, kteří jsou zaplaveni pocitem nereálnosti odrážet problémy, které cítí, normální komunikací v podobě politického dialogu.

Sama jsem se mohla o pravdivosti výše zmíněného přesvědčit při realizaci mého výzkumného šetření. Většina z účastníků byli mladí lidé a sami o sobě, resp. bez přítomnosti svých skupinových druhů, působili nejistě a opatrně. Ale jakmile cítili oporu svých spolupřívrženců, bylo znát jejich jistější vystupování i odhodlání ukázat se jako schopní, silní a pevně stojící za ideály jak svými tak skupiny, ke které se řadili.

Když hovoříme o kriminologii, v průběhu mé praktické realizace jsem byla přesvědčena mými respondenty o propojení extremismu a trestné činnosti, a to díky jejich vlastní iniciativě v této oblasti. Jak vidno z teorie, dalo se jejich trestné jednání očekávat, ačkoli se s ním samozřejmě nedá souhlasit.

1.5 Masmédia a extremismus

Nejprve vysvětlím termín masmédia, a to prostřednictvím encyklopedie vydavatelství Diderot (1999, s.94), která jej definuje jako „*prostředky masové komunikace. Přenášejí sdělení anonymní mase příjemců ve vysokém počtu identických kopií (ve formě výtisků, signálů, magnetické kopie, filmové kopie, letáků, plakátů apod.). Jedná se o prostředek šíření masové kultury. Masmédia umožnila rychlé rozšíření informací, napomohla snížit kulturní rozdíly mezi městem a venkovem, vzdělanou „elitou“ a masou, na druhé straně je považována za nástroj všeobecné manipulace a za příčinu zpovrchnění a otupení lidských myšlenek i smyslů. Je považována za hlavního šířitele konzumní mentality. Podílí se významnou (a často rozhodující) měrou na vývoji tzv. masové společnosti“.*

Masmédia jsou velice silnou zbraní, ať už pro jakoukoli stranu, která je umí vhodně využít, často i zneužít. Můžeme na ně pohlížet z různých úhlů pohledu, ale vždy dospějeme ke zjištění, že je to jeden velký obchod, obchod se slovy, obchod s idejemi,

s názory, s postoji, s lidmi a jejich životy, obchod s minulostí, přítomností i budoucností. Vždy s cílem z toho něco vytěžit.

Samozřejmě, že i extrémisté používají tuto zbraň. Nejde jenom o plakáty, letáky, ziny, ale uvědomují si, že pro úspěch je nutné kontaktovat a podchytit co možná největší počet lidí, kteří se následně mohou stát jejich přívrženci a podporou pro vzestup a realizaci jejich cílů a představ. V dnešní době je pro takový záměr dokonalou volbou internet. Může si zde, kdo chce, co chce zveřejnit a dnes je tento technický vynález natolik rozšířen, že již není velkým problémem, zejména pro mladé lidi, takto oslovit. Uvědomme si, že jsou to právě mladí lidé, kteří tvoří pilíře extremismu. Extremisté nemají z důvodů svých extrémních názorů (mnohdy propletených i takovými myšlenkami, které mohou vést k trestným činům) možnost vkládat vlastní články nebo pozvánky na demonstrace do běžně prodávaných novin, časopisu, ani do televize či rozhlasu. Pro jejich propagandu je tedy nejúčinnější internet, který nabízí podobné přednosti.

Avšak tuto možnost si brzy uvědomila i Policie ČR, která se tímto také zabývá. Podle zprávy Ministerstva vnitra: Informace o problematice extremismu na území ČR v roce 2007 (2008, s. 15) jsou veřejně přístupné webové stránky s neonacistickou tematikou umístěny na serverech v USA, kde je propagace a šíření rasových a nenávistných postojů odlišně právně ošetřena, nebo v ostatních zemích, se kterými nemá ČR podepsané patřičné dohody. Autoři textů užívají různé maskování své totožnosti jako např. proxy servery či anonymizéry. Vezměme si třeba Národně vzdělávací institut, kde nalezneme rasistické, revizionistické, antisemitské aj. nenávistné texty. Hostování těchto stránek je umístěno v USA. Obdobné texty šíří i domovská stránky Národního odporu, jejíž umístění se nachází též mimo náš stát. Takové umístění právě ztěžuje Policii ČR docílit informací o konkrétních osobách, které webové stránky provozují a platí a nemohou zahájit trestní stíhání. Podle mínění policie je pro toto zneužívání internetu dále typické, že jsou pachatelé pořád před policií o krok napřed.

Propaganda je velice důležitá pro činnost, fungování a růst institucí, a když se dotkneme pravicového extremismu především nacismu, již Adolf Hitler věděl, že ji nelze podceňovat a bral si příklad z efektivního způsobu propagandy komunismu šířícího se z Ruska. Sám se tím netají ve své knize *Main Kampf*.

Ale ani samotná média nemůžeme brát vážně a zcela jim důvěřovat. I oni taktizují, překrucují a zamlžují. Mnohdy vykrouží ze skutečné situace naprostou pohádku jen proto, aby zobrazili akčnost a diváci, čtenáři či posluchači byli zaujati, protože v dnešní náročné době není snadné se zavděčit a prodat to své. Nezapomínejme na to, že masmédia slouží té

společnosti a té politice, která momentálně v zemi vládne, diktuje pravidla, a proto vždy neočekávejme plnou objektivnost.

Všichni hledají senzaci a extremismus svým způsobem senzace je. Jak jsem se již zmínila dříve, pravicový extremismus podle odborníků přibývá na síle a čím dál tím častěji se objevují články v tisku i reportáže v televizi o jeho běsnění a šíření. Ačkoli je jistě záměrem těchto médií ukázat na závadnost a špatnost takového jednání, někdy mě napadne, zda to v mladých lidech, kteří o tom čtou nebo to vidí, zanechá opravdu tento dojem či zda je to motivuje k uvědomění si výjimečnosti a dobrodružnosti extrémistů, po čemž mnoho mladých lidí touží. Bezesporu v tomto momentě hodně záleží na výchově a názoru na společnost, kterou si vytvořila mládež, avšak ne jenom ona, ale i dospělí.

Masmédia sehrála na podzim roku 2008 významnou roli v již zmiňované kauze Janov u Litvínova, kde pravicoví extrémisté v čele s Dělnickou stranou pořádali demonstraci proti útlaku Janovských obyvatelů tamními Romy. Dozvídali jsme se z médií, že extrémistům ostatní místní obyvatelé vycházeli vstříc, dokonce o nich hovořili jako o jediných zachráncích. Tímto taktickým krokem se extrémisté ukázali v dobrém světle před - dovolím si říci – valnou hromadou občanů naší republiky, protože problém s pozitivní diskriminací Romů se zde jednoznačně objevuje a nesouhlasně volá hodně lidí. Tudíž ubylo těch, kteří vidí v pravicových extrémistech strašáky, a to také díky masmédiím.

Důvěryhodnost masmédií je snižována i samotnými zdroji v nich působících. Pro vysvětlení použiji opět zmíněnou demonstraci, po jejímž proběhnutí se následně vyskytla vzájemná obviňování toho a toho deníku, té a té televizní stanice, která podala situaci podle jedněch nepravdivě a možná i záměrně zkresleně a to stejné tvrdila protistrana.

Bystrický apeluje (2007, s. 48) na uvědomění si, že radikalismus panuje i v médiích a *„řekněme, že se jedná o jeho obsazení velmi rizikovými faktory, které vytváří téměř všudypřítomnou hrozbu: především pak z toho důvodu, že vytrvale podsouvá latentní avšak velmi aktuální scénáře selhání politického a společenského systému. Hlavním charakteristickým rysem mediálního radikalismu je nebývale účinné působení dvou jinak samostatných institucionálních prvků, totiž cenzury a propagandy.“* Bývá manipulováno s mediálně konstruovanými zdroji.

1.6 Shrnutí

Projevy extremismu ve společnosti jsou doménou demokratického státu. Extrémisté ukazují na společenské problémy a dovádí je do krajností, které by mohly nastat, pokud občané nepřehodnotí dosavadní situaci a pokud nedojde k revoluční změně v politice i v uspořádání státu.

Extremista má své charakteristické způsoby myšlení a názory, mezi které patří například sklon k dogmatismu, vytváření konspiračních teorií nebo nesnášenlivost vůči odlišným názorům.

Radikalismus bývá chybně ztotožňován s extremismem, ale ve skutečnosti se pouze doprovázejí. Extremismus nekompromisně usiluje o přeměnu nebo odstranění demokratického zřízení. Radikalismus se na rozdíl od extremismu věnuje změně či zlepšení současných politických poměrů, ale nesnaží se docílit rozpadu demokracie.

Extremismus může být orientován buď pravicově nebo levicově. Zmínila jsem historický pohled na termíny „levice“ a „pravice“. Levice v konečné podobě zastupuje socialismus a pravice konzervatismus a liberalismus. Ke konkrétním tématům, na kterých je možné sledovat rozdíly pravice i levice, se řadí ekonomika, rovnost lidí, náboženský charakter, kolektivismus a individualismus.

Extremistická scéna je dobře strukturalizovaná a mezi extremisty probíhá vzájemná spolupráce jak místní, tak zahraniční. Mezi extremisty jsou převážně mladí lidé, jejichž akce probíhají nejčastěji v davu. Uspokojí je černobílé vidění světa a omezení problému do jednoduchých hesel. Touží někam patřit, zaujímat nevšední postavení ve společnosti, proti které vystupují. Mohou to být lidé „zahlcení“ konzumním způsobem života nebo neschopní ukázat na problémy, které cítí, běžnou komunikací prostřednictvím politického dialogu. Protože jsou mezi extremisty skupiny, které své ideje hájí protizákonnými a nelidskými prostředky, zajímá se o extremismus mimo jiného také kriminologie.

Pravicoví extrémisté využívají ve svůj prospěch narůstající problémy spojené s romskou menšinou. Nejúčinnější formu propagace jim nabízí Internet. Čím jsou extrémisté protřelejší a znalejší práva, tím víc vědí, jak taktizovat a maskovat, aby pod štítem svobody, demokracie a různých zástupných symbolů dokázali sdělit povoleným způsobem zakázané.

2 Právo a extremismus

Žijeme v demokratickém státě a takový stát se musí potýkat s extremismem. Mnoho politologů a filozofů vysvětluje svou představu demokracie různě. Zde bych citovala z knihy Černého (2008, s. 2). „*Ústavní soud se ve svém nálezu ke zrušení části zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu, vyjádřil i k pojetí demokratického státu a jeho legitimitě:*

„Ať jsou zákony státu jakékoli, ve státě, který se označuje za demokratický a proklamuje princip svrchovanosti lidu, nemůže být žádný jiný režim legitimní, než režim demokratický. Jakýkoli mocenský monopol vylučuje ze sebe sama demokratickou legitimitu. Východiskem naší ústavy je materiálně-racionální pojetí legitimacy a právního státu.“

Černý vysvětluje (2008, s.3):

„Budeme-li tedy mluvit o demokratickém státu a jeho definičních znacích, jedná se o liberální demokratický právní stát, který je založen na současných demokratických hodnotách a zakotven v ústavním pořádku České republiky. Jedná se o stát, který v sobě obsahuje demokratické zřízení. K tomuto znaku přistupuje řada dalších znaků definujících právní stát, které jsou všem evropským demokratickým státům společné, a dále se k nim řadí ty, jenž jsou specifikem České republiky.“

Jak uvádí Černý (tamtéž), moderní demokratický stát se vyznačuje dle Grospiče obecnými znaky, které můžeme nalézt i v ústavním zřízení České republiky:

- princip svrchovanosti lidu a s ním spjaté demokratické instituce,
- princip omezené státní moci,
- princip dělby moci a vzájemného vyvažování,
- princip ústavního (materiálního) právního státu,
- princip majority ve státně politickém rozhodování a respektování práv menšin,
- princip nezadatelnosti a nezcizitelnosti základních práv a svobod,
- politický pluralismus umožňující svobodnou soutěž o podíl politické moci a uplatňování práv opozice.

Pro bližší objasnění se vyjádřím k jednotlivým bodům a budu vycházet z knihy Černého (2008, s.4 – 9):

Svrchovanost (suverenita) lidu je jednoduše řečeno, že zdrojem veškeré státní moci je lid. Lid si vládne sám, adresuje si sám sobě svou moc a veškerá moc vychází z lidu. Pokud je tento princip demokratického státu narušen, má právo lid projevit odpor.

Princip omezené státní moci - jsou stanovena základní pravidla pro její uplatňování, protože nemůže zasahovat do kterékoli oblasti společenského a lidského života a ani přijímat kde jaká rozhodnutí. Pravidla nalezneme v ústavě a mnohem obšírněji se o nich dozvíme z konkrétních právních předpisů zákonného a podzákonného charakteru. Omezením jsou i základní lidská práva a svobody. Zde může opravdu státní moc učinit pouze omezení, avšak zcela zrušit nebo učinit taková omezení, která neodpovídají stanoveným pravidlům, to je nepřípustné. Každý občan může činit, co není zákonem zakázáno a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá (Ústava čl. 2 odst. 3 a 4).

Dělbá moci je postavena na rozdělení státní moci na moc zákonodárnou (parlament), výkonnou (vládu a prezidenta) a soudní (justici). Navzájem mají vůči sobě také jistou kontrolní pravomoc.

Princip ústavního (materiálního) právního státu svazuje státní moc tak, že musí dodržovat vlastní předpisy, které musí být navíc v souladu s ústavou. To také posiluje důvěru občanů v právo a stát, protože určité jednání je díky právním normám očekávatelné a vynutitelné a to jak ve vztahu stát vůči občanu, tak občana vůči státu.

Princip majority znázorňuje přijetí takového rozhodnutí, které je odsouhlaseno většinou rozhodujících, třeba i prostřednictvím zvolených zástupců. Toto rozhodnutí je pak závazné pro všechny. **Ochrana menšiny** značí její právo na existenci a možnost stát se většinou díky demokratickému boji. Menšina není jen jazyková, národnostní, etnická, náboženská a sociální, ale jakákoli, která je definována i podle jednoho společenského znaku nebo názoru na nějakou otázku. Dokonce i jednotlivec může být menšinou, když se odlišuje názorem. Ale pod ochranu menšiny spadá i nemožnost disponovat s jejími právy. Nesmí žádným způsobem většina znemožnit menšině dostat na svou stranu další osoby, a tak se stát většinou.

Princip nezadatelnosti a nezcizitelnosti základních práv a svobod pramení z myšlenky, že člověk vlastní základní práva již jen díky své existenci a stát je může zabezpečovat a rozvíjet, ale nikoli zrušit. Nezadatelností rozumíme, že se člověk nemůže svých lidských práv vzdát, ani je převést na někoho jiného.

Politický pluralismus je vnímán jako volná soutěž politických stran, která umožňuje rovnoprávně jednotlivým stranám působit na obyvatelstvo, aby získaly podporu pro své programové cíle. Podstatné je, že není akceptována pouze jediná ideologie za státní

ideologii, ale naopak existuje více myšlenek a koncepcí, které se navzájem potýkají o přízeň voličů. Ty koncepce, které zatím nemají dostačující většinu mohou zastávat kritické stanovisko vůči vládnoucí skupině a mohou tedy nabízet alternativní řešení.

Černý (2008, s. 10) dále popisuje Českou republiku jako stát se psanou rigidní Ústavou (tzn. k její změně je třeba kvalifikované většiny zákonodárního sboru), která zahrnuje základní definování České republiky jako státu. Za ústavní základy České republiky jsou považovány:

- svrchovanost,
- jednotnost,
- demokratické zřízení,
- dělbu moci,
- republikánský princip,
- parlamentarismus,
- respekt mezinárodního smluvního systému,
- princip koexistence a kooperace v nadstátní unijní organizaci,
- materiální právní stát,
- samosprávu,
- ochranu vlastnictví a svobodného podnikání,
- úctu k lidským a občanským právům a svobodám,
- sociální stát,
- šetrné využívání přírodních zdrojů a ochranu přírodního bohatství.

Vláda České republiky, jak uvádí Černý (tamtéž), ve zprávě o problematice extremismu na území ČR v roce 2002, definuje extremismus jako „*vyhraněnou ideologii postojů, které vybočují z ústavních, zákonných norem, vyznačují se prvky netolerance, a útočí proti základním demokratickým ústavním principům, jak jsou definovány v českém ústavním pořádku, mezi než patří*“:

- úcta k právům a svobodám člověka a občana (Ústava čl.1),
- svrchovaný, jednotný a demokratický právní stát (Ústava čl.1),
- nezměnitelnost podstatných náležitostí demokratického právního státu (Ústava čl. 9 odst. 2),

- svrchovanost lidu (Ústava čl. 2),
- volná soutěž politických stran respektujících základní demokratické principy a odmítajících násilí jako prostředek k prosazování svých zájmů (Ústava čl. 5),
- ochrana menšin při rozhodování většiny (Ústava čl. 6),
- svoboda a rovnost lidí v důstojnosti a právech, nezadatelnost, nezcizitelnost, nepromlčitelnost a nezrušitelnost základních práv a svobod bez rozdílu pohlaví, rasy, barvy pleti, jazyka, víry a náboženství, politického nebo jiného smýšlení, národního a sociálního původu, příslušnosti k národnosti nebo etnické menšině, majetku, rodu nebo jiného postavení (Listina základních práv a svobod čl. 1 a čl. 3).

2.1 Trestná činnost extremistů

Ze slov Chmelíka (2001, s. 17-18) lze citovat následující konstatování, které je faktické.

„V nejobecnější rovině lze uvést, že projevy extremismu jsou doposud převážně koncentrovány do vzájemného napadání skinheadů a Romů, anarchistů a jiných. Jednání jsou obvykle doprovázena verbálními projevy – provoláváním fašistických hesel a pozdravů. Jen zcela výjimečně lze hovořit o přípravě osob k těmto extremistickým jednáním. Zpravidla jde o spontánní jednání, o reakci na vzniklou situaci, na momentální podnět a tomu odpovídají i spáchané činy. Doprovodným, ale nikoliv rozhodným činitelem extremistických projevů je alkohol. Značný podíl na extremistických jednáních má tzv. situační extremismus, tj. jednání vyvolané hádkou či potyčkou mezi rozlišnými jednotlivci, která je pak řešena za účasti dalších extremisticky naladěných příznivců té či oné strany. Je otázkou, zda takové jednání mají být posuzována jako rasově motivovaná, nebo jako jednání s extremistickým podtextem.

Trestní stíhání kriminálních deliktů posuzovaných jako trestné činy spáchané z rasových, národnostních a jiných pohnutek přináší občas problémy v posuzování právní kvalifikace. Je to způsobeno zejména vysokým podílem subjektivního faktoru při jejich posuzování a dokazování, a navíc některé, zejména verbální a grafické projevy, nejsou zcela jednoznačné co do naplněnosti té které skutkové podstaty trestného činu s rasovým motivem. V případě násilných útoků spáchaných extremisty je situace ztížena tím, že jsou páchany převážně ve skupině až davu, ve kterých – při zásadě trestního práva hmotného o individuální trestní odpovědnosti pachatele za spáchaný čin – činí značné problémy označit konkrétního pachatele. Ve skupině jsou často i různé „kriminální živly“, které

využívají této anonymity party pro své zájmy v páčání kriminálních deliktů. Skupinová trestná činnost je všeobecně vždy náročnější na odhalování i prokazování trestní odpovědnosti konkrétních osob. Značný problém při objasňování extremistických kriminálních deliktů jsou svědecké výpovědi. Je velmi obtížné přimět svědka svědčit. Ze strany obyvatel jde v těchto případech o zjevný nezáměr až nechuť spolupracovat s orgány činnými v trestním řízení a v některých případech je u nich patrná tolerance až sympatie s pachateli.

Tímto výčtem byly naznačeny jen některé základní problémy při právním posuzování extremistických projevů. Jejich výčet samozřejmě není úplný, je řada dalších problémových okruhů, které znesnadňují nalézat objektivní pravdu v trestním řízení u extremistických skutků.“

Ministerstvo vnitra ČR ve své Zprávě o problematice extremismu za rok 2002 (s. 47) definuje **extremistickou kriminalitu** jako kriminalitu, která je motivovaná rasovou, sociální nebo jinou nenávisť. Na základě statistik v souvislosti s extremismem, které je možné nalézt právě na stránkách ministerstva vnitra, je zřejmé, že se nejčastěji jedná o páčání konkrétních trestných činů, které uvádí Černý (2005, s. 161 – 162) ze Zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona (dále jen tr. zák.):

- obecné ohrožení (§ 179 tr. zák.),
- násilí proti skupině obyvatel a proti jednotlivci (§ 196 tr. zák.),
- hanobení národa, rasy a přesvědčení (§ 198 tr. zák.),
- podněcování k národnostní a rasové nenávisť (§ 198a tr. zák.),
- výtržnictví (§ 202, tr. zák.),
- vražda (§ 219, odst. 2 tr. zák.),
- ublížení na zdraví (§ 221a níže tr. zák.),
- omezování osobní svobody (§ 231 tr. zák.),
- vydírání (§ 235, odst. 2, písm. f) tr. zák.),
- omezování svobody vyznání (§ 236 tr. zák.),
- porušování domovní svobody (§ 238 tr. zák.),
- porušování svobody sdružování a shromažďování (§ 238a tr. zák.),
- poškozování cizí věci (§ 257, odst. 2, písm.b) tr. zák.),
- genocidium (§ 259 tr. zák.),

- podpora a propagace hnutí směřující k potlačení práv a svobod člověka (§ 260 až 261a tr. zák.).

Dále Černý píše (tamtéž), že na taková jednání, která přináší společnosti jen nepatrná nebezpečí nebo malá vzhledem k mladistvím, můžeme nahlížet jako na přestupek proti veřejnému pořádku dle § 49 odst. 1 pís. a)-c) zákona o přestupcích (z. č. 200/1990 Sb.).

Chmelík (2001, s. 58) rozděluje extremismus z kriminologického pohledu dle dvou základních hledisek:

1. Podle objektů napadení na extremismus:
 - a) útočící na ústavnost a státní zřízení (zejména terorismus),
 - b) hrubě narušující občanské soužití,
 - c) útočící na život a zdraví občanů,
 - d) rasově motivovaný.
2. Podle formy páčání na extremismus:
 - a) verbální,
 - b) násilný (brachiální),
 - c) grafický.

Černý (2005, s. 162) tyto tři poslední typy ještě rozvádí a říká, že při **verbálním útoku** se nejedná o přímý kontakt s napadenou osobou, ale o slovní napadání, pronásledování oběti výhružkami atd. Jako příklad lze uvést fašistická a nacistická hesla – např. Sieg Heil. Za **brachiální útok** je považována agrese za přítomnosti psychického a fyzického násilí. Jde o napadení tělesné integrity i integrity majetku člověka. Pod **grafickou formu** páčání trestné činnosti spadá vydávání různých tiskovin, vylepování plakátů a také tvorba symbolů, které jsou spojovány nejčastěji s fašismem a nacismem – např. hákový kříž.

Bylo by směšné domnívat se, že extremistická kriminalita se projevuje jen v jednoznačných formách, víme, že se dané formy navzájem prolínají.

2.1.1 Situace v ČR

Ministerstvo vnitra ČR zpracovalo tzv. Informace o problematice extremismu na území České republiky v roce 2007. Podle údajů zde uvedených je možné zjistit, jaká panovala

v tomto roce situace trestné činnosti s extremistickým podtextem. Ministerstvo vnitra ČR (2008, s. 6) uvádí, že z celkového počtu 357 391 zjištěných trestných činů na území ČR bylo zaevidováno 196 trestných činů s extremistickým podtextem, tj. 0,05 % z celkového objemu zjištěné kriminality (0,07% ve stejném období r. 2006).

Celkový počet trestných činů s extremistickým podtextem zaevidovaných na území ČR v letech 2006 a 2007 (dle Evidenčně statistického systému kriminality Policejního prezidia ČR-ESSK):

ROK	Zaevidováno trestných činů	Podíl na celkové kriminalitě (%)	Objasněno trestný činů	Stíháno osob
2006	248	0,07	196	242
2007	196	0,05	119	181

Nejvíce trestných činů bylo zaznamenáno v hlavním městě Praze (44, tj. 22,4%), v krajích Severomoravském⁴⁰, tj. 20,4%) a Jihomoravském (29, tj. 14,8%). Největší pokles byl zaevidován v krajích Severočeském, a to o cca 56,6%, Západočeském o cca 42,9%, pro který byl rovněž příznačný nejnižší počet těchto trestných činů zaevidovaných v rámci ČR, a Severomoravském o cca 36,5%. V roce 2007 bylo v ČR spácháno nejvíce trestných činů s extremistickým podtextem v I. a IV. čtvrtletí roku.

Pokud hovoříme o skladbě trestných činů, výrazně převažovaly trestné činy dle § 260, § 261, § 261a trestního zákona (dále tr. z.) (podpora a propagace hnutí směřujících k potlačení práv a svobod člověka) 112 (tj. 57,1% ze všech zaevidovaných trestných činů), z kterých bylo objasněno 71 a bylo za ně stíháno 109 osob (tj. 60,2% ze všech zjištěných pachatelů trestné činnosti s extremistickým podtextem). Nižší podíl pak měly trestné činy dle § 198 tr. z. (hanobení národa, etnické skupiny, rasy a přesvědčení) - 28 a dle § 196 tr. z. (násilí proti skupině obyvatelů a jednotlivci) - 23, dále dle § 221, § 222 tr. z. (úmyslné ublížení na zdraví) – 18 osob, dle § 198a (podněcování k nenávisti vůči skupině osob nebo k omezování jejich práv a svobod) – stíhány 2 osoby a jeden trestný čin vraždy dle § 219g. Nedošlo k páchání teroristické trestné činnosti.

Složení pachatelů trestné činnosti s extremistickým podtextem v roce 2007 není rozdílná od roku 2006 a v letech předcházejících. Jednalo se o aktivisty, sympatizanty pravicově extremistických hnutí, příslušníky majoritního obyvatelstva bez zjevné vazby na pravicově extremistické subjekty, také Romové. Dle vzdělání převažovali absolventi

základních škol s výučním listem – 90 osob (49,7%) a absolventi základních škol bez kvalifikace – 45 osob (24,9%). Pachatelů se středoškolským vzděláním bylo 22 (12,2%), se vzděláním vysokoškolským 1 (0,6%), 1 absolvent zvláštní školy (0,6%) a 2 osoby s neukončeným základním vzděláním (1,1%). Co se týče dětí cizinců, u kterých nebylo zjištěno vzdělání, bylo 20 (11%). Věková skladba zůstává také stejná jako dříve. Převažovaly osoby ve věku 21 – 29 let (76, tj. 42%), 18-20 let (17, tj. 9,4%). Nejméně pachatelů bylo naopak ve věkovém rozmezí do 15 let (5, tj. 2,8%), 40 – 49 let (5, tj. 2,8%) a nad 50 let (9, tj. 4,8%). Vzhledem k pohlaví převažovali muži asi o 160 pachatelů.

Nebylo zaevidováno, že by v ČR docházelo k závažným antisemitským útokům, případně k nárůstu počtu takových útoků a vůbec nebyly zaznamenány trestné činy s antiislámským podtextem.

2.2 Protiextremistická politika státu

Tuto kapitolu bych začala slovy, které použil Černý ve své knize (2008, s. 17). „*Obrana každé organizované lidské skupiny proti jejím nepřátelům může směřovat také dovnitř této skupiny, tedy proti vlastním členům. Tato obrana existuje v každé organizované společnosti, stát nevyjímaje, a to nezávisle na tom, zda se jedná o stát demokratický či nikoli. Organizace občanů, spojených do podoby státu za účelem lepšího standardu žití a přežití, vtěluje do základů státu hodnoty, kterým má stát sloužit a které má chránit. Ochranou této organizace společnosti – státu – jsou chráněny i hodnoty, na nichž spočívá. Stát jako takový není samoučelný a není předmětem ochrany, je však hoden ochrany jako určitá forma vyjádřené vůle společnosti, která se sjednotila na základních pravidlech a hodnotách, na nichž chce fungovat.*“

Z těchto slov je logické, že stát se musí umět postavit proti svému nepříteli, resp. proti nepříteli svého systému, pokud chce dál fungovat demokraticky.

Mareš říká (2003, s. 92), že extremismus představuje riziko a hrozbu pro bezpečnost demokracie a to tím, že se extremisté snaží uchopit moc a poté zlikvidovat demokracii, za použití mechanismů demokratického systému anebo využívají protiprávních, násilných nebo teroristických metod.

Cílem protiextremistické politiky je omezení extremistických projevů, které se staví proti základním hodnotám ústavně demokratického státu, popřípadě tyto hodnoty oslabují. Nejde pouze o boj s již propuklými problémy, ale také o preventivní opatření.

Danics a Kamín (2008, s. 98-99) rozdělují protiextremistickou politiku na širší a užší pojetí. **Širší pojetí** je vnímáno tak, že tato politika pomáhá uskutečňovat celkovou politiku demokratického státu, s takovými sociálně-politickými a kulturně – duchovními podmínkami, kde se cítí lidé bezpečně a nemají důvody vážně měnit pravidla politické hry a hodnoty, na kterých staví demokratický stát. Protiextremistická politika je svázána s bezpečností politikou, což je soubor opatření k docílení státní nezávislosti, teritoriální integrity a přežití svého obyvatelstva. Je tu představena řada opatření, která jsou aplikována proti narušitelům ústavního řádu, politického systému a celkové bezpečnosti demokratického státu. Usiluje o stabilní demokratické prostředí. **Užší pojetí** je část pouze vnitřní bezpečnosti politiky, která je soustředěna na prevenci, monitoring, eliminaci, postih určitých už konkrétních projevů extremismu. Jsou specializované programy uplatňovány vůči směrům a jevům, které se vyskytují i v širší části společnosti než jen v extremistické oblasti.

Rozlišujeme různé úrovně protiextremistické politiky, o kterých také píše Mareš (2003, s. 93):

- Lokální úroveň,
- Regionální úroveň,
- Celostátní úroveň,
- Různé úrovně mezinárodní (biletární, multilaterální v rámci regionu, kontinentu, celého světa, apod.),
- Supranacionální úroveň.

Podle Danicse a Kamína (2008, s. 99) má nejdůležitější roli úroveň celostátní, protože prostřednictvím svrchovaných orgánů státní moci se právě protiextremistická politika vytváří, praktikuje a upravuje. Tyto orgány mohou zasahovat do konečné podoby protiextremistické politiky do nemalé míry tím, že jasně formulují podstatné zásady čili principy.

Mareš (2003, s. 93) se vyjadřuje také ke vzrůstající roli nevládní zahraniční spolupráce v otázkách potlačování extremismu. Jen dílčím způsobem se v rámci evropské integrace zatím praktikuje přesun kompetencí v oblasti vnitřní bezpečnosti na supranacionální úroveň. Protirasistické normy jsou přijímány také v této úrovni Evropského společenství.

O existujících metodách a nástrojích protiextremistické politiky v ČR se zmiňuje Danics (2003, s. 43 – 57). Jsou jimi:

1. Ústavně právní ochrana demokratického zřízení (zákazy politických stran, občanských sdružení, shromáždění apod.),
2. Správně (administrativně) právní ochrana demokratického zřízení (zřizování nebo pověřování institucí a bezpečnostních orgánů k monitorování a potlačování extremismu),
3. Trestněprávní ochrana demokratického zřízení (různé právní normy, které přímo nebo nepřímo slouží k potlačování extremismu),
4. Diskursivní ochrana demokratického zřízení, kterou je myšleno ideově-politické vypořádání se s politickým extremismem.

Principy protiextremistické politiky jsou formulovány kompetentními státními orgány, na základě dosavadních zkušeností společensko-vědních disciplín, které se zabývají extremismem. Tyto principy zkvalitní práci subjektů, které na tomto poli pracují. Danics a Kamín (2008, s. 100-105) jmenují následující:

- a) Proporcionalita** – vychází z myšlenky, že demokracie musí bojovat proti všem nepřátelům, ať už ústí nebezpečí z pravého politického spektra nebo z levého, kteří narušují základní hodnoty a principy demokratického státu.
- b) Proaktivnost** – snaží se ochraňovat systém ještě než extremistické aktivity překročí zákon a ještě než bezprostředně ohrožují bezpečnost státu.
- c) Derogačnost** – právně to znamená zrušení, ale může jít také o omezení základních práv a svobod. Vlastně velice úzce souvisí s proaktivním principem.
- d) Preventivnost** – usiluje o řešení příčin extremistických projevů a také jejich konfliktů v prvopočátcích. Uvědomme si, že demokracie v tomto směru hraje – nebo by měla hrát – proti svým nepřátelům „kartou“ ideové převahy svého modelu a přesvědčovací síly svých argumentů.
- e) Komplexnost** – protiextremistická politika z důvodu efektivity své činnosti musí prolínat výše zmíněné principy a takto s nimi pracovat a používat je.

Mareš (2003, s. 92-93) vysvětluje, že orgány, které se soustředí na práci protiextremistické politiky, nejsou jen státní, zaměřené na vnitřní bezpečnost, ale jsou

angažovány i státní orgány jiného charakteru – školství, mládeže, kultury, lidských práv apod., nevládní demokratické organizace (k nimž patří média nebo akademické vědeckovýzkumné sféry) a také velká část celé společnosti (ve veřejné i privátní sféře).

Danics a Kamín (2008, s. 105 – 107) mluví o těchto **subjektech české protixtremistické politiky**: Policie ČR, Bezpečnostní informační služba, vrcholné ústavně-politické orgány státu – parlament, vláda, dále občanské spolky a struktury, akademická sféra – různá specializovaná pracoviště k výzkumu extremismu, periodika či edice a nezapomínejme na vyšetřování trestných činů spjatých s extremismem, kdy jsou vyžadovány znalecké posudky z oboru politologie, historie, sociologie apod.

K nelegálním aktérům výše zmínění autoři řadí různé romské domobrany, které se vytvoří většinou po rasistických útocích pravicových extremistů v některé z lokalit. Dále se jedná o levicově extremistické uskupení, pro něž je charakterovým rysem „antifašismus“ (např. Antifa) a také jiné extremistické skupiny, které mezi sebou bojují navzájem.

Podle Mareše (2003, 97 – 98) mohou probíhat spory mezi aktéry zabývajícími se protixtremistickou politikou o rozdělení kompetencí a nebo o vhodnosti realizované politiky. Problémy mohou nastat i v řešení otázky, zda by bylo vhodné, aby byli extremisté v rámci politického spektra izolováni či zda se mají zapojit do spolupráce. Demokratickým stranám mnohdy činí obtíže vyřešit to, zda mají převzít témata extremismu a tak minimalizovat jejich vliv. Takové jednání ale vyvolá obvinění a protesty s cílem „extremizovat“ politické spektrum. Sřet se může týkat také přípustnosti vzájemného obviňování se z extremismu v demokratickém spektru. Média řeší spory o to, zda je vhodné poskytnout extremistům prostor – tato činnost má totiž dvě strany, kdy na jedné mohou být média obviněna z šíření propagandy, na druhé straně to lze vykládat jako snahu demaskovat cíle a charakter extremistů. Zajímavý spor je i o přípustnosti působení nebo zaměstnávání současných i bývalých extremistů ve veřejné sféře. Bývá různě nahlíženo i na optimální řešení otázky extremismu ve školské, mládežnické či rodinné politice. Nejednotné názory jsou i na smysl a efektivitu pořádání různých osvětových kampaní, které se věnují extremismu a snaží se tyto postoje (často rasismus) oslabit v rámci široké veřejnosti.

V následující tabulce je velice dobře charakterizovaná anti-extremistická legislativa (MAREŠ, 2003, s. 100).

Legislative pro	Specifická oblast speciální legislativy	Hlavní účel
Institucionální ochrana	Pravidla pro stav ohrožení	Zabezpečit loajalitu státního aparátu
	Pravidla pro zradu a akty zrady	
	Legislative proti podněcování nespokojenosti v ozbrojených silách	
	Legislative proti neloajalitě mezi státními zaměstnanci	
Zákazy strana a sdružení	Legislative pro zrušení/pozastavení politických stran	Eliminovat „nepřátelské“ strany a skupiny z politické scény
	Legislative pro zrušení/pozastavení politický sdružení	
Anti-propagandu	Legislative chránící demokratické instituce	Omezit možnost vysílat delegitimizující zprávy voličům
	Legislative chránící osobní čest	
	Legislative proti glorifikaci politických zločinů	
	Legislative proti falešným zprávám	
	Legislative omezující tiskovou svobodu	
	Legislative proti infiltraci cizí propagandou	
Anti-extremistické formy jednání	Legislative proti stranickým uniformám(symbolům atd.)	Chránit veřejná pořádek
	Legislative proti stranickým milicím	
	Legislative proti vojenskému výcviku členů soukromých sdružení	
	Legislative proti nošení zbraní	
	Legislative omezující svobodu shromažďování	

Mezi právní prostředky pro ochranu demokratického státu Černý (2008, s. 35 – 180) řadí např. omezení politických práv a svobod (k čemuž patří omezení svobody projevu v judikatuře), zákaz politické strany, zákaz občanského sdružení i zákaz shromáždění.

Aktivity státních orgánů v roce 2007

Ministerstvo vnitra ČR uvádí ve své zprávě na internetu Informace o problematice extremismu na území České republiky v roce 2007 (2008, s. 17 – 38) několik aktivit, které určité státní orgány učinily ve prospěch protiextremistické politiky. Z těchto materiálů budu v následující subkapitole čerpat.

Začnu aktivitou **Vlády ČR**, která v roce 2007 předložila Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR nový návrh antidiskriminačního zákona. V roce 2005 byla Českou republikou předložena Šestá a sedmá periodická zpráva o plnění Mezinárodní úmluvy o odstranění všech forem rasové diskriminace. Tato zpráva byla předložena Výboru OSN pro odstranění rasové diskriminace, který ji projednal ve dnech 1. - 2. března 2007 za 70. zasedání v Ženevě. Kromě pozitivních aspektů přidal výbor i jistá doporučení, která by měla směřovat ke zdokonalení dodržování práv upravených Úmluvou. Mezi tato doporučení jmenují:

- neexistence komplexního legislativního rámce ochrany před diskriminací,
- práce policie ve vztahu k menšinám,
- problematika sterilizací romských žen,
- zaměstnanost Romů ve veřejné správě a institucích,
- rasové diskriminace v uplatnění práva na bydlení a ochranu zranitelných osob, včetně Romů, před vystěhováním,
- situace Romů v oblasti vzdělávání,
- nízký počet stížností obětí rasové diskriminace.

Každoročně od roku 1989 vypracovává zmocněnec vlády pro lidská práva zprávu o stavu lidských práv v České republice a ta se soustředí na celou oblast lidských práv tedy i na diskriminaci na základě rasy nebo etnického původu.

Také v trestním právu došlo k návrhům určitých změn a to konkrétně u těchto činů:

§ 322 – Hanobení národa, rasy, etnické nebo jiné skupiny osob.

„Trestný čin hanobení národa, rasy, etnické nebo jiné skupiny osob se přebírá z platné právní úpravy. Okolností podmiňující použití vyšší trestní sazby zde bude i spáchání tiskem, filmem, rozhlasem, televizí, veřejně přístupnou počítačovou sítí nebo jiným obdobně účinným způsobem.“ (Ministerstvo vnitra ČR, 2008, s. 18).

§ 323 – Podněcování k nenávisti vůči skupině osob nebo k omezování jejich práv a svobod

U tohoto trestného činu se osnova přebírá z platného trestního zákona, kdy je upraven odstavec 3 písm. b), což říká, že *„aktivní účast na činnosti skupin organizací nebo sdružení, které hlásají diskriminaci, násilí, nebo rasovou, etnickou, třídní, náboženskou nebo jinou nenávist okolností podmiňující použití vyšší trestní sazby a nikoli samostatnou skutkovou podstatou, jako tomu je v platné právní úpravě.“* (Ministerstvo vnitra, tamtéž).

§ 370 – 372 – *„Skutkové podstaty trestných činů založení, podpora a propagace hnutí směřujícího k potlačení práv a svobod člověka (§ 372) projevu sympatií k hnutí směřujícímu k potlačení práv a svobod člověka (§ 371) a popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia (§372) osnova přebírá z platné právní úpravy jen s dílčími upřesněními dikce těchto ustanovení. U trestného činu založení, podpory a propagace hnutí směřujícího k potlačení práv a svobod člověk (§370) je doplněna jen okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby podle odstavce 2 písm. a) o spáchání činu veřejně přístupnou počítačovou sítí (např. Internetem) tak, aby to odpovídalo vymezení této zvlášť přitěžující okolnosti u jiných trestných činů [např. § 157 odst. 3 písm. b), § 255 odst. 2 písm. c), § 322 odst. 2 písm. b) atd.]. U trestného činu popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia (§ 372) byla ochrana rozšířena i na popírání, schvalování nebo ospravedlňování jiného genocidia než jen nacistického nebo komunistického.“* (Ministerstvo vnitra, tamtéž).

Ministerstvo vnitra a Policie ČR taktéž svou měrou přispěly k práci protiextremistické politiky. V rámci zabezpečení mezinárodní spolupráce v boji proti extremismu vznikly smlouvy o policejní spolupráci. 2. srpna 2007 nabyla platnost Smlouva mezi Českou republikou a Polskou republikou o spolupráci v boji proti trestné činnosti, při ochraně veřejného pořádku a o spolupráci v příhraničních oblastech. Tuto smlouvu zúčastnění podepsali ve Varšavě 21. června 2006.

V rámci Ministerstva vnitra působí poradní orgány, tzv. Meziresortní komise, jejichž úkolem je zabezpečit podkladové materiály k „Informaci o problematice

extremismu v r. 2007“, dále průběžně a dle potřeb plnit úkoly související s přípravou a zpracováním podkladových materiálů k problematice rasismu, extremismu, antisemitismu a islámofobie na území ČR. Musí také stanovit opatření proti těmto fenoménům. K jejich povinnostem dále patří kontakt s Agenturou pro základní práva EU, resp. Evropským monitorovacím střediskem rasismu a xenofobie.

Olomoucký kraj v roce 2007 uskutečnil pilotní projekt s názvem „Nic není zadarmo“. „*Jeho cílem bylo zahájit osvětovou kampaň, rozšířit poradenské služby a zvýšit odbornou úroveň profesionálních pracovníků pomáhajících profesí. Současně otestovat nové Metody pozdější kriminality. Projekt byl vyhodnocen jako úspěšný a bude v rámci provádění Strategie prevence kriminality na léta 2008 až 2011 nabídnut i dalším krajům.* (Ministerstvo vnitra, 2008, 20).“

Ministerstvo vnitra a policejní prezidium dospěly k rozhodnutí, že je potřeba zřídit pracovní skupinu, která se bude zabývat problematikou hudebních koncertů pořádaných pravicovými extremisty. Hlavním úkolem je střežit, aby nedocházelo k páchání trestných činů spjatých s extremistickým jednáním.

Snahou Strategie pro práci Policie České republiky ve vztahu k menšinám pro období 2006 – 2007 bylo vybavit policisty potřebnými sociálními kompetencemi, aby byla jejich práce s menšinami efektivní. Stejně jako předchozí rok, tak i v roce 2007, proběhly vzdělávací programy o problematice extremismu, které realizují policejní školy Ministerstva vnitra. Důležité jsou také psychologické aspekty zákroků Policie ČR vůči účastníkům extremistických vystoupení. Byl také rozpracován projekt „Jazykové mosty“, který usiluje o zmírnění negativního chování, projevů rasismu a xenofobie, což se vyskytuje u některých řadových policistů při výkonu služby.

Působí také vůči mladistvým, kteří se dostali do konfliktu se zákonem kvůli extremismu, několik programů, z nichž mohu jmenovat např. Právo pro každý den, Program ZZZ (Zastav se, zamysli se, změň se) a Učební program mladiství.

Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy se této problematice také dotýká. Vydalo Rámcový vzdělávací program pro základní vzdělávání a školy podle toho vytvořily vlastní školní vzdělávací program. Je tu vzdělávací oblast „Člověk a společnost“, která obsahuje problematiku lidských práv, multikulturní vzdělávání a výchovu k toleranci. „Strategie prevence sociálně patologických jevů u dětí a mládeže v působnosti resortu školství, mládeže a tělovýchovy na období 2005-2008“ v sobě zahrnuje problematiku extremismu. Pedagogické dokumenty obsahují téma Občan demokratické společnosti, jehož cílem je posílit výchovu k demokracii, k multikulturnímu soužití a přispívá

k omezení extremismu. Jsou zde zakomponována také témata jako třeba politický radikalismus, extremismus, současná extremistická scéna, symbolika této scény, mládež a extremismus.

Národní institut pro další vzdělávání poskytuje učitelům semináře soustředěné na otázky rasismu a extremismu. Památník Terezín vypracoval cyklus jednodenních i vícedenních seminářů pro pedagogy „Jak vyučovat Holocaustu“. Nezůstal jen u toho, ale soustředil se různými přednáškami i na děti a mládež – např. „Role ghetta v průběhu války“, Děti a mládež v ghettu, „Působení koncentračních táborů na vývoj a psychiku vězňů“ nebo „Svědectví pamětníků“.

I ministerstvo kultury zasahuje svým programem do podpory kulturních aktivit národnostních menšin žijících v České republice.

Provozovatelům rozhlasových a televizních stanic je uložena zákonem č. 231/2001 Sb. povinnost zabezpečit, aby tím, co vysílají, nevyvolávali nenávisť z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti nebo příslušnosti k určité skupině obyvatelstva (§ 32 odst. 1 písm. i).

Nemalou roli hraje i Ministerstvo práce a sociálních věcí, které především usiluje o ochranu cizinců před diskriminací a rasismem a snaží se snižovat bezpečnostní rizika spojené s migrací.

Pokud se dotkneme otázky financování, tak na některé projekty přispívá příslušné ministerstvo, ale kromě státního rozpočtu jsou využívány i dotace ze zdrojů EU.

2.3 Shrnutí

Žijeme v demokratickém státě, který musí čelit i problémům extremismu a jeho subjektům, aktivistům, sympatizantům, kteří zde fungují. Pakliže si chce demokratický stát zachovat svou existenci, musí si uchránit své obecné znaky, které jsou extremisty více či méně napadány.

Extremistická trestná činnost se projevuje zejména vzájemnými útoky skinheadů a Romů, anarchistů a jiných. Jen výjimečně je to připravené jednání, většinou se jedná o spontánní čin, který je často povzbuzen alkoholem.

V případě násilných útoků spáchaných extremisty bývá těžké označit konkrétního pachatele. Útoků se dopouští převážně skupiny až davy. Mnohdy je možné, setkat se s trestnými činy, jako jsou například násilí proti skupině obyvatel a proti jednotlivci, hanobení národa, rasy a přesvědčení, výtržnictví nebo podpora a propagace hnutí směřující

k potlačení práv a svobod člověka. Kriminologové přistupují k extremismu podle objektů napadení nebo podle formy jeho páchaní.

Nejvíce trestných činů zaznamenalo v roce 2007 hlavní město Praha. Převažoval trestný čin – podpora a propagace hnutí směřující k potlačení práv a svobod člověka. Pachatelem byli hlavně absolventi základních škol s výučním listem. Počtem převažovali muži nad ženami.

Protiextremistická politika bojuje s nastalými problémy, ale zajišťuje i preventivní opatření. Nejvýznamnější protiextremistické aktivity probíhají na celostátní úrovni. Zdokonaluje se i nevládní zahraniční spolupráce při potlačování extremismu.

Orgány protiextremistické politiky jsou státní, státní jiného charakteru, nevládní demokratické organizace i velká část celé společnosti. K subjektům se řadí Policie ČR, Bezpečnostní informační služba, vrcholné ústavně-politické orgány státu, Vláda, občanské spolky i akademická sféra. Jsou tu také nelegální aktéři, ke kterým patří romské domobrany či levicově extremistické uskupení.

Omezení politických práv a svobod nebo zákaz politické strany, občanského sdružení, ale i zákaz shromáždění, to vše jsou právní prostředky, které jsou používány k ochraně demokratického státu.

Konkrétně v roce 2007 bylo v boji proti extremismu realizováno následující: Vláda předložila zprávu o plnění Mezinárodní úmluvy o odstranění všech forem rasové diskriminace. V trestním právu došlo k návrhům jistých změn u některých trestných činů. V rámci Ministerstva vnitra a Policie ČR vznikly smlouvy o policejní spolupráci. Ministerstvo vnitra průběžně zpracovává podkladový materiál k problematice rasismu, extremismu, antisemitismu a islámofobie na území ČR. Probíhají vzdělávací tematické programy. Pozornost je věnovaná také mladistvým, kteří se dostali do konfliktu se zákonem kvůli extremismu.

3 Pravicový extremismus

V této kapitole se dostáváme k jádru věci. Extremismus můžeme dělit na pravicový a levicový. Pro potřeby této práce bude ovšem aktuální ten pravicový.

Danics (2003, s. 21 – 22) vysvětluje, že se jedná o „*popírání principu rovnosti lidí jako duchovní základ demokratického ústavního státu.*“ Jednoznačně poukazuje na vyšší hodnocení svého vlastního národa, rasy nebo etnika (etnocentrismus, rasismu, vyhraněný nacionalismus). Skupiny, které jsou „cizí“, tak snižuje (xenofobie, antisemitismus). Nemá zájem o prosazování principů identických politických práv pro všechny, nýbrž považuje za lepší nerovnost, vycházející z původu rasové, národní příslušnosti. Nelze hovořit o ucelené ideologii pravicových extremistů (výjimkou fašismu a nacismu), jinak totiž spojují a prolínají různé postoje, mýty, ideové koncepce a následně je přiléhavě použijí na konkrétní mentalitu a myšlení určité komunity. Jako stěžejní můžeme považovat právě tu představu, že etnická příslušnost k národu či rase rozhodne o hodnotě a kvalitě člověka. Z této myšlenky následně vycházejí i lidská a občanská práva, tedy společnost se staví na principu monokulturnosti, nikoli na multikulturnosti. Pravicový extremismus si své působení představuje jako autoritativní politický systém, v němž se staví v jednotu stát a etnicky homogenní národ a autoritu politického vedení je nemožné zpochybnit. Kontrolní mechanismy výkonu státní moci jsou v takovém prostředí zbytečné a tedy s tím i volby a fungování politické opozice.

Danics a Kamín se zmiňují (2008, s. 33) o **politickém populismu**, který je využíván jako metoda k oslovení a mobilizaci lidí a způsob získání veřejné podpory a politické moci. Pravicoví extremisté demagogicky hovoří o náladě obyvatelstva, zaměřují se na stávající předsudky i celkový přístup k obrazu společnosti a to vše je postaveno proti vládnoucím stranám. Prezентují se do role: „my tady dole – oni tam nahoře“. Typické je nastolení jednoduchých řešení obtížných problémů. Je nemožné ideologicky zařadit politický populismus, protože se profiluje z obrazů přátel a nepřátel (cizinci, menšiny či kapitalisté) a disponuje s ním ultrapravice i ultralevice.

Aby bylo možné efektivně realizovat hodnocení a typologii extrémně pravicových stran, muselo by být na extrémní pravici nahlíženo jako na jednotný celek. Má to ale háček, a to ten, že kritéria nejsou jasná ani kompletní a je možné jimi označit i spoustu jiných

stranických formací. Existují také důvody zatajení jejich pravých záměrů, proto není identické vystupování na veřejnosti a komunikování uvnitř svého prostředí.

Extrémní pravicová „rodina“ bývá nálepkovaná různě: rasistická, fašistická, antisystémová, antiimigrantská,... . Avšak takto označeny by mohly být spíše odnože jednotlivých stran této velké a členěné „rodiny“.

Mareš také vymezil (2003, s. 49) otázky, které je nezbytné zodpovědět, pakliže chceme dojít k podrobnějšímu „vysvětlujícímu“ popisu existence a rozdělení pravicového extremismu a radikalismu:

- „Co“ pravicový extremisté a radikálové zastávají a prosazují?
- „Kým“ jsou tyto jevy zastávány a prosazovány (i jakými způsoby)?

Sám Danics upozorňuje (2002, s. 15) na snahu německých politologů řešit otázku společných rysů stran, které identifikujeme jako extrémně pravicové. Takové strany definovali podle skutečnosti, že politika a ideologie, kterou praktikují, odmítá důležité principy a pravidla demokratického státu. Odmítají tedy:

- fundamentální rovnosti všech lidí,
- lidská a přirozená práva,
- nepoužití násilí při dosahování politických cílů,
- opoziční a menšinová práva,
- pluralismus a svobodnou konkurenci stran ucházejících se o státní moc.

S několika autory, kteří se věnovali problematice specifické politické ideologii stran pravicového extremismu, nás seznamují autoři Danics a Kamín (2008, s. 33). Mudde tvrdí, že jsou strany tvořeny čtyřmi pilíři: nacionalismem, xenofobií, právem a pořádkem a nejasnými ekonomickými pozicemi. Falter a Schumann považují za jádro těchto stran: extrémní nacionalismus, etnocentrismus, antikomunismus, antiparlamentarismus a kulturní pesimismus. Backes zase říká, pravicový extremismus popírá původ moderního pojetí rovnosti, tj. rovnost lidí jako duchovní základ demokratického ústavního státu.

Betz (in Mareš, 2003, s. 57) nastínil oblasti, ve kterých se současné pravicově populistické strany prezentují:

- imigraci a nenávisť k cizincům,
- „občanskou demokracii“ (resp. obrana „malého člověka“ vůči „zkorumpovanému“ státnímu systému),
- neoliberalismus (zdůrazňují nízké daně a neovlivňování ekonomiky státem, s výjimkou ochrany národní ekonomiky. Tím se liší od dřívějšího pravicového extremismu, který chtěl docílit ekonomické „třetí cesty“),
- obrana tradičních hodnot stavěných do protikladu k levicově-liberálnímu hodnotovému komplexu.

Ulrich Druwe a Susane Martino shrnuli skutečnosti, na které je nahlíženo při výzkumu pravicového extremismu. Mareš (2003, s. 47) je vyjmenoval a patří sem např.: osobnost člověka, charakter člověka, politický postoj, ideologii, politické jednání, politické hnutí, politické strany, politické instituce, politické systémy, společnost.

V souvislosti se sebepojetím mladých lidí, kteří jsou příznivci skupin pravicového extremismu, mluví Danics (2002, s. 57) o sociální nejistotě, pocitu neúspěšnosti a jiných potřebách a pocitech, o kterých jsem se již rozepsala v první kapitole – resp. podkapitole Pohled kriminologie a sociologie na extremismus. K tomu přidává několik bodů, na kterých je právě to sebepojetí dotčených založeno:

- Cítí se být ohroženi nepřáteli, které vidí kolem sebe, proto jednají sebezáchovně.
- Jsou přesvědčeni o každodenním boji o přežití, ve kterém se dokáží prosadit pouze nejsilnější.
- Násilí je pro ně běžnou a normální formou vedoucí k řešení společenských konfliktů.
- Mají katastrofickou vizi národa, který směřuje k vlastní degradaci.
- Panuje v nich dojem, že je nikdo nebere vážně, tudíž se cítí jakoby postaveni mimo společnost.
- Jejich frustrace vyvolává demonstraci síly.
- Snad více než přesvědčení, jsou zmanipulováni, k povolání do boje za správnou věc.
- Vnímají se za vyvolené strážce pořádku a za spásu národa.

Příčinami sílícího vlivu pravicového extremismu se zabývá Danics (2002, s. 22-23). Zmiňuje myšlenku Pietra Ignaze, že nemalý význam sehrává prohlubující se globalizace,

kteřá má na svědomí rozmazání třídni identifikace a vyústila ztrátou tradičních vazeb k určitým sociálním skupinám a třídám. Strany pravicového extremismu jsou připraveny poskytnout jednoduché řešení na požadavky nespokojených občanů, které stávající strany nezvládnou dnes uspokojivě vyřešit. Xenofobie spojována s rasismem – tedy obrana národní komunity před cizinci – reaguje na krizi identity, vygradované roztříštěním společnosti globálního věku. Volání po pořádku a větší bezpečnosti je reakcí na nárůst kriminality, korupce a egoisticky uplatňovaný liberalismu směřující k úspěchu jedince za každou cenu. Nakonec i hledání charismatického vůdce ve společnosti je autoritativně projevený odpor proti složitým mechanismům zastupitelské demokracie.

Jak jsem již předeštlala dříve, extremisté realizují spolupráci se stejně orientovanými i za hranice našeho státu a zase naopak. Mareš (2003, s. 68) rozeznává tyto formy spolupráce:

- **Náhodná** – jde o střetnutí extremistických skupin ze dvou či více zemí na jimi neorganizované akci (např. na koncertě, demonstraci).
- **Koordinovaná ad hoc** – extremisté ze dvou či více zemí uspořádají společnou akci
- **Účast v národních organizacích v transnacionálních seskupeních** – účast národní stany v celosvětových a celoevropských organizacích
- **Vytváření jednotných „supranacionálních“ organizací pro členy ve více zemích** – jedná se o organizace pro členy v několika zemích (např. Blood & Honour)

3.1 Nacionalismus

Nacionalismus je součástí každého díla, které pojednává o pravicovém extremismu, protože spolu velice úzce souvisí. Z toho důvodu najdeme i řadu definic ze zdrojů různých autorů, které se svou podstatou samozřejmě neliší. Já použiji tu, kterou jsem našla u Chmelíka (2001, s. 9). Ta říká, že „*nacionalismus je politický směr, podle kterého je vlastní národ základní společenskou jednotkou, nadřazenou nad ostatní. Politický směr typický pro nacismus (nacionální socialismus), který byl základní ideologií Adolfa Hitlera.*“

Charvát (2007, s. 32) říká, že moderní nacionalismus konstatuje přirozené rozdělení lidstva do patřičných národů s vlastní typickou povahou a že uspořádání společnosti je závislé na jednotlivých národech, které jsou definovány podle národních jazyků, kultury

a území. Z toho konstatování pak racionálně vznikne přesvědčení o postavení národa, respektive národního státu, jakožto ústředním bodem politické organizace. Cílem nacionalismu je splynutí územních hranic s hranicemi etnickými, jazykovými a kulturními.

Jestliže jsem použila termín „národ“, považuji za vhodné připomenout jeho dva druhy pojetí. O tom píše Charvát také (tamtéž). **Exkluzivní (vylučující)** pojetí si představuje národ jako organickou jednotu, kde členové mají společné předky, společnou identitu. Z toho důvodu je přístupováno ke všem, kteří se od majoritních členů liší – imigranty, jako k nevídaným hostům, kteří k národu jednoduše nepatří. Problém tohoto pojetí ovšem spočívá v docílení ideálního stavu, to je možné pouze zákazem migrace a politickým násilným přesídlováním. Rozdílný pohled má **inkluzivní (otevřené) pojetí** národa, kde má největší význam občanství, které není postaveno na biologických determinantech a nebrání se vytváření multikulturních, multietnických národů.

Charvát (2007, s. 38 – 41) velmi jasně rozděluje formy nacionalismu:

- **Liberální** – jde o nejstarší typ. Vychází z přirozenosti a svrchovanosti entity národa s právem na svobodu a sebeurčení. Bojují proti národnostní nadvládě a tvrdí, že jednotlivé národy si jsou rovny.
- **Konzervativní** – věří, že národy jsou přirozeně vzniklé skupiny lidí se společnými hodnotami, kulturou a historií, proto jsou velice opatrní až negativní vůči imigrantům. Cílem je zachovat národní svébytnost.
- **Expanzivní** – bývá spojován s šovinismem (tzn. přesvědčení o výjimečnosti a nadřazenosti svého národa).
- **Protikoloniální** – uskutečňována na kolonializovaném území. Hnutí spíše spojovala svůj nacionalismus s formami socialismu.
- **Kulturní** – národ chápe jako civilizaci, opírá se o emocionální pouto k národu, stát nehraje velkou roli.
- **Etnický** – hlavní je pro něj etnicita a bývá spojován s kulturním nacionalismem.

Kotlán (2003, s. 102 – 123) vysvětluje, že nacionalisté v Německu před druhou světovou válkou toužili po starých monarchických časech Německa.

3.2 Fašismus

Začnu definicí Chmelíka (2001, s. 9). „*Fašismus je otevřeně militantní a nacionalistické hnutí, ideově i v praxi nahrazující parlamentní demokracii totalitní diktaturou a zaměřené proti všem demokratickým ústavním institucím a svobodám. Má mnoho odrůd, z nichž nejznámější je nacismu jako německá varianta (1920 – 1945). Jiná definice jej charakterizuje jako nacionálně šovinistické a rasistické hnutí spojené s totalitní formou vlády.*“ Jen pro upřesnění – šovinismus je vyhrocený, nenávistný nacionalismus.

Charvát (2007, s. 65) nastínil historii a dozvídáme se, že pojem vznikl z latinského slova *fascis* (tedy svazek) a to směřuje k původnímu symbolu, kterým byli označováni ve starověkém Římě úředníci (tzv. liktoři). Liktorský svazek prutů s vetknutou sekerou byl oficiálním symbolem fašismu. Poprvé se fašismus objevuje v Itálii v roce 1919, kdy Benito Mussolini zakládá organizaci *Fasci italiani di combattimento*, která se stala v roce 1921 politickou stranou. Právě Itálie se v tomto směru stala vzorem pro Německo, i když si Mussolini udržoval od Hitlera dlouho odstup.

Kotlán (2003, s. 53) fašismus představuje jako nejdokonalejší formu extremismu s propracovaným vůdcovským principem a kategorií Přítel a Nepřítel (podle rasových i národnostních pravidel). Do jeho nejširšího vymezení patří jak nacismus a italský fašismus, tak i nemálo jiných hnutí a režimů, kde je obtížné posouzení jejich fašistické podstaty.

O fašistické ideologii Charvát (2007, s. 66-67) hovoří jako o kombinaci myšlenek syndikalismu, šovinismu a totalitního státu. Jde o kombinaci expanzivního nacionalismu a antimarxistického socialismu. Odmítá liberalismus, marxismus a demokracii. Podstata je spatřována v nacionalismu (včetně rasismu, méně pak s antisemitismem), antikomunismu a antidemokratismu. Místo politických stran funguje systém korporativismu, kdy je společnost rozdělena do jednotlivých korporací na základě pracovního zařazení. Dnes fašismus jako takový může označovat klasický italský fašismus, německý fašismus i diktaturu s pravicovými prvky.

Tento autor (2007, s. 65) vysvětluje příčiny ovládnutí fašismem a ty jsou: nestabilní nové demokratické režimy, vyčerpání tradičních demokratických států po první světové válce, ekonomická krize, vliv bolševické revoluce v Rusku.

McGowan (2004, s. 20) ve fašismu vidí hru na emoce lidí, na jejich rozmrzelost, frustraci, což vypuklo v chaotické době po první světové válce v řadě oblastí života. Také

upozorňuje na dlouhodobě prosperující komunismus ještě dlouho po zániku fašismus a to díky nedostatečné myšlenkové preciznosti.

Obšírně se tímto termínem zabýval Gregorovič a vysvětluje (1995, s 13) vznik fašistického hnutí po první světové válce národní katastrofou po prohrané válce, nezdařenou komunistickou revolucí nebo vítězstvím bez očekávaného výsledku, kdy se cítí být národ podveden. Samozřejmě uvádí i hospodářskou krizi, krizi demokratického politického systému a nadšení určitých občanů pro autoritativní vládu.

Tento autor seznamuje se myšlenkou, že: *„Může existovat fašismus (i německý) bez rasismu, může být korporativní, syndikalistický, hájit „čest práce“ a uznávat absolutní rovnost občanů a stejný životní start pro všechny. Stejně tak může být zpátečnický, může s pracujícími zacházet jako s tažnou silou a držet je v okovech. Může se – v případě vítězství – dokonce obrátit i proti svému jádru, totiž nacionalismus. I ono fašismem uměle vytvořené evropanství může být jím samým zavržené, pokud se na svém vítězném pochodu bude potřebovat spojit s Araby, Iránci, Japonci atd. Pojem evropanství lze nahradit árijskostí (kdo je Árijec, rozhodují fašisté sami)“* (Gregorovi, 1995, s. 15 – 16).

I dnes mladé lidi stále vzrušuje představa očištného plamene převratu. Gregorovič (tamtéž, s. 18) říká, že vždy jde o násilné hnutí postaveném na vůdcovském principu a směřující k vytvoření tzv. nového světa a to ihned. Za nástroj je považována hrubá síla, vojenská převaha a síla mládí, za kterým půjdou masy, protože je nastíněná jako elita.

3.3 Nacismus

S nacionálním socialismem se seznamujeme ve dvacátých letech 20. století a McGowan (2004, s. 21) jej staví do svébytné podoby německého fašismu. Mezi příčiny řadí vojenské porážky v roce 1918, územní ztrátu, hospodářské obtíže a zklamání nové výmarské republiky v zajištění důvěry voličů a práva a pořádku. Cílem nacistů bylo zkolonizovat venkov na dobytých územích, zotročení nebo vyhlazení obyvatelstva. Asimilace nižších rasových menšin byla státem zakázána, v tomto došlo buď na vysídlení nebo na vyhlazení.

Gregorovič (1995, s. 159) představuje základní a vůdčí myšlenku nacionálního socialismu o rasovém jádru národa, což je považováno za neměnnou osudovou skutečnost. Práví, že společnost je svazkem lidí stejné rasy, která určuje způsob myšlení a také to, zda je vůbec dotýčný té a té rasy schopný řadit se mezi členy určité civilizované lidské pospolitosti.

Podle Kotlána (2003, s. 102 – 123) roku 1929 trápila německé zřízení světová hospodářská krize a v té době se příležitosti chytili národní socialisté (NSDAP = Nacionálně socialistická německá dělnická strana), kde působil jako řečník i jako vedoucí představitel Adolf Hitler. Jakmile byl národní socialismus u moci, začal s rozsáhlou a okamžitou přeměnou, včetně usměrnění státní správy, kultury atd. do podřízeného stavu vůči aktuálním cílům vládnoucího režimu. Od začátku se nacismus stavěl do opozice k demokratickému zřízení. Usiloval o rasově čisté německé říšské občany a za nepřítel považoval Židy, Slováky (zejména bolševiky) a Cikány. Ti byli chápáni jako ničitelé rasy a měli být zahubeni. Nacisté zkonstruovali na okupovaném územím tábory „se zvláštním zacházením“, které jsou fakticky likvidačními tábory (např. Osvětim) zkonstruované za účelem uskutečnění genocidy nepřítel. Kotlán zdůrazňoval snad nejdokonaleji vytvořen vůdcovský princip. Je důležité si uvědomit obrovské zmytizování rasové teorie Hitlera a nacismu a nepřehlédnutelnou roli propagandy a nekonečného opakování. *„Německý nacismus je extrémní podobou, která udivuje svou důsledností a stálostí svých idejí“* (KOTLÁN, 2003, s. 122).

Ideologii nacismu se pokusil shrnout Charvát (2007, s. 68 – 70), ačkoli, jak si sám stěžuje, je to neskutečně složité a vědci o tom dodnes vedou diskuse. Tedy představuje nám ji jako souhrn antikomunismu, antiliberalismu, antidemokratismu, nacionalismu, rasismu, antisemitismu agresivní zahraniční politiky, vůdcovského principu, sílu víry v pokrok díky agresi a zahubení podřadných ras s konečným vznikem nového „nadčlověka“. Zavání dobovým zájmem o okultismus a esoterismus. Objevuje se iracionalismus v závislosti na víře v rasový mýtus, odpor k moderní společnosti a odkazy ke starogermánským bohům. Za dva základní principy vyplývající z knihy Mein Kampf, kterou napsal Adolf Hitler během svého dočasného uvěznění před převzetím moci, jsou chápány: agresivní antisemitismus a germánský expanzivní šovinismus.

Mareš hovoří (2003, s. 53) o společných myšlenkách fašismu a nacionálního socialismu. Jsou jimi – iracionalismus, sociální darwinismus, nacionalismus, „absolutní“ stát, vůdcovský princip, rasismus a antikomunismus.

Následně tentýž autor (tamtéž, s. 81) vypisuje podmínky vzniku nacionálního socialismu (i vzniku fašismu):

- zhroucení ekonomické stability,
- úpadek státní autority,

- rozklad vazby občanů na republiku v důsledku ideologické radikalizace, svárů stran, korupce a skandálů mezi politickými elitami,
- vnitropolitický mocenský boj jako reflexe mezinárodního nerespektování národních zájmů,
- právo na primát vlastní síly a vnitřní jednotu, vyplývající ze zkušeností se zdiskreditovanou kolektivní mírovou a bezpečnostní politikou.

Kotlán soustředí pozornost (2003, s. 54) na rozdílnost italského fašismu a nacismu. Tato hnutí bývají považována za tolik podobná, že jsou škatulkována pod hlavičku fašismu nebo je na nacismus nahlíženo jako na radikální formu fašismu. Použil i názoru D. E. Ingersolla, který nacismus považuje za extrémní formu fašismu, resp. nejhorší formu biologického rasismu ve světě.

Fašismus a nacismus srovnával i Charvát (2007, s. 70), který v obou směrech shledává nacionalismus, odpor k demokracii a rasismus. Ovšem fašismus je prý více opřen o nacionalismus a zbožštění státu, kdežto nacismus je položen na mýtech a je tu daleko naléhavější rasová otázka.

3.4 Rasismus

Předtím, než si definujeme rasismus bych vysvětlila termín **rasa**, o které Chmelík (2001, s. 10) říká, že se jedná o „*velkou skupinu lidí, lišící se od jiné různými typickými znaky, které se týkají vzhledu, tvaru nosu, rtů, temperamentu, kultury apod.*“ Následně hovoří o **rasismus**, že: „*Je to nevědecká teorie předpokládající, že biologický a etnický původ určuje kulturní, psychickou (mentální) povahu populací, které se vzájemně dělí na tzv. vyšší a nižší. Převzato ideologiemi, které zdůrazňují nadřazenost bílé rasy a nad ostatními méněcennými rasami*“ (tamtéž).

Pojem „rasa“ má čtyři různé významy, o kterých píše Danics a Kamín (2008, s. 114):

- druhy (například ve formě lidská rasa),
- poddruhy Homo sapiens (například negroidní rasa),
- etnicitu nebo náboženství (například jako irská rasa nebo židovská rasa),
- sociálně na základě viditelných, dědičných charakteristik definovanou skupinu (například afričtí Američané ve Spojených státech).

Je mnoho diskuzí o tom, zda již samotné dělení lidí na rasy má nebo nemá co do činění s rasismem. Danics a Kamín (tamtéž, s. 115) hovoří o existenci dvou směrů. První předestírá, že mohou být lidé rozděleni na rasy a nebude to mít nic společného s rasismem, pakliže se nebude vyjadřovat jejich nerovnost. Ti druzí jsou přesvědčeni, že už dělení dle rasy je kořenem rasismu a právě sem se dnes příklání nemálo vědců.

O historii termínu rasismus pojednává Charvát (2007, s. 52 – 54). Úplný počátek evropského rasismu spadá do 14. a 15. století. Stávalo se, že rasismus splýval s antisemitismem (o kterém se dozvíme v další kapitole). Během 18. století získal termín biologickou podobu a díky křesťanské nauce a jejím některým teoriím se jako takový obecně nerozšířil. Změna však přišla objevením Nového světa, kde šlo o postoje vůči domorodým indiánům a k tomu se rozmáhal evropský obchod s černošskými otroky. Používání termínu rasa pro kategorizaci lidských typů započalo v 18. století, v době osvícenství. Za zmínku stojí jméno Johann Friedrich Blumenbach a to pro jeho rozdělení lidstva na pět skupin: kavkazskou, mongolskou, etiopskou, americkou a malajskou. Byl první, kdo takové rozdělení uvedl. Sám se však stavěl nedůvěřivě vůči protičernošským předsudkům. Georges de Buffon vystoupil s názorem, který je dodnes nezpochybněn, že díky různému podnebí na Zemi vznikly také různé barvy pleti.

Charvát (tamtéž, s. 55 – 61) dále hovoří o **vědeckém rasismu**, který se utvářel během 19. století, stavěl na osvícenské antropologii (pro její materialistický výklad) a navazoval na lečjaké vědecké práce. Velice známý v tomto směru je Joseph Artur de Gobineau, jenž napsal dílo Esej o nerovnosti lidských ras (v polovině 19. století). De Gobineau rozdělil tři hlavní rasy na žlutou, černou a bílou a věřil, že tzv. árijská rasa má privilegované postavení vůči všem ostatním.

V knize Gobineaua (1994, s. 125), je tvrzení, že bílé plemeno je krásnější a silnější na rozdíl od plemen jiných. Spíše než rasa používá označení plemeno. O Germánech hovoří jako o velkých bojovnících, plných energie a horoucích vášní. Gould (1998, s. 369) se snažil shrnout názory tohoto nejvlivnějšího akademického rasisty: „*Osud civilizace je určen převážně jejich rasovým složením, jejich pokles a pád můžeme obvykle připsat naředění čistého plemene křížením s plemeny jinými. Bílé rasy by si mohly, jak doufal, podržet výsadní postavení, ale jen v případě, že se budou držet relativně stranou od míšení s intelektuálně a morálně nižší žlutou a černou rasou.*“

Vrátíme se zpět k vědeckému rasismu a k Charvátovi (tamtéž). Vyskytl se sociální darwinismus a s ním myšlenka přirozeného výběru a přežití pouze těch nejsilnějších,

nejzdatnějších. Významným způsobem ovlivnil Houštin Stewart Chamberlain během našich dějin v první polovině 20. století. Reagoval na Gobinea, a ačkoli s ním souhlasil v příčině zhroutení civilizace z důvodu míšení krve, nesouhlasil však s definitivním zhroutením civilizace a věřil, že lze zpětně očistit nadřazenou krev dodržováním velice přísné rasové hygieny. Právě to ovlivnilo Adolfa Hitlera a nacistický režim v případě Německa a vyrostla totalitní ideologie, mající základy na mýtu čisté rasy tzv. árijců. Tato rasa měla být nejlépe zachována v germánských národech. Říšský kancléř Hitler pevně věřil, že germánská rasa nadobro skoncuje z židovským nebezpečím a očistí celý svět. Roku 1935 jsou přijaty tzv. norimberské zákony, které obsahují velmi tvrdá opatření s rasovým motivem, soustředěné proti Židům. Tato rasová politika vyústila tzv. konečným řešením židovské otázky, která měla za úkol fyzické zlikvidování Židů. Již v kapitole Nacismus jsem se zmínila o vyhlazovacích táborech, které začaly fungovat v roce 1942 (jinak koncentrační tábory již byly od roku 1933, kde věznili nepohodlné lidi pro fungování nacistického režimu) zásadně mimo území Německa. Tento Hitlerův pokus vyhlazení byl po válce nazván holocaustem. Domnívám se, že je zřejmé, že šlo o nejkrutější projev rasismu, jaký kdy byl na lidstvu dopuštěn a také proto bylo rozhodnuto o valné části teorií vědeckého rasismu, eugeniky a sociálního darwinismu jako o nevědeckých.

Rasisté jsou zajisté i dnes, jenže se snaží najít způsob, jak sdělit své přesvědčení o nerovnosti ras, aniž by je to jakýmkoli způsobem nekompromitovalo nebo trestně nepostihlo. Charvát (tamtéž) zmiňuje takovou možnost v **kulturním rasismu**, který mluví o kulturních odlišnostech etnik a dokazuje, že když jsem příslušníkem nějaké rasy, jsem příslušníkem také jiné kultury, která je jen těžko slučitelná s evropskou. V tomto směru se vyskytuje pojem **xenofobie**, což podle Danicse (2003, s. 10) znamená strach z cizího a neznámého a nevychází většinou ze skutečného nebezpečí, ale z vykonstruovaných představ. Xenofobie je spjatá s konkrétním etnikem. Označení rasista je považováno za urážku a stejně tak na rasismus se nedívá shovívavě, a proto současní rasisté používají označení „racialisté“. Racialismus zastává názor existujících a nepřekonatelných rozdílů mezi rasami, ale nerozděluje je na vyšší či nižší. Rozdělením usilují o uchování rozlišení a kulturního dědictví. S tímto termínem se můžeme setkat třeba v neonacistických organizacích.

O vlivu rasismu vůči státu mluví Danics a Kamín (2008, s. 123 – 124), kteří vidí možný vznik konfliktu nejenom v určitém státě, ale i na mezinárodní scéně. Společenské klima je rasismem negativně ovlivněno:

1. pomlouvá příslušníky národních nebo rasových menšin v konkrétním státě,
2. urychluje fyzickou a sociální segregaci obětí rasismu,
3. následně dojde k ovlivnění menšiny, která vnímá své nepříjemné postavení a chce docílit změny společenských poměrů (to se většinou nelíbí rasistické většině) nebo se uchýlí do emigrace (to vzbudí další nenávisť u majority).

3.5 Antisemitismus

Antisemitismus bývá spojován s rasismem a má také hodně společného. Charvát (2007, s. 43 – 44) jej charakterizoval jako specifickou podobu rasismu a konkrétně jako nenávisť vůči Židům (etnickým Židům i lidem, kteří vyznávají židovské náboženství).

Nejenom podle tohoto autora byli Židé odedávna utiskováni a stavěni do pozic méně důležitých. České země mají také svou historii spjatou se Židy a to už od 10. století, o čemž pojednávají Danics a Kamín (2008, s. 136 – 137). Dozvídáme se, že do poloviny 13. století byli Židé svobodnými lidmi a realizovali se v dálkovém obchodu. Pokud se chtěli usídlit, museli zaplatit nemalé daně. Ve 13. století bylo zavedeno tzv. kanonické právo, které zabránilo Židům vykonávat vybrané pracovní činnosti. Došlo to tak daleko, že za morové epidemie a požáry, byli obviněni také oni. Roku 1726 vznikl familiantský zákon, který odděloval Židy od křesťanů a povolal ženit se jen starším synům. Vydáním Tolerančního patentu se uvolnili striktní „okovy“, ve kterých směli Židé žít, a k úplnému zrovnoprávnění došlo 1867 ústavou Rakouska – Uherska. Další útlaky je čekaly za období protektorátu, kdy museli být identifikováni žlutou hvězdou, neměli povolený vstup do divadel, restaurací apod. Vyústilo to zbavením četných občanských práv a svobod a končilo deportací do Terezína a vyhlazovacích táborů. Ale ani po těchto hrůzách antisemitismus nezmizel a po roce 1989 se s ním setkáváme například v Týdeníku Politika, proslulým kritikou státu Izrael a používáním antisemitských termínů, ovšem nemálo známé jsou také útoky na židovské hřbitovy, budovy i památky.

Charvát (2008, s. 44 – 49) dělí antisemitismus na **náboženský, rasový a tzv. nový antisemitismus**. Židé představovali v historii největší etnicko-náboženskou minoritu, což bylo mnohým trnem v oku a křesťané v nich viděli vrahy Ježíše Krista, proto byli všichni obtěžkáni kolektivním hříchem. Panovaly pověry o nadpřirozených schopnostech Židů a praktikování rituálních vražd. Náboženský antisemitismus nevystupoval proti etnicitě, ale proti židovskému náboženství, kdežto rasový antisemitismus vnímal Židy jako rasově

oddělenou skupinu, což nelze změnit ani přijetím křtu. Během rasového antisemitismu se začaly objevovat konspirační teorie, ve kterých jde o odhalení údajných židovských plánů na ovládnutí světa. Navíc tyto teorie přináší informace o neúměrném množství osob židovského původu v některých odvětvích, avšak již je zapomínáno na diskriminační zákony, které dříve Židům nedovolily jinou práci. Pro Hitlera byli Židé výtečným představitelem nepřítele a dával jim za vinu rozpoutání první světové války a tvrdil, že mají v moci politiku. Tudiž rasový antisemitismus byl obsažen v nacionálním socialismu. Po ukončení druhé světové války byl antisemitismus tabuizován a „nový“ antisemitismus se vyznačuje zejména popíráním holocaustu a antisionismem. Cílem moderních antisemitů je vyvrátit existenci plynových komor, masového vraždění ve vyhlazovacích táborech a „konečného řešení“ v rámci nacistických plánů. Tito popírači se snaží o revizi dějin (mluví o sobě často jako o „revizionistech“) a záměrem je očištění a zrehabilitování nacismu. Také zobrazují víru v židovské spiknutí, v židovský podvod na dějinách a německém národu a prý pracují na „nedotknutelnosti náboženství holocaustu“. **Antisionismus** je také podobou nového antisemitismu. Dříve byl vznik Izraele brán světem jako ospravedlnění hrůz holocaustu, avšak po čase se objevovala kritika, která srovnávala situaci v Palestině a válku ve Vietnamu. Kritika byla hlavně z úst neonacistů, pod čímž se skrýval antisemitismus. Zajišťuje jim tento krok legitimitu, protože se to tváří jen jako kritický politický názor.

O novém antisemitismu hovoří také Nekvapil (2007, s. 223 – 233). Zde velmi dobře popisuje blízkovýchodní konflikt a evropské veřejné mínění i roli radikální levice při obraně lidu třetího světa.

V našem případě je nezbytné vyjádřit se k neonacistickému antisemitismu, o kterém píše Charvát (2007, s. 49). Navazuje na antisemitismus Hitlera, poukazuje na světovládné ambice mezinárodního židovstva, jejichž důsledkem bude zotročení árijského obyvatelstva a to z toho důvodu, že tito jsou jako jediní schopni učinit přítrž židovským expanzím, protože jsou prý intelektuálně i kulturně na vyšší úrovni. Konstatují, že za tímto účelem si Židé zkonstruovali následující instituce, které slouží jako štít proti odpůrci. Řadí sem křesťanství (oslabuje bojovného ducha árijců), liberalismus, komunismus, demokracii, humanismus (teorie multikulturalismu), a dokonce jsou neonacisté přesvědčeni, že Židé mají pod svou mocí OSN, USA i NATO.

3.6 Hnutí skinheads

Když vyslovím „skinhead“ řada lidí si dozajista představí mladého kluka s vyholenou hlavou, s ostrým kukučem, s vojenskou bundou, s nevybíravými až hrubými způsoby jednání a plnou pusou ostré kritiky celé společnosti, ve které musí žít. Hlavně si ho automaticky všichni zařadí mezi radikální nacionalisty a neonacisty, kteří páchají jeden rasistický a antisemitský trestný čin za druhým. Možná nejsou tak daleko od pravdy, možná ano. Připomeňme si například Danicse a Kamína (2008, s. 62), když psali o hodnotové orientaci tradičních skinheadů: „*stálý partnerský vztah, založení rodiny, dobrá práce, odpor k drogám a k alkoholu*“. Pak musíme připustit, že to jsou jistě konzervativní a pozitivní hodnoty. Upozorňuji, že je nutné v této problematice diferencovat, nikoli paušalizovat. Skinheadství totiž není jednoduchá ani jednoznačná záležitost a má mnoho různých směrů i subsystemů. Dokonce na základě literatury si mnohdy odborníci nejsou stoprocentně jisti zařazením té či oné skupiny do příslušné kategorie skinheadů.

Jak Charvát uvádí (2007, s. 124 – 125), tak kořeny tohoto hnutí sahají do Anglie do konce šedesátých let minulého století. Šlo o hnutí mladých, mnohdy nezaměstnaných mužů z dělnického prostředí. Vymykalo se stylem oblékání, hudbou i fotbalovým fandovstvím a násilím. Prvotní skinheadi nebyli jen běloši, ale také černoši a nejednalo se o politické hnutí, ani rasismus a xenofobie nebyly tolik podstatnými jako dnes (i když brojili proti přistěhovalcům z Asie). Ze začátku nešlo o pravicovou orientaci, spíše levicovou. „Trnem v oku“ jim byli hippies, drogy, „intelektuálové“ a společností nebyli kladně přijímáni pro své projevy násilí, nejčastěji ve spojitosti s fotbalovými zápasy.

Danics a Kamín (2008, s. 57) pojem skinhead vysvětlují jako „holou hlavu“ (skin = kůže, head = hlava). Navazují na Charváta a říkají, že to dlouho netrvalo, co se začalo hnutí dostávat do konfliktů s policií, protože některé skupiny začaly napadat i homosexuály a lidi s odlišným náboženstvím a hodnotovým systémem. Důležitý okamžik spatřují v konci 70. let, kdy si skinheadů všimla politická uskupení profilující se krajně pravicově a snažilo se využít jejich image. Tímto způsobem se vymodelovala ideologie rasismu (respektive ultrapravice) a vznikla nová odnož hnutí.

Charvát rozděluje (2007, s. 125 – 128) na: skupiny rasistické, nerasistické a antirasistické. **Nerasističtí, tradiční skinheadi** zůstávají u tradiční podoby hnutí, jsou proti extrémní politice jak pravice, tak levice a podstatným je pro ně patriotismus (někdy až nacionalismus a šovinismus). **Antirasisté** se objevili tehdy, kdy v Anglii vznikla

rasistická odnož. Souběžně s ní vznikli marxističtí redskins, kteří se přikláněli k trockismu, což znamená podle Wikipedie na internetu (2009) odnož marxismu dle Lva Davidoviče Trockého, která stojí proti stalinismu a hlásí názor, že sociální revoluce musí být permanentní. Tak vznikla skupina SHARP, jejíž členové si zakládali na antirasismu, jehož chtěli docílit i násilím, a považovali se za tradiční skinheady. Časem se z ní vyčlenila skupina antirasistů, která se hlásila k radikálně-levicovému politickému křídlu – RASH.

O poslední skupině je nutné hovořit více, a proto ji postavím do samostatné podkapitoly.

Rasisté (neofašisté a neonacisté)

Charvát tuto odnož ještě rozděluje na neofašisty a neonacisty. Zkoušela jsem se pouze z čisté zvědavosti ptát mého okolí, zda vidí nějaký rozdíl v těchto dvou pojmech, ale odpovědí mi bylo, že nevidí. Ti, co se však začnou pít po rozdílech, najdou je. Neofašisté se hlásí k nacionalismu, bojují proti imigrantům, přistěhovalcům s jinou barvou pleti a zakládají si na navázání na původní meziválečné fašistické tradice. Kdežto neonacisté jsou hitlerovskými pohrobky a vrací se k jeho ideologii. Zavrhnou nacionalismus pro jeho rozdělování bílých národů, považují se za árijce a nejdůležitější je pro ně správná krev a boj proti Židům. Samozřejmě spolu oba směry kooperují, ačkoli nutno podotknout, že nemálo rasistických skinheadů se nad rozdílnými idejemi nepozastavuje a prioritní jsou pro ně druhotné znaky hnutí – násilí a rasismus.

Neofašismus a neonacismus bývají používány jako synonyma pro pravicový extremismus, jak praví Mareš (2003, s. 54 – 55). Následně hned prozrazuje (tamtéž), že: *„Uvedené pojmy však také často používá ve svém bojovém slovníku krajní levice, aby zosťřila své výpady proti skutečným či domnělým pravicově extremistickým organizacím.“*

O neonacismu hovoří také McGowan (2004, s. 23 - 24) a k jejich cílům připisuje vznik totalitárního státu založeného na elitě nebo na vůdcovském principu, tak jako NSDAP. Tento směr volá po obnovení třetí říše. Popisuje vyjádření Ginzela, který vidí neonacisty jako ty, co vytváří nejmilitantnější formu pravicového extremismu, snažící se zcela změnit politický systém, na rozdíl do jiných pravicových extremistů, kteří se snaží, třeba pouze navenek, jen poupravit stávající demokratické instituce.

O snaze zbavit minulý nacionálně socialistický systém morální viny mluví DANICS a KAMÍN (2008, s. 33). Kvůli tomu určití pravicoví extremisté často zlehčují jeho vinu na rozpoutání války, relativizují vyhlazování Židů i rasistické záměry koncentračních

táborů. Tzv. „osvětivskou lež“ tedy vnímáme jako součást moderního antisemitismu a nazýváme ji revisionismem (nezbytným ideovým východiskem dnešních neonacistů). Ultrapravicový revisionismus zájem o historii jen hraje, jelikož usiluje o negaci nacistických zločinů kvůli politice. Takové snahy nazýváme negacionismem.

Kotlán (2003, s. 120) upozorňuje na zaujetí až okouzlení neonacistů, vědců i veřejnosti symbolikou nacismu. Je zvláštní, že si symbolika mrtvého a odsouzeného hnutí drží svou aktuálnost. Ze symbolů lze připomenout pozdrav „Sieg Heil“ nebo znak černého hákového kříže v bílém kruhu na červeném pozadí. I Charvát (2007, s. 70) spatřuje v důrazu na mýtus v souvislosti s nacismem příčinu přitažlivosti této problematiky pro mladou generaci a to i po uplynutí mnoha let po válce.

Používání symboliky

Extremismus pracuje se symboly. Symbol je „*názorný znak s obzvláště bohatým významem nebo tradicí, často umělecky zpracovaný. V souvislosti s označováním je čistě arbitrární, na základě konvenčního přiřazení. Často je spjat s velkým emotivním nábojem. Má schopnost k sobě poutat a například v okamžicích ohrožení zase uvolňovat značnou lidskou energii. Symboly tohoto druhu často udržují v pospolitosti lidské skupiny, mají pro ně přímo posvátný charakter*“ (Všeobecná encyklopedie, DIDEROT, 1999, s. 359).

Nejlépe tuto problematiku postihuje Chmelík a také toho se tu budu držet. Autor vysvětluje, proč se lidé vrací k symbolům (1999, s. 22 – 23). Symbol má vliv na vědomí lidí. Určité skupiny lidí se k nim obrací, pokud se objeví v jejich životě velká osobní krize či zvrát. Také je používání symbolů spojeno s integrací do hnutí a v takovém případě hrají vůdcové velice důležitou roli, když se členy společenství manipulují prostřednictvím symbolů. Rozlišujeme (tamtéž, s. 25 – 40) **symboliku barev** (například: Adolf Hitler prohlásil za národní barvy bílou = symbol jistoty, čistoty, nevinnosti; červenou = symbol ohně, krve, revoluce; černou = symbol smrti, avšak také odhodlání), **symboliku čísel** (u skupiny propagujících ideologii fašismu, nacismu či neonacismu značí čísla vlastně pořadová čísla písmen v abecedě – například: 18 = „A“ a „H“ = Adolf Hitler; 88 = „H“ a „H“ = HEIL HITLER), **fašistickou runovou symboliku** (například: Sig – Rune = runa vítězství, používaly nacistické organizace -) , **symboliku křížů** (například: Hakenkreuz = hákový kříž, nebo-li „svastika“ -) , **personifikovanou a verbální symboliku** (například personifikovaným symbolem vůdcovství: Adolf Hitler, Benito Mussolini; mezi

verbální patří například: Sieg Heil = „Vítězství zdar“ – jde o stranický pozdrav či bojové heslo) a **emblémovou symboliku**.

Chmelík rozdělil symboliku extremistických hnutí na tyto základní kategorie (tamtéž, s. 41 – 42):

A: Symbolika se zjevným rasovým motivem.

B: Symbolika s latentním rasovým motivem.

C: Symbolika prostá rasového motivu.

Do první kategorie se řadí většina fašistických symbolů a emblémů. Druhou kategorií zastupují skupiny bez obecně zřejmého či známého rasového, antisemitského, protináboženského, protidemokratického zaměření. Poslední kategorie neobsahuje závadné znaky z právního hlediska, ovšem z morálního jsou již kritizovány pro jejich vulgární, nevhodný obsah či způsob, jakým jsou prezentovány.

3.7 Krajiné pravice v ČR po roce 1989

První známky české krajní pravice se datují od poloviny osmdesátých let 20. století, kdy se objevili první skinheads. Tak to uvádí Charvát (2007, s. 142) a pokračuje zmínkou o první skinheadské kapele Orlik, v jejímž čele stál slavný herec David Matásek a zpěvák Daniel Landa, který je i nadále spojován s pravicovým extremismem a to i přesto, že tuto skutečnost sám neúnavně popírá. Tato kapela měla obrovský vliv na skinheadské organizace a Danics s Kamínem (2008, s. 58) upřesňují, že tomu tak bylo z důvodu jejich nepřehlédnutelného vlivu na formování nacionalismu s prvky husitské tradice. Nutno podotknout, že první skinheads nebyli neonacisté, ale „lidoví“ rasisté postavení proti Romům a Vietnamcům. Autoři zmiňují jednu z prvních těchto organizací: Nová česká jednota. K následovníkům patří: Vlastenecká liga (Zde Daniel Landa svého času také působil – podle nejmenovaného zdroje, který byl aktivním členem ve Vlastenecké lize v dobách síly této organizace.), Jednota kalicha, Liga Čechů. Netrvalo dlouho a většina těchto skupin se začala orientovat na militantní nacionalismus, rasismus a fašismus.

Charvát (2007, s. 142 – 156) zmapoval obraz české krajní pravice po roce 1989. Po tom, co padl komunismus, situace se otevřela krajně pravicovým postojům, protože se šířily protikomunistické nálady, vládla dezorientace nastolením nového uvolněného politického systému a lidé zatoužili po tradicích vlastenectví. To vedlo k rozvoji skinheadství. Velice

významnou úlohu sehrálo Sdružení pro republiku – Republikánská strana Československá (předseda: Miroslav Sládek). Strana se proslavila svou ultrapravicovou orientací, verbálně napadala Romy a Němce a spolupracovala s hnutím skinheads. Tzv. kališnictví (respektive první myšlenka českého nacionalismu) zastávala Vlastenecká liga, kde se ze začátku realizovali rasisté bez neofašistického či neonacistického zaměření, ale organizace se od nich oprostila a vystupovala jako konzervativní nacionalistická politická skupina. Mnohem radikálnější byla Vlastenecká fronta, která preferovala klasický neofašismus. Skupina, která měla „na triku“ první vydávání neonacistických fanzinů, nesla název Bohemia Hammer Skinheads (BHS). Měla polovojenský charakter a přikláněla se k antisemitismu, militantnímu aktivismu a k panárijskému rasismu, tedy nechala se inspirovat nacismem. Tato organizace se začala více orientovat na politiku. V devadesátých letech se začala rozjíždět hudební neonacistická scéna, podomácku vyráběné fanziny, navazování kontaktů v rámci České republiky i se zahraničím a policie nebyla na tento nový fenomén připravena a až od poloviny devadesátých let s tím začaly státní orgány pozvolna něco dělat. Po zániku BHS na její místo nastoupila neonacistická Blood and Honour (což bylo heslo jednotek SS) a její hlavní náplní bylo pořádání koncertů a vydávání fanzinů. Z ní vzešel Národní odpor. Mezi další organizace vzniklé již na přelomu tisíciletí můžeme jmenovat Národní alianci (vycházela z neonacistického prostředí), VLAST.CZ (založené Vlasteneckou frontou), Pravá alternativa (nacionalistická organizace s antiimigračním a antiintegračním programem). Po roce 2000 se objevují Národní strana (agresivní nacionalistická-populistická propagandu s odmítáním neonacismu), Národní sjednocení (fundamentálně katolický proud české krajní pravice), Dělnická strana (soustředí se na sociální otázky, nemalou roli hraje rasismus, odvrací se verbálně od neonacismu, ale její příslušníci se objevují na akcích pořádaných neonacisty a používají některé prvky neonacistické symboliky), Národní korporativismus (organizace spolupracovala s Dělnickou stranou).

3.8 Shrnutí

Pravicový extremismus je postaven na autoritativním politickém systému, ve kterém se staví v jednotu stát a etnicky homogenní národ. Autorita politického vedení je nezpochybnitelná. Pravicoví extremisté demagogicky poukazují na nálady obyvatelstva a staví se proti vládnoucím stranám. Na obtížné problémy nabízí jednoduchá řešení. Liší se často prezentování organizace na veřejnosti a komunikace uvnitř jejího prostředí.

Pravicoví extrémisté staví na nacionalismu, xenofobii, etnocentrismu, antikomunismu, antiparlamentarismu, kulturním pesimismu. Scéna pravicového extremismu je velice široká a rozvrstvená. Mnohé strany či hnutí se od sebe svým programem mohou diametrálně lišit.

Mladí lidé se k pravicovému extremismu upínají například proto, že se cítí být ohroženi některými občany ve společnosti, které vnímají jako nepřátele, cítí se nepochopeni, nerespektováni, postaveni mimo společnost. Jejich frustrace vyvolává demonstraci síly a považují se za vyvolené strážce pořádku a za spásu národa.

Nacionalismus je přesvědčení o nadřazenosti vlastního národa nad ostatními. Cílem je splynutí územních hranic s hranicemi etnickými, jazykovými a kulturními.

Fašismus je militantní, nacionálně šovinistické a rasistické hnutí, bojující proti demokracii. Jeho nástrojem je hrubá síla, vojenská převaha a síla mládeže, která osloví masy lidí.

Nacionální socialismus se objevuje ve dvacátých letech 20. století ve svébytné podobě německého fašismu. Jde o ideu, která vidí společnost jako svazek lidí stejné rasy, která určí způsob myšlení a schopnost řadit se ke členům dané civilizované lidské pospolitosti. Nacismus odmítá demokracii a za nepřitele považuje hlavně Židy a Cikány. Ti měli být zahubeni v likvidačních táborech (např. Osvětim). Idea se opírá o dva základní principy, které jsou zmíněny i v knize *Mein Kampf*, jejíž autem je Adolf Hitler. Jedná se o agresivní antisemitismus a germánský expanzivní šovinismus.

Rasismus tvrdí, že biologický a etnický původ určuje kulturní, psychickou povahu populací. Ty se následně dělí na tzv. vyšší a nižší. Holocaust je považován za nejkrutější projev rasismu.

Demokratický stát je tu od toho, aby bojoval všemi dostupnými způsoby proti výskytu a projevům rasismu. Aby chránil práva občanů žijících ve státě, pečoval o dodržování nediskriminujícího jednání, popřípadě trestal projevy rasistů. Největší vliv má zákonodárství, policie a soudnictví. Je však smutné, že i v řadách těch, kteří mají poskytovat ochranu před utlačováním, jsou rasisté.

Antisemitismus bývá spojován s rasismem. Je to nenávisť vůči Židům. Může být náboženský, rasový a tzv. nový antisemitismus, který popírá holocaust a vyznačuje se antisionismem.

Hnutí skinheads se dělí na skupiny nerasistické, antirasistické (redskins, SHARP) a rasistické (neonacisté a neofašisté). K významným pravicovým organizacím v ČR patří například: Sdružení pro republiku – Republikánská strana Československá, Vlastenecká fronta, Bohemia Hammer Skinheads, Blood and Honour, Národní odpor a Dělnická strana.

4 Národní odpor

To, že tato organizace funguje a realizuje se, jsem osobně poznala asi před dvěma roky, když jsem se začala v rámci výuky o extremismus zajímat více. Tehdy jsme se spolužačkou pracovaly na seminární práci do předmětu sociální deviace a obě nás tato problematika docela pohltila a bavilo nás zjišťovat další a další skutečnosti a zajímavosti. Tehdy jsem začala pociťovat aktuálnost a nevšednost pravicové extremistické scény. Dokonce jsme se v rámci poznání zajely podívat 1.5.2007 do Brna, kde se měla konat demonstrace pravicových extremistů. Ministerstvo vnitra o tom informuje (Informace o problematice extremismu na území České republiky v roce 2007, s. 2) jako o jedné „z nejlépe připravených akcí neonacistů v posledních letech. Z rozhodnutí zástupce městského úřadu však byla krátce po svém zahájení zastavena a účastníci vyzváni k ukončení shromáždění. Protože pravicoví extremisté výzvu neuposlechli, policie proti nim zakročila, mj. i s použitím donucovacích prostředků.“ Pořádila jsem několik fotek nejenom seřazených neonacistů, kterým vlály nad hlavami vlajky Národního odporu (tehdy ještě nebyly zakázané – v barvách bývalé Německé vlajky – černá, bílá, červená), ale také protestujících antifašistů a bedlivé policie (někteří i na koních). Naštěstí jsme krátce po rozpuštění demonstrace odjely domů a pak, když jsme se večer dívaly na zprávy, byly jsme tomu velice rády. Záběry plné křiku, vodních děl, dlažebních kostek a krve nám vlastně otevřely oči – jaké nebezpečí nám hrozilo.

Danics a Kamín (2008, s. 37) v ní vidí „nejaktivnější a nejmilitantnější neonacistickou skupinu, která vznikla tím, že se vydělila z pražské sekce *Blood and Honour* v roce 1998“. Nenalezneme tu žádného vůdce, takže přívrženec není svazován skupinou nebo právě nějakým vůdcem a může útočit na systém samostatně a také sám za to nese odpovědnost. I když tu není jeden vůdce, přece jen se někdo musí tak trochu starat o ty ostatní a k tomu je tu několik vůdčích osobností. Dokonce se podle autorů má aktivista zkusit infiltrovat do státní správy a hlavně do armády. Národní odpor (dále jen NO) stojí na svatováclavském českoněmeckém bratrství a českém nacismu. Na veřejnosti často provolávají heslo: Nic než národ! Autoři také poukazují na část NO, vyznávající ideu pangermánství a na část, která se cítí být součástí celosvětové sítě White Power (tzn. „bílé síly“) a staví se odmítavě k českému nacionalismu. Zde si všimněme vnitřního ideového nesouladu. Svě nepřátele vidí v Židech, anarchitech, komunistech, Romech

a Vietnamcích. Kritizují Evropskou unii i USA a vidí je jako tzv. Sionistickou okupační vládu (jinak „ZOG“ = Zionist occupation government = „židovská okupační vláda“).

Stejní odborníci o NO dále hovoří (tamtéž, s. 60) jako o neregistrované organizaci, která se svou myšlenkou velice blíží uskupení s názvem Bohemia-Hammer Skins (zabývá se pořádáním demonstrací a koncertů). NO realizuje tzv. Anti-Antifu. Ta monitoruje antifašisty a útočí proti nim. Po naší republice jsou rozmístěny buňky této skupiny a důležité je, že nejsou postaveny na členství, nýbrž tu funguje princip aktivismu a kamarádství. Nejvýznamnější způsob propagandy je bezesporu internet, i když jsou i jiné metody, se kterými jsem byla, během svého kontaktu s nimi, seznámena. Patří sem např. nelegální vylepování plakátů či nástřiky sprejem na zeď podle předem vytvořených šablon reprezentujících NO. Autoři dále tvrdí, že se rozjíždí pro nejmladší generace tzv. Přípravky, které postihují sympatizanty už od dvanácti do devatenácti let. V NO autoři spatřují neaktivnější organizaci již delší dobu, co se týče ultrapravicové skinheadske scény.

Charvát (2007, s. 155) přidává, že NO mnohdy spolupracuje s rasistickými chuligány. To mohu na základě zkušeností potvrdit, protože někteří z mých dotazovaných se fotbalovým chuligánstvím netajili.

Nejznámějším odborníkem na pravicový extremismus v ČR je Doc. JUDr. PhDr. Miroslavem Marešem, Ph.D, který napsal již řadu publikací týkajících se této problematiky. Tuto organizaci vnímá (2003, s. 489 – 493) jako součást české militantní ultrapravice, která se stala vůdčí na přelomu tisíciletí. Prezentuje se na veřejnosti ve stylu zájmové skupiny, pořádá demonstrace, pochody, nosí transparenty. Přívrženci NO jsou ale ve skutečnosti násilnická komanda, cíleně napadající protivníky v ulicích. Hnutí se postupně zrodilo z pražské části Blood & Honour Divisor Bohemia v roce 1998. Lišila se od své plzeňské sesterské organizace v tom, že chtěla věnovat více pozornosti politické činnosti - veřejné akce i ilegální násilí – což obsahuje strategie NO i v současnosti. Po říjnu 1998 se NO pokoušela zabydlet jak na domácí úrovni, tak mezinárodní. Nepřehlédnutelné jsou kontakty s německou neonacistickou scénou, z čehož se zrodila myšlenka vytvořit z NO v Praze pobočku mládežnické organizace Národně demokratické strany Německa (Nationaldemokratische Partei Deutschlands), ta by nesla název Junge Nationaldemokraten. Absurdně se jí pokusili někteří členové pod tímto německým názvem zaregistrovat u Ministerstva vnitra, ale bez úspěchu. Za neformálního vůdce byl považován Filip Vávra, ideovými a strategickými koncepty se zabýval Jan Brčák, k dalším neméně významným členům patří Zdeněk Vamberk i Zdeněk Skořepa. Na jedné straně přívrženci

běhali po noční Praze a fyzicky útočili hlavně podle vzhledu a na druhé se snažili o veřejnou polickou činnost. Velmi známá byla demonstrace NO 1. 5. 1999 v Praze na Střeleckém ostrově (to je tradiční prvomájové místo anarchistických demonstrací). NO tu svou nazval „Proti kapitalismu a komunismu“. Sešlo se přibližně 300 účastníků a poté zamířili do centra Prahy, což bylo neohlášené. Začali na ně útočit někteří ultralevicoví aktivisté, které se policisté snažili uklidnit. Nakonec tuto situaci média kritizovala pro údajné nespravedlivé stranění neonacistům. Postupně se NO rozšiřoval z Prahy dál po ČR. Ke konci roku 1999 NO přistoupil na strategii tzv. „Kameradschaften“ (nechala se inspirovat Německem). Jde o volnou organizační nezávislou strukturu, která je tvořena sítí samostatných regionálních skupin. Není jedna pevná organizace. Tímto se udržuje v mobilizaci velké množství lidí, přičemž je soudržnost udržována komunikací mezi jednotlivými „Kamaradschaften“. Tyto buňky mají společnou strategii NO a mají také vlastní internetové stránky. Ze začátku roku 2000 začali členové propadat jakémusi zoufalství, že už více než rok jsou politicky aktivní, ale nedosáhli moci. Svou činnost začali soustředit na organizování párty, koncertů a veřejná politická činnost byla v útlumu. V roce 2001 se aktivisté NO přidružili k Národně sociálnímu bloku, pro který vydávali časopis Akce. Toto družení ale netrvalo dlouho a to kvůli nespokojenosti NO s českou nacionalistickou orientací. Opětovně se NO s vervou ozval při demonstraci proti levicovému násilí v Brně 1. 5. 2002, kam přišlo 400 osob. Pro přívržence v našem okrese byl významný rok 2002, kdy Jihlavský NO založil pobočku v Třebíči. Mimo jiného také v Jihlavě pořádal letákovou akci, která agresivně žádala o zastavení přistěhovalectví neevropských národů. Ve stejném roce se z NO stáhl Filip Vávra. V navazování kontaktů se NO neomezil pouze na Německo, ale obrátil se také na východní Evropu – konkrétně jeli členové na neonacistickou demonstraci do Budapeště. A jak se prezentuje NO? *„Označuje se za svobodné nacionalisty, zastávající principy evropanství (údajně nehlásají nenávisť k ostatním, ale lásku k naší rase a národu a hrdost na evropské tradice, multikulturní společnost má být nahrazena národním státem), kolektivismu, antikomunismu, aktivismu (NO potřebuje aktivisty, kteří se dobrovolně přihlásí do předních řad, odmítá sváteční nacionalisty a ty, které v hnutí drží jen profit) a nepáchání trestné činnosti (cílem aktivistů NO je působit v mezích současných zákonů, přičemž sebeobranu vůči těm, kdo chtějí omezovat jejich svobodu, nepovažují za právo, ale za povinnost). Fakticky členové NO většinou vyznávají otevřeně neonacistické přístupy, jsou panárijsky orientováni a dopouštějí se překračování zákonů, včetně násilné činnosti. NO podporuje i boj Palestinců proti Židům“* (tamtéž, s. 493).

Dále Mareš (tamtéž) uvádí, že této skupině jde o revoluční ovládnutí společnosti. Pokud bych chtěla být aktivistou NO stačí mi, že budu mít stejné ideje a budu se aktivně podílet na jejich prosazování. Nedá se této organizaci upřít její schopnost přivést do svých řad militantní ultrapravice mnoho mladých lidí.

V současnosti je zřejmá jeho podpora Dělnické strany. Stojí za ní a dokonce řada přívrženců NO do ní přestoupilo. Vidí tu možnost větší a efektivnější realizace na politickém poli. Avšak nikdo neví, jak dlouho bude tato strana ještě fungovat, protože soud na popud vlády rozhoduje o jejím zrušení. To však ukáže čas, ale domnívám se, že i když bude zrušena, stoupenci si vytvoří jinou stranu se stejnými myšlenkami, jen změní název.

4.1 Kontakt s Národním odporem

Svým výzkumným šetřením usiluji o popis a interpretaci konstrukce organizace NO jejími stoupenci. Snažím se proniknout do jejich subjektivního hodnocení kvality života a společnosti kolem nich.

Vedla jsem s devíti přívrženci polostrukturovaný rozhovor, který je obsahově rozdělen do čtyř bloků – blok týkající se názoru na společnost, blok týkající se konkrétně Národního odporu, blok zachycující rodinnou atmosféru a blok osobních informací. Ježek, Vaculík a Wortner (2006, s. 10) definují polostrukturovaný rozhovor: *„Jedna z nejrozšířenějších forem rozhovoru. Zahrnuje širokou škálu rozhovorů mezi zcela strukturovanými a zcela nestrukturovanými rozhovory. Pro tazatele obsahuje závazné schéma, které specifikuje okruhy a témata pokládaných otázek. Obvykle je možné měnit znění otázek a pořadí jednotlivých okruhů podle situace.“* Právě takový typ rozhovoru byl pro mé výzkumné šetření ideální.

Rozhovory, jejichž celkový čas činí 416 minut, jsem vedla vždy pouze s jedním informantem. Výpovědi jsem nahrávala na paměťový mp3 přehrávač a následně je doslovně přepisovala. Věk ani pohlaví v mém případě nehrály roli. Stoupenci nevystupují pod svými pravými jmény, ale pod smyšlenými přezdívkami. Rozhovory probíhaly vždy na neutrálním místě, tedy v restauracích nebo v barech, přičemž jsem se přizpůsobila vždy tomu, s kým jsem rozhovor, vedla a to i časově.

Než se rozhovory uskutečnily, měla jsem mnoho obav. Obávala jsem se neochoty ze strany přívrženců cokoli mi sdělit nebo se mnou vůbec komunikovat. V prvopočátcích jsem měla problém s proniknutím do této subkultury, ale jakmile se mi „dveře otevřely“,

šel můj výzkum efektivní cestou. Každý informant se při prvním kontaktu jevil velice opatrně, ale záhy, po bližším seznámení, se ledy prolomily, a dokonce jsem na nich pozorovala určité nadšení, že mi mohou své názory sdělit a odůvodnit.

V následujících kapitolách již budou výsledky mého kontaktu s NO. V příloze pak najdete jak sepsané rozhovory od všech zúčastněných, tak samotnou předlohu rozhovoru. Tu jsem si předem sestavila a poté se jí během realizace držela.

4.1.1 Postoj ke společnosti

V této části mě zajímal vztah přívrženců ke společnosti, ve které vyrůstali, žijí zde a měli by tu zakládat rodiny. Spadá sem nejenom nacionální cítění, ale také pohled na menšiny, ať etnické, tak homosexuály, narkomany, alkoholiky. Dále pohled na instituce, které by v naší zemi měly řídit a hlídat pořádek a také jemu učit a předcházet. Na závěr jsem dala prostor pro vyjádření vlastních představ, kterými by svou eventuelní nespokojenost se současným sociálně-společenským stavem vyřešily (za použití jakých způsobů a metod).

Převážně se ozývalo negativní hodnocení. Pouze jeden odpověděl, že si na společnost nestěžuje. Vytýkáno bylo například: místní silný vliv Ameriky (zde se objevili jako viníci Židé), korupce nejenom v politice, vysoká nezaměstnanost, pocit omezování základních lidských práv a svobod, politické zahraniční reprezentování, vysoká kriminalita způsobená hlavně nevídanými přistěhovalci z jiných zemí, multikulturalismus, pozitivní diskriminace Romů i výskyt tvrdých drog. Macek z NO vyjádřil své rozhořčení nad zlehčujícím až ignorujícím přístupem většiny místních občanů k různým domácím problémům: „*Vůbec je nezajímají problémy, furt nadávají doma nebo u piva v hospodě na politiky, ale nic s tím neudělají, vždycky si stejně zvolí ty stejné blázný. Nelíbí se mi třeba dál, že všichni lezou do zadku Americe. Snaží se s nimi spolupracovat, bratříčkovat – to stejné v EU. Nelíbí se mi, že jsou nástroj něčeho. Podle mě je to mezinárodním židovstvem, který sedí ve veškerejch politikách – například v Americe. Nelíbí se mi prostě politika třeba USA a Iráku, protože tyhle státy spolu víc než málo spolupracujou – dá se domyslet proč. To stejné Česká republika a evropské státy – to, co řekne Amerika, tam jde Evropa. Mohla by se Evropa vymanit, ale to je o těch lidech, který by měli svrhnout. Měla by propuknout nějaká revoluce, ale na to nepřišel ještě správný čas. Chyba je, že všichni spolupracují se Židy.*“

Uvedu ještě pro upřesnění jeho pojetí Žida. „*Pod pojmem Žid si představím – vždycky chtěli něco ovládat. Třeba tam vznikl ten antisemitismus v Německu. I dávno před válkou Židy pálili, ale to bylo vzhledem k náboženství. Před druhou světovou válkou spousta Židů bylo v politice, byli v bankách, byli to lichváři, doktoři, nepracovali nikdy rukama. Prostě ovládali. Potomci Židů ovládají státy. Kapitalismus je podle mě vymyšlený systém Židů. Komunismus se moc neuchytil, tak vymysleli kapitalismus. Strašně se furt ohrazují holocaustem, že je chtěl někdo vyhladit, a protože bylo zavražděných nějakých v uvozovkách 6 milionů, tak se jako národ mohou chovat a dělat, co chtějí. Nalítanou do Palestiny a ukousnou im tam kus území a d ted' jsou tam boje. Židi jsou něco jako nacisti – nebo nechci je srovnávat s nacisty, ale jsou to taky strašný nacionalisti, taky si zakládají děsně na tý rase a taky mezi sebe nikoho nevezmou. Vím o seznamu Židů v české politice – je jich tam hodně. Někdo to zjišťoval.*“

Když už měli něco pochválit, tak možnost vycestování do jakékoli země a rozšíření trhu, což srovnávali s minulým komunistickým režimem. Byly připomenuty takové osoby jako Jiří Čunek a jeho radikální krok na pozici starosty Vsetína, kdy vystěhoval Romy do ghett. Neopomněli ani Miroslava Sládka s jeho republikánskou stranou, kterou jsem popisovala v kapitole Krajní pravice v ČR po roce 1989. Naši Zemi přirovnávali svými ekonomickými i společenskými podmínkami zejména ke Slovenské republice, k Maďarsku, Kubě či Rusku a viděli tu jistou vládnoucí diktaturu. Jako zcela odlišné chápou západní státy, Německo i USA.

Tyto postoje vycházejí z jejich nespokojenosti a z nesouhlasu se současným systémem. Všímají si narůstání potíží, které se dotýkají nejenom jich samotných, ale také rodiny a blízkých. Poukazují na problémy spjaté s nezaměstnaností, s poplatky ve zdravotnictví, s kriminalitou v lokalitách, kde se v dobách jejich dětství nevyskytovala, mluví o komplikacích spojených s Romy, narkomany i s cizinci, přičemž obviňují Vietnamské obchodníky, kteří Českým ničí možnost vést úspěšně své obchody. Přívrženec Lukáš na tuto otázku, co ho vede k takovému názoru na společnost, jaký má, odpověděl: „*Zlatý časy Německa, snaha vyčistit Evropu od podrazů. Za období Protektorátu Čechy a Morava – tehdy jsme se měli na sto procent lépe. Zavládl hospodářský rozkvět.*“ Macek mi sdělil, že když vidí problémy kolem sebe, tak řešení spatřuje v ideji nacionálního socialismu.

Velice zajímavé byly odpovědi týkající se hrdosti na svou českou národnost. Tři přívrženci jsou jednoznačně hrdí, že jsou Češi a dva ne. Někdo svou českou národnost vnímá pozitivně jen při jistých událostech (například při soutěžích, sportu apod.). Pozoruhodné byly následující dvě výpovědi. První je od Šplouchyho: „*Jsem hrdý, že jsem*

Čech, ale připadá mi, že na to přestávám být hrdý. Spíš pozoruju, že pomale přestáváme být Češi. Naši politici lezou do zadku Američanům a vlastně komukoli. Všichni si tu dělají, co chtějí a my jsme pomalu vlastně utlačovaní, tak přestávám být hrdý. Jako naše minulost je pěkná, jsem na ni hrdý, ale už to začíná být špatný.“ Druhá je od Macka: *„Jestli jsem hrdý, že jsem Čech? No, hrdý – já se spíš osobně cítím být Němcem, protože mám původ v Německu, ale jsem zároveň i Čech – papírově. Nestydím se za to, že jsem Čech, jsem na to svým způsobem i hrdý, ale ne v tom pojetí, které je nám předkládáno. Jsem hrdý na starou historii, na Svatou říši římskou. Určitě ne třeba na období první republiky a na její odkaz, který se tu snaží politici budovat. Jde o odkaz demokracie, která tu stejně není. Řekl bych, že ČR je pod nadvládou Židů, ti jsou všude. I Masaryk byl Žid a upřednostňoval všude Židy.“*

Policie je instituce, která má v zemi zajišťovat pořádek a jak bylo uvedeno, je také jedním z orgánů protiextremistické politiky. Proto mě zajímalo mínění těch, kteří s ní přicházejí do styku i do střetu skrze své přesvědčení. Převažovalo tvrzení, že se jedná o loutky systému, kteří dělají pouze to, co je jim nadřízení poručí. Objevila se také špatná osobní zkušenost spojená se zbytečným protahováním a komplikováním řízení. Často se vyskytla výtky, že většinou není Policie tam, kde má být a naopak. Mnohdy jsou situace, kde jejich přítomnost, podle přívrženců, není nezbytně nutná, což se jeví jako zbytečné mrhání penězi daňových poplatníků. Přívrženec Toncek o Polici ČR prohlásil: *„Měla by bojovat více vůči drogám a mladistvým, co používají drogy. Taky by měla kontrolovat víc kluby, kde se podává alkohol nezletilým. Ne všichni svou činnost vykonávají tak, jak mají.“* Přesto si uvědomují, že bez této instituce by vládl na území neklid, nepořádek a chaos. Zazněl i nesouhlas s příliš velkou brutalitou, kterou Policie užila na některých z akcí. Jeden přívrženec se přiznal, že má zájem stát se policistou. Zajímavé bylo jednoznačné přesvědčení o výskytu radikálně pravicových extremistů v řadách Policie ČR. Macek uvedl: *„Dost policajtů má třeba stejný názor jako my, ale nesmí ho prezentovat. Byli by jinak vyhození z práce a tak je to všude. Kdybychom třeba realizovali nějakou revoluci, tak by nám možná i pár z nich nějakým způsobem pomohlo.“* A Lukáš zmiňuje: *„V M.B. nad námi pár z nich drželo ochranou ruku, protože tady taky nesnášejí ty levičáky, co dělají bordel. Ty musím pochválit – někteří jsou dobří. Tady jsou konkrétně dva, kteří s námi sympatizují.“* To jsou závažná tvrzení, která hodně snižují vážnost a důvěryhodnost Policie ČR. Jistě, jsou to jenom lidé, ale zaměstnání si mohou vybrat dobrovolně a smýšlení se nezmění ze dne na den. Pro takového člověka by u policie nemělo být místo.

Protože studuji na pedagogické fakultě, položila jsem i otázky související s názorem na školství a na informovanost žáků a studentů o existenci a významu jak pravicového, tak levicového extremismu. Školu samu o sobě vnímají jako důležitou a nezbytnou součást, kde jsou získávány potřebné dovednosti, schopnosti a zkušenosti pro život i budoucí povolání. Čím je vzdělání vyšší, rozšiřuje obzory nejenom vědomostní, ale také možnosti uplatnit se na lépe placených místech. Lukáš však odpověděl velmi neočekávaně: „*Škola je zbytečná, důležitější je praxe. Za Protektorátu rušili vysoké školy. ... Hodně bych zredukoval vysoké školy.*“ Bohužel se objevily i zmínky o zážitku s opilými učiteli. Ptala jsem se, co by změnili ve školách a odpovědí mi bylo například: povolit ve škole kouření od osmnácti let, zrušení známkování předmětů, mezi které patří třeba hudební výchova, výtvarná výchova, tělesná výchova, dále by se měla škola intenzivněji věnovat protidrogové problematice a slušnému společenskému chování. Stát byl kritizován za nedostatečné finanční prostředky, kterými podporuje školy, což má za následek zastaralé vybavení. To vede k nedostatečnému vyškolení studentů pro práci v praxi s moderní technikou. Dokonce jeden příslušník NO navrhoval povolení fyzických trestů. To viděl jako jediný způsob, jak zkrotit drzé, nevychované žáky (studenty). Všichni se shodli na tvrzení, že škola nedostatečně informuje o extremismu. A když už informuje, tak nejde o objektivní informace, ale jsou úmyslně mlženy či překrucovány ve prospěch současného systému. Beny prohlásil: „*Škola extremismus ponižuje. Neonacismus ponižují víc než levici.*“ Macek vysvětlil: „*Myslím si, že školství se snaží vychovávat v duchu demokracie, že mládež o tom sice informuje, ale ideologicky – že jsou nějakí neonacisté, kteří jsou zlí, chtějí rozpoutat válku a házet lidi do koncentráku. Já bych jim ale řekl, že se nemusí bát. Je to dobrá myšlenka. Není proč rozpoutávat válku. ...No ne, já bych jim to ale vysvětlil jinak – snažil bych se o tom s nimi diskutovat. Myslím si zkrátka, že žáci nejsou objektivně informováni.*“ Jiřina poukázala v této souvislosti na vliv médií: „*...tam si ty informace překopou podle svého. Pak jde děcko po ulici a ukazuje na kluky, že je to špatný, protože jim to televize a ve škole takhle podali. Tam to spojí s nesprávnými věcmi a pak si o tom lidi udělají nějaký obrázek a ne tak, jak je to opravdu. Podle mě je určitě dobré sledovat televizi, získávat určité informace ve škole a když někoho takového potká, mohl by si s ním i promluvit, aby znal věc i z jiné strany, a až pak si o tom udělá svůj obrázek.*“ Tedy jak vidno, někteří jsou otevření a ochotní vysvětlit veřejnosti svůj postoj a tím se oprostít od škatulky „bubáků“.

Dalším tématem byla homosexualita. Pro položení této otázky mě inspirovala na internetu věta z pojednání o Neonacismu v České republice (2005, s.161): „*Terčem*

nenávisti a minimálně verbálních útoků je dále „biologický odpod“, za nějž neonacisté považují narkomany, homosexuály, duševně či tělesně handicapované.“ Všichni, se kterými jsem dělala rozhovor, homosexualitu odmítají a staví se kriticky. Nápad definitivně se těchto lidí zbavit se nevyskytl jen jednou. Setkala jsem se i s tvrzením, že u žen homosexualita nevádí, protože to nepůsobí tolik pohoršení, jako to působí u mužů. Některým by homosexuálové nevádili, pokud by se neukazovali na veřejnosti, tzn. že by se měli schovávat. Určitě nesouhlasili s uzavíráním registrovaného manželství a už vůbec ne s adoptováním dětí. Obávali se negativního vlivu na dítě, které by bylo vystaveno příkladu nepřírozeného partnerského vztahu stejného pohlaví.

Narkomani jsou něco jako „špína“ společnosti – tak to vyznělo z rozhovorů. Přívržencům Národního odporu drogově závislí vadí a podle nich škodí svou přítomností společnosti. Nelíbí se jim, že léčení takových lidí jde z kapes daňových poplatníků – tedy často přímo z jejich kapes. Vinu vidí v selhání vlády, která problematiku nedostatečně řeší. Navrhují použít vůči dealerům i uživatelům přísnější tresty jak za distribuci, tak za držení drogy. Netají však, že by sami nevyzkoušeli například marihuanu, ale odsuzují závislost na drogách. Šplouchy navrhl: *„Tvrdě bych to postihoval a ne jako teď, že dostanou jenom podmínku nebo veřejně prospěšný práce. Zkrátka bych je poslal minimálně na pět let do kriminálu, a když to bude dealer, tak doživotí nebo trest smrti.“* Lukáš vysvětlil, že není přípustné, aby byl v řadách NO drogově závislý člověk: *„Nemůže se stát, že by byl člověk v Národním odporu drogově závislý. Kdyby byl již členem a spadl do závislosti na drogách, tak by „dostal za vyučenou“ a byl by vyhozený. Sice bychom se báli, že o nás něco cekne, ale když jsme jednou proti drogám, přece si u sebe nebudeme držet takového tvora.“* Macek nastínil, jak by mohlo být s narkomany naloženo, kdyby se k moci dostala krajní pravice: *„V našem systému by třeba ani nešlo, aby z takových lidí byli bezdomovci a žili na ulici. Nefungovalo by to jako teď, že by se někdo válel na podpoře. Kdyby prostě člověk nechtěl pracovat, šel by do lágru. Třeba jako dřív za komunismu. ...Třeba v našem státě by drogy nešly vůbec sehnat. Dělali bychom vše pro to, aby se sem drogy vůbec nedostaly.“* Odsouzení drog je jistě chvályhodné a stoupenci NO se tím staví do lepšího světla. Jenže drogy odsuzují zejména proto, že jsou úzce spojeny s levicovým spektrem, proti kterému oni bojují.

Se závislostí souvisí i alkoholismus, kterým si přívrženci NO nelámou hlavu tolik jako s tvrdými drogami. Do jisté míry je to i tím, že na rozdíl o drog je prodej alkoholu povolený. Většinou alkoholismus nevádí do té doby, než začne alkoholik ubližovat a omezovat své okolí a blízké. Toncek hovoří o alkoholikovi: *„Třeba když vidím takovýho*

člověka, jak se válí v křoví, zvrací na ulici, ...není to hezký. Jeho chování vrhá špatný stín na celé jeho okolí, o takovém člověku si lidi akorát pomyslí, že je troska.“

Nemohla nezaznít otázka týkající se ras a rasismu. Jde přece o neonacisty, kteří se vžili do povědomí veřejnosti právě svými rasistickými postoji. Proto mě nepřekvapily rozhodné odpovědi, že nejdokonalejší a nadřazená rasa je bílá, že touží po „bílé“ Evropě. Preferování bílé rasy odůvodnili přesvědčením, že bílí měli skvěle rozvinutou kulturu a společnost. Žádná jiná rasa nemohla v tomto směru bílou dostihnout nebo ji dokonce převýšit svou kvalitou. V souvislosti s bílou rasou byla připomenuta árijská rasa. Nejlépe to uvedu na příkladu. Macek hovořil na téma lidské rasy takto: *„Rasa – určitě je to v našem programu důležitý bod. Rasa je podle mě jedinečná – bílá rasa je nadřazená – Evropané vydobili spoustu zemí, spoustu zemí kultivovali. Árijské rase by mohli konkurovat možná Japonci, ti jsou taky hodně cílevědomí. I biologicky si myslím, že árijská rasa je jedinečná a krásná, na rozdíl od ostatních. Zase nechci říkat, že jsem rasista nebo něco takovýho, ale myslím si, že má bílá rasa navrch. Jsem hrdý na to, že jsem bílej, že mám árijský původ. Jsem proti míšení ras, protože si myslím, že to není dobrý – vznikají tak další rasy a tím pádem ten multikulturalismus. Podle mě multikulturní společnost nemůže nikdy přežít. Třeba v bibli je napsaný starý příběh s věží v Babylonu – kdy Bůh změnil lidem řeč, ti se spolu prostě nedomluvili a to stejný je podle mě s rasou a s kulturou. Podle mě nemůže fungovat, aby vedle sebe byli dvě rasy a dvě kultury.“* Beny přímočaře projevil svou sympatii s názory Adolfa Hitlera. A Jiřka tuto otázku vztáhla sama na sebe: *„Popravdě řečeno, jelikož mám rasu správnou a to je bílá – no, možná je to trošku fanatismus, ... ale vím, že já mám předky v Německu a celá rodina jsme blond'atí s modrejma očima a já su na to patřičně hrdá. Rozhodně by se neměly rasy míchat. To, o co se snažil Hitler – nebyl to špatnej nápad, ale jak to pak dopadlo, no, to už je vedlejší. Ale prostě by se to nemělo míchat – nelíbí se mi to, sama bych to nedopustila. Na prvním místě je prostě bílá rasa – je to tak ve mně. K jiným lidem mám určitou averzi a ať se rozmnožujou a žijou někde TAM, ale ne tady. Ať se tam třeba povraždí, to je mi fuk. Jinak jsem proti multikulturalismu. ... Za chvíli se může stát, že my tady budeme ta ušlapovaná menšina a co potom? Ne, já bych tohle nedopustila!“* Lukáš mluvil o arijské rase takto: *„Árijci by měli mít přednost, protože jsou nejčistší – nejčistší rasa. Byl to jediný kmen, který se s nikým nemístil, držel si svoje, nesnažil se nikam přestěhovávat. Původem jsou ze severu Německa. Snažili se držet svou čistotu a byli ojedinělý – moc jich nebylo. Proto si je taky vzal Hitler pod ochranu, a by přežili, aby nevyhynuli, aby dál zůstali čistí árijci. Protože jich je málo, aby se množili mezi sebou, aby jich bylo víc. ... Ale přesto se mi zdály trochu divné ty instituce, kde se*

aplikovalo míšení lidí árijského původu za druhé světové války takové to přidělování – ty budeš mít sex s tím, ty s tím,.... Prapůvodně osídlovali Německo árijské kmeny, pak Germáni. Proto si vybral pod ochranu Hitler právě árijce.“ Vyhledala jsem si pojem árijci ve Wikipedii na internetu (2009) a tam vysvětlují: Slovo árijec znamená vznešený. Podle tradičního výkladu se pojem netýká etnika, ale kultivovanosti a duchovnosti osob ve védském společenském systému. Podle tzv. teorie o árijské invazi toto etniku před rokem 2000 před naším letopočtem zahájilo rozsáhlou expanzi z území Íránu do Indie a do Evropy a udrželo si jazykovou příbuznost – indoevropské jazyky. Na tomto základě se koncem 19. století vyvinulo v některých evropských zemích učení o nadřazenosti árijské rasy, jejíž příslušníci jsou předurčeni k tomu, aby ovládali ostatní, „méněcenné“ rasy a národy. Tato hypotetická árijská rasa přitom byla účelově ztotožněna s národy germánské jazykové skupiny (v této souvislosti také někdy označována jako germánská, nordická rasa) a byla proto nadšeně propagována zejména v imperiální Británii a později v nacistickém Německu se dokonce stala součástí státní ideologie.“

Chtěla jsem znát také jejich postoje konkrétně k etnickým, národnostním menšinám na našem území. Výsledkem bylo odmítnutí Romů, protože se podle nich nedokáží přizpůsobit místní společnosti a způsobu života, nemají daleko k fyzickým útokům a páchání trestných činů, devastují prostředí kolem sebe, zneužívají systémových výhod, vyhýbají se zaměstnání a zneužívají výhod, který jim současný systém nabízí. Zástupcům NO nesouhlasí s praktikovanou pozitivní diskriminací vůči Romům a vyžadují, aby všichni občané bez výjimky měli stejná práva a povinnosti. V podstatě ale s nimi nechtějí sdílet tuto zemi a byli by spokojení, kdyby tu Romové vůbec nežili. Stejně tak přistupují k jiným etnickým a národnostním menšinám, kteří jsou v ČR. Často jsou kritizováni Vietnamci pro „ničení“ českých obchodů. Přívrženci v menšinách vidí ty, kteří berou práci původnímu domácímu obyvatelstvu. Nejlépe by prý udělali, kdyby se vrátili do zemí, odkud pochází. Vyskytly se ale také odpovědi, které tolerují místní menšiny, ale jen za předpokladu, že jsou bílé barvy pleti a že se nerozroste jejich počet. Pak se totiž stoupenci NO obávají možnosti, že my (jako současná majoritní skupina) bychom se mohli dostat do minoritního postavení. Macek o menšinách prohlásil: „Výraz Rom vůbec neznám – prostě jim říkám Cikáni. To zní, jako kdyby pocházeli z Říma, ale Cikáni pocházejí z Indie. Je to odpad společnosti, který Indové vyhnali. Tím pádem začali kočovat a začali parazitovat na jiných zemích. Třeba kdyby byl v Evropě nastolený nacionální socialismus, to by tu nemohli prostě být. Tak jako jsem říkal, že nevidím důvod, aby tu byli nějakí cizinci, když tu máme svoje lidi. Vypakovali bychom je odsud buď po dobrém nebo po zlém.“

Kdyby nechtěli odsud odejít, někam bych je zavřel. Co se týče ostatních menšin – neevropský lid by tu neměl co dělat. Evropští z jiných národů mně nevadí, ale ne zase aby tu bylo třeba spousta Rusů. Podle mě by měly být vytvořeny národní státy. Teoreticky by na našem území třeba měli být jen Češi, ale mně by nevadilo, kdyby se tu vyskytoval i jiný Evropan.“

Dala jsem příznivcům NO prostor pro vyjádření představ, kterými by změnili svou nespokojenost se současnou organizací a řízením tohoto státu. Výpovědi se lišily, ale to zejména v oblasti nacionálního vnímání. Podobu, jakou má současná ČR, by zachovali dva ze stoupenců. Nejčastěji se ozývaly úvahy o spojení ČR se všemi státy Evropy, čímž by došlo ke vzniku jakési evropské národní pospolitosti. Charaktery jednotlivých národů by přitom měly zůstat zachovány. Každá země by si tedy ponechala i svůj jazyk, ale muselo by se domluvit na jednom univerzálním, kterým by se mluvilo ve všech těch zemích evropské pospolitosti. Tím jazykem většina viděla němčinu. Padl i názor, že národnost by byla německá. Na čem se všichni shodli, byla vize společnosti bez přistěhovalců, Romů a jiných menšin, které jsou jim nyní trnem v oku. Pakliže by tu nebyli přistěhovalci, vyřešil by se tím problém s nezaměstnaností. Také hovořili o společnosti bez tvrdých drog, bez povoleného registrovaného manželství homosexuálních párů, o společnosti, kde by vládl nacionální socialismus a občanům by byly nabízeny dokonalejší sociální jistoty, včetně vyššího platového ohodnocení dělníků. Jeden stoupenec by kvůli účinnějšímu boji proti kriminalitě a drogám rozšířil pravomoci policie. Českou ekonomiku by pozvedl obnovením českých podniků a podporou českých výrobků. Setkala jsem se s otevřeností a zájmem inspirovat se Adolfem Hitlerem a s jeho tehdejšími systémem i s jeho některými cíly, kterých chtěl dosáhnout (včetně způsobů, kterými chtěl cíle dosáhnout). Zároveň si byli vědomi nereálnosti aplikovat tuto myšlenku v původní podobě na soudobou společnost, a proto ji byli ochotni upravit. Je velmi těžké vybrat názornou ukázkou od některého z přívrženců, která by vystihovala jejich obraz. Doporučím podívat se do přílohy a přečíst si je všechny. Patří k otázce značené písmenem *p*. Snad jen uvedu část z rozhovoru s Mackem, který mluví o vytvoření jedné velké spojené Evropy národů: „...nevracel bych se v tomhle nějak k historii Německa. Německo nám může být vzorem. Není to o prioritě – důležitosti Německa. Evropská unie je něco podobného, ale postavené na špatném politickém systému – souvisí to s kapitalismem. Bylo by to něco jako Evropská unie, ale na jiném politickém systému – konkrétně na nacionálním socialismu. Nacionální socialismus není Německo, ale je právě proevropský. Není to fašismus. Uznává jeden kontinent, který je společný pro všechny naše evropské národy. Spojení s Německem

– že bychom byli jedna země – to není podstatná myšlenka nacionálního socialismu. To je prostě jen můj názor. Češi byli vždycky součástí Německa a myslím si, že by to tak mělo být i nadále. Neuznávám Československou republiku, první republiku, současnou Českou republiku. Jedna z příloh je Mackovo pojednání: Soužití Němců a Čechů, které musel vypracovat a ukázat sociálnímu kurátorovi, když k němu docházel kvůli problémům se svou extremistickou činností.

4.1.2 Vztah k Národnímu odporu

Tato část je zaměřená konkrétně na organizaci NO v kontextu se způsobem, jakým se zde přívrženci realizují. Popisují důvody, které je přivedly k NO, charakterizují podstatu organizace, její cíle a plány, hovoří o vlastním působení v této skupině a způsobech podpory, které podle nich směřují k docílení záměrů NO.

Často právě kamarádi byli tím podnětem, který „zažehl“ hlubší zájem o organizaci. Díky tomu se následně stali stoupenci NO. Nepochybný význam měly určité názory a mínění, které byli jakýmsi pojítkem pro vzájemné sblížení s lidmi z NO. Jako příklad uvedu tři odpovědi. Beny řekl: *„Je to pro mě nejrozumnější. Být skejťák nebo anarchist – to není nic pro mě. Dal jsem se k tomu proto, že to má nějaký cíl – na rozdíl právě od anarchistů – ti mi přijdou bez cíle.“* Na něj navážu Tonckem: *„Viděl jsem nějaký demonstrace v televizi – podíval jsem se na internet a jejich články mě zaujaly. Ale už dřív jsem měl podobné myšlenky s NO.“* Tady bych se jen krátce zastavila a připomenula kapitolu Masmédia a extremismus, kde jsem vyjádřila své obavy, které se touto odpovědí potvrdily. Ačkoli média informují o špatnosti a závadnosti pravicového extremismu, může se stát, že si mladý člověk po zhlédnutí udělá opačný obrázek. Naopak jej osloví „dobrodružnost“ a radikálnost. A Macek vysvětlil: *„Podle mě NO nejlépe propaguje právě myšlenku nacionálního socialismu. Ztotožňují se jak s myšlenkami, tak radikalismem. Navrhují řešení, které se mi líbí.“*

Nejdéle z mých informantů je u NO Macek (4 roky), který osobně několik dalších, se kterými jsem dělala rozhovor, k NO přivedl. Macek měl kvůli svým názorům a praktikovaným metodám boje proti „špatným živlům společnosti“ velké problémy s policií. V rámci spolupráce se sociálním kurátorem, se kterým se musel pravidelně stýkat, vyjádřil v psané podobě svůj pohled na soužití Němců a Čechů. Tuto práci je možné si přečíst v příloze. V Třebíči je považován za neoficiálního vůdce NO Třebíč. S myšlenkou však nejdéle sympatizuje Gábin (12 let). Je zároveň nejstarší z informantů (24 let). Jožin

sice neuvedl počet let, během kterých je pravicově orientovaný, ale oznámil, že jej bratr k této ideji vedl již odmala.

Když přívrženci popisovali cíle a výchozí filozofii NO, jednalo se často o představu, která mapovala jejich osobní pohled na NO. Souvisí to s vnitřní ideovou nejednotností. Za výchozí filozofii byl považovaný nacionální socialismus. Shodli se na takových cílech NO, které řeší místní stávající sociální problémy, usilují o stát bez přistěhovalců, národnostních a etnických menšin a bojují proti současnému politickému systému. Mezi cíle také řadí redukci silného vlivu Ameriky na evropské státy. Odlišnosti však panují v koncepci konečné podoby územního rozložení a ve vnímání národní identity. Někteří tvrdí, že NO vychází z Adolfa Hitlera a Třetí říše. Za základ považují evropanství a vytvoření z jednotlivých evropských zemí jednu velkou společně zastřešenou pospolitost (pouze s původním obyvatelstvem bez cizích vlivů přistěhovalců). Nesouhlasí však s existující Evropskou unií, ale nechávají se ovlivnit nekompromisní představou Adolfa Hitlera a nacismu. Na druhé straně byli tací, kteří s tímto pojetím tak úplně nesouhlasí. Ti by vše nechali tak, jak je nyní. Nepodpořili by sloučení s jinou zemí. Důležité je pro ně „vyčistit“ ČR od – podle nich – nepříznivého vlivu menšin (zejména Romů), který překáží (společensky, sociálně, kulturně) původnímu obyvatelstvu v jeho přirozeném prostředí. K těm, kteří se řadí k tomuto názoru, patří Jožin: *„NO – jsou dvě možnosti – jedni to berou podle historie, podle Německa. Chtějí, aby se vrátila podoba Třetí říše. Líbí se jim Protektorát Čechy a Morava. Pak jsou mezi nimi zase jináci, kteří Němce moc nemusí a jsou spíš proti drogám a přistěhovalcům – jako já. Ale že by přímo vrátili tu tehdejší německou představu nacionalismu, to ne.“* Šplouchy do této kategorie patří také: *„Já bych chtěl mít tuhle zem čistou. ...Asi takhle bych to řekl – to, co hlásal Hitler, a to, co chceme my, tak je asi z 80% stejné. My třeba nemusíme mít takovou říši, jakou chtěl Hitler – že celá Evropa by byla sjednocená. Třeba proč se s Německem máme jednotit, když jsme Češi? Prostě to tak já cítím. Taky si myslím, že by to nebylo nikdy reálné. Ale chtěl mít také to stejné co my – tzn. čistotu rasy, stejné politické cíle, svobodu slova,* Naopak Macek si představuje návrat k Hitlerovým ideálům: *„Nacionální socialismus se mi líbí proto, že je stavěný na národní hrdost, řeší všechny sociální problémy a vytváří hrdý a silný národ. Není to jako fašismus, který staví jen na jednom státě, ale nacionální socialismus buduje velkou Evropu. Jako společné národy – každý národ je něčím výjimečný – ale i přesto by bylo dobré sjednotit nějak tu Evropu na základě této myšlenky. Není důležité, pod jakým státem sjednotit nebo jaký to ponese název – jestli to bude Evropa nebo Velkoněmecká říše – to není vůbec podstatný. Třeba ale co se týče konkrétně českého území a Německého, tak*

vždycky patřila Česká země pod německou říši. Proto bych sjednotil hranice i území. Bylo to tak jak ve Svaté říši římské, tak i za Rakouska-Uherska. Vždycky jsme byli součástí Německa.“ Lukáš o NO mluví: „Ze stránek internetu nevyčteme opravdové záměry NO, protože by mohli někteří lidé použít protiargument – jsou tu potlačována lidská práva. Konečným cílem je žít stejně jako za Protektorátu Čechy a Morava, abychom byli poněmčeni a aby se pokračovalo v plánech, které se námi měli tehdejší Němci. Cítím se být Němcem a žiji na německém území. Považuji ČR za území patřící Německu – tak jako to bylo za Rakouska-Uherska.“

Všichni informanti se zapojují do činnosti NO aktivně. To má různé podoby – účastní se demonstrací, koncertů pořádaných NO (popřípadě spřízněnými organizacemi), vylepují plakáty, šíří letáky spojené s touto problematikou, soustředí se na propagaci svých názorů a tím také získávají nové sympatizanty. Někteří také poskytnou finanční podporu. Jak je známo z médií, používají mnohdy agresivní fyzické násilí v boji proti tzv. škodlivým vlivům společnosti – tedy anarchistům, Romům, narkomanům a podobně. O tom hovoří Šplouchy: „...fyzické útoky – tak už moc ne. Nejsem takovej, abych napadal každého levičáka, kterého potkám. Někdy se ale stane, že se semele rvačka, ale není to rozhodně něco, čím bych chtěl ten NO podporovat. Hlavně nechci, aby si jiní mysleli, že NO je banda hloupejch plešatejch hlav. Třeba v televizi říkají, že jsou to kluci, kterým je dvacet let – něco jako mně. Ale vím o takových, kterým je třeba 40 let a ti s námi také sympatizují nebo už dlouho mají stejný názor. Není to jenom o těch mladých.“ Macek o své iniciativě říká: „Motivuje mě ideologie, myšlenka – chci být aktivní pro tu myšlenku, něco pro ni dělat. Ne jak spousta skinů, prostě o tom žvatlaj někde u piva, pak se opijí a jdou někam skopat Cikány – tímhle se podle mě nic neřeší. Je potřeba na tom nějak aktivně pracovat a předkládat myšlenku lidem. Myslím si, že naše myšlenka je života schopná. Myslím si, že se časem uchytí, když tu bude čím dál víc přivandrovalců, sociálních problémů, ...tak se nad tím lidi zamyslí a budou s tím chtít něco dělat. ...Nechodím do bitek – snažím se konflikty vyřešit slovně. ... Normální člověk se nás nemusí bát. ...Spousta lidí říká, ...že mají strach vyjít do ulic, že je ve tmě zmlátí (útočníkem myslí neonacisty) pro nic za nic. Normální člověk se prostě nemusí bát.“ Když jsem mluvila o demonstracích – výborně toto téma rozpracoval Gustave Le Bon ve své knize Psychologie davu. Píše zde i o faktorech působících bezprostředně na názory davů (1997, s. 49 – 55): obrazy, slova, formule, iluze, zkušenost a rozum.

Zajímalo mě, jak je to s členstvím v organizaci. Během prvního rozhovoru s Lukášem jsem se dozvěděla, že v NO funguje jakési registrování členů a to mě zmátlo. Podle

odborníka Mareše a různé jiné literatury tu nic takového neprobíhá. Ostatní informanti mi samozřejmě potvrdili teorii, takže zřejmě v tomto směru nebyl Lukáš dostatečně obeznámen se situací. Jeho mylné tvrzení tu ale nebudu uvádět. Macek jasně vysvětluje: *„NO nemá žádné členstvo. Funguje to na bázi kamarádství a aktivismu. Říká se tomu autonomní nacionalismus, který je bez vůdce a není žádné určité členstvo. Dalo by se říct, že je to hnutí.“* Gábin sděluje: *„Členem se stačí stát tím, že sdílíš tyhle názory. Nemusím mít vyholenou hlavu, nosit kanady, tahle doba je už dávno za námi. Určitě nejsem nikde evidovaný a to kvůli policii a represím – některé organizace na toto dojeli, proto je to všechno anonymní.“* Ještě zmíním zajímavý příspěvek od Jožina: *„Členy registruje policie. Když je koncert – stojí tam policie s kamerami, ukážeš občanský průkaz, oni si tě natočí na kameru a zapíší si tě. Tak jsi v vlastně v jejich evidenci. Když jsi třikrát zapsaný z nějaké aktivity, tak už jsi ortodoxní.“*

Co se týče image přívrženců, tak většina ji považuje za důležitou. Vyjádří tím svou příslušnost a společenské postavení. Nejčastější značkou oblečení, kterou podporují, je Thor Steinar, Pit Bull, Fred Perry. Dříve nosili Lonsdale, ale nyní tato značka vystupuje proti jejich myšlence – proti rasismu. Gábin objasňuje, proč podporuje značku Thor Steinar: *„Když si koupím mikinu od Thor Steinar, podpořím tím finančně činnosti krajně pravicových stran.“* Gábin přidává: *„Ted' máme jakožto NO svoje bundy – černé. Jsou jinak trička, odznaky, nášivky, vlajky a také stará vlajka NO, která je ted' zakázaná.“* Krátké vlasy sice měli všichni muži, se kterými jsem dělala rozhovor, ale ujistili mě, že to není předpoklad. Údajně mají ve svých řadách i muže s delšími vlasy. Prostřednictvím internetu jsem se přesvědčila, že zmiňované značkové oblečení není levnou záležitostí.

4.1.3 Přívrženec versus rodina

Poznala jsem názory aktivistů NO na společnost i na organizaci, ke které se obrací s nadějí a vírou v „lepší zítřky“. Přitahovala mě ale také zvědavost, z jakého rodinného prostředí tito lidé pocházejí, jak na vlastní rodinu pohlíží a do jaké míry je v jejich myšlence ovlivnila.

Podle výpovědí nešlo o děti bohatých rodičů. Je zřejmé, že nejsou tito rodiče spokojeni se současnou společností a přistupují kriticky k vysoké nezaměstnanosti, pozitivní diskriminaci Romů, k rozšířenému výskytu drogově závislých, k zavrženíhodným politickým machinacím i k přistěhovalcům, kteří berou místním lidem práci.

Tři informanti vycházejí dobře pouze s jedním ze svých rodičů. Zbylí si na vztah s rodiči nemohou stěžovat, ba naopak. To také souvisí s tím, že tři pochází z rozvedených rodin. Způsob, jakým byli vychováni, shledávají všichni zúčastnění dobrým a adekvátním. Mluví často o demokratické výchově, jen dva svou výchovu viděli příliš přísnou.

Všichni sdělili, že jejich názory rodiče znají a pakliže s některými souhlasí, jedná se hlavně o problematiku drog, Romů a přistěhovalců. Svůj nesouhlas projevují s nacionálním socialismem a s myšlenkami Adolfa Hitlera – vědí, že na tom staví NO. Proto také někteří své ratolesti přesvědčují, aby se do této organizace nezapojovali.

Informanti mají na své sourozence jistý vliv, co se týče názorů. Ale objevili se i takoví, jejichž přesvědčení se různí nebo stojí na opačných ideových stranách.

Je patrné, že jak děti, tak jejich rodiče, nejsou se situací v ČR spokojeni. Do určité míry své děti jistě ovlivnili. Rozdíl je v tom, že mladí jsou poháněni přirozenou touhou aktivně bojovat za věci, které tu podle nich chybí a změnit to, co se jim nelíbí.

4.1.4 Svědomí stoupence Národního odporu

Aktivista (aktivistka) NO má svůj osobní život, jako každý z nás. Má své svědomí, obavy, strach, hrdost a vlastní životní cíle. Zajímal(a) mě jako člověk.

Domnívám se, že každý se během života na něco upne, k něčemu přilne, co je mu oporou v těžkých chvílích. Jde o to, v co věří nebo doufá. Nejčastěji se ozývaly odpovědi, že věří sami v sebe. Někteří odpověděli, že věří ve výhru NO a v to, že se lidé zamyslí a půjdou za jeho myšlenkou. Například Šplouchy věří v rodinu, kdežto Lukáš v Adolfa Hitlera, kterého považuje za vzorového vůdce. Tuto otázku nelze nikterak hodnotit, protože se jedná čistě o subjektivní vnímání informantů.

Do této části jsem položila otázku – jak se staví k existenci holocaustu. Pouze jeden považuje holocaust za jednu velkou lež. Ostatní existenci nepopírají. Tito se dělí na dvě skupiny. Jedna souhlasí jen s některými fakty a zbytek skutečnost přijímá tak, jak je nám prezentována. Dokonce byla projevována lítost nad nedokončeným záměrem vyhlazení Židů, ke kterým by přiřadili i Romy. Jiřka se k této otázce staví takto: *„Prostě nepopírám existenci holocaustu. Hitler to chtěl nějak udělat a jinak to tehdy nemohl vyřešit, tak to udělal takhle. Třeba když jsem mluvila o tom navrácení se k ideálům Třetí říše, tak nevím, jestli bych souhlasila i s tímto způsobem odstranění menšin u nás. Já bych je vzala a vystěhovala prostě někam pryč. Však jsem zase člověk, nejsem nějaká, Takové formy*

zabijení...nevím...no. Zase se jich nějak zbavit museli. Zase když by je odstěhovali někam pryč, tak jim stejně tu ekonomiku úplně zruší. Takže to bylo pro ně vlastně nejlepší řešení nebo já nevím.“ Z odpovědi Macka je cítit podrážděnost: *„Není legální říct názor na holocaust jiný, než je daný – prostě holocaust byl a jestli někdo řekne něco jiného, tak ho zavřou, má problémy. ...Já osobně si myslím, že nebylo vše tak, jak se říká. Neříkám, že některé věci nebyly – buďme realisti. Něco se dělo, ale... . Podle mě plynové komory jsou smyšlené. Nějaké vyhlazování nebylo. ...Já to tak nesnáším tohle téma holocaust. V historii se děla přece spousta horších věcí – třeba Římané také zabíjeli lidi – koloseum, přibíjeli lidi na kříže,.... Nevím, proč se furt řeší tohle téma. Hlavně mi vadí, jak se tím Židé furt ohání. Řeknou kouzelné slovíčko – holocaust – a můžou všechno.“* Na tuto otázku mi všichni odpovídali opatrně, zdlouhavě a z části vyhybavě. Je zřejmé, že se snaží neonacisté zrehabilitovat to, za čím stojí. Rádi by odstranily „strašáky“, díky kterým nejsou jejich ideály akceptovány veřejností.

Zcela na závěr jsem položila informantům takové otázky, kterými měli příležitost se sami nad sebou zamyslet a pokusit se zbilancovat svůj život i zároveň zapřemýšlet na budoucnosti. Hodně z nich něco takového, podle zdlouhavého rozmyšlení, pravděpodobně učinili poprvé. Ptala jsem se na jejich životní cíle, na strach, obavy – jestliže nějaké cítí, a na co jsou hrdí. Nejčastějším cílem bylo založení rodiny, mít dobré zaměstnání a přivést k myšlence NO co nejvíce lidí s tím, aby se „věc“ podařila. Někteří by rádi úspěšně dokončili školu. Také by chtěli, aby jejich děti žily v „krásné bílé“ Evropě bez drog a se vštípenými idejemi nacionálního socialismu.

Obavy dali najevo všichni. Strach mají například z válek, z ještě většího „nepořádku“ ve společnosti, který je podle nich už teď nesnesitelný, ze stavu, kdy budou oni sami menšinou a současná menšina bude majoritou, z nezaměstnanosti, z pomsty kvůli názorům, která vyústí odnětím svobody nebo vraždou buď jich samotných nebo jejich blízkých. Konkrétně Lukáš se třeba strachuje nástupu komunistického režimu nebo anarchie.

Pokusila jsem se nakonec informanty pozitivně naladit projevením jejich hrdosti vůči někomu nebo něčemu. Jsou hrdí na to, že jsou „bílí“, že se narodili v Evropě. Také na svůj původ i původ celého národa, na svou zemi (která je v tomto případě chápána jako evropská pospolitost států), na německé kořeny, na svou rodinu a práci. Beny otázku zlehčil a řekl, že je hrdý na české pivo a české holky. Jiřka ji naopak uchopila ideově: *„Jsem hrdá na to, že jsem Němka, na to, že jsem správná rasa a na to, že můžu pracovat po boku NO.“*

ZÁVĚR

Věkový rozptyl informantů byl od osmnácti do dvaceti čtyř let. Asi polovina měla ukončené středoškolské vzdělání s maturitou (nebo právě probíhalo) a druhá polovina získala výuční list (nebo na jeho získání pracovala). To odpovídalo jejich zaměstnání, pokud již byl někdo výdělečně činný.

Není možné však zobecnit získané informace na všechny stoupence NO. Snad jen tu část, která se týkala popisu organizace, její výchozí filozofie (tedy nacionálního socialismu), boje proti současnému systému a rasistické orientace. Sami však většinou odmítají označení rasista, protože vědí, že je to společností chápáno jako hanlivé a neprospělo by to dosažení úspěchu organizace. Stejně tak nechtějí být označeni za extremisty. Necítí se být extremisty a také si uvědomují, že jsou tímto termínem nepříjemně stigmatizováni.

Socializace mezi aktivisty stejného přesvědčení má „na svědomí“ nejenom současná politická, ekonomická a hospodářská situace, ale také rodina a vliv kamarádů. Z některých informantů jsem měla dojem, jako kdyby je ani ta myšlenka nezajímala. Šlo jim především o to, být v nějaké partě s kamarády, kteří by přinesli do jeho všedního života jisté zpestření. Ale byli tu i tací, co dobře věděli, proč jsou u NO a vyjadřovali se názory přesvědčivě a vážně.

Pozoruhodná byla nadšená víra, že přívrženec usiluje o správnou věc, že to, na čem pracuje a za co bojuje, má smysl. Když říkám bojuje, tak slovy a někdy i fyzickým násilím. S tím souvisí i to, že odmítají označení „extremista“, protože si myslí, že žijí normální život. Jde o to, jak vnímá stoupenec sám sebe jako člověka.

Přesvědčení některých, že žijí na německém území a považují se za Němce, mi přijde poněkud schizofrenní a sama bych se do takové pozice nechtěla dostat. Jde vždy o lidi, kteří mají německé předky a vykreslili si představu o své případné nadřazenosti. Ta vznikla na základě mýtů a tajemna okolo nacismu. I když s jejich představou návratu Třetí říše nesouhlasím, musí být pro tyto lidi hodně složité žít v zemi, kterou neuznávají, žít s těmi, které považují za vážné nepřátele a aplikovat si svou ideální – dovolím si říct utopickou – představu na soudobou společnost a její uspořádání (jak místní, tak evropskou).

Ti, kteří nevyznávají proněmecké smýšlení, jsou zejména vlastenci s rasistickými prvky. Ovšem takových lidí je v mém okolí mnoho, jen se nehlásí k žádnému hnutí. To je

pouze výsledek dlouhodobých problémů s Romskou menšinou, o kterých slýcháme na každém kroku. Nemluvím pouze o kriminalitě, ale také o uplatňované pozitivní diskriminace. K tomu všemu se zvyšuje nezaměstnanost, a jak to už tak bývá, je nutné na nějakého viníka ukázat prstem. Menšiny jsou snadným terčem, což ostatně není nic nového – tak co třeba ukázat na vietnamského obchodníka. Stejně tak tomu bylo v minulosti. Stačí si jen vzpomenout na Židy žijící ve středověku v naší tehdejší společnosti, která je utiskovala a ponižovala. Ano, je to nespravedlivé, ale odsouzeníhodné je, když někdo svou nenávist zavede tak daleko, že chce „viníkům“ upřít jejich práva, která jsou deklarována Listinou základních práv a svobod. Zapomíná, že je to člověk stejně jako on.

Má cesta „do hlubin extremistovy duše“ vedla přes jednoho z nich, který mi byl zprostředkovatelem při kontaktu s přívrženci. Bylo by nemožné po nich chtít, aby se otevřeli, když by mě neznali a neměla bych vedle sebe jednoho z nich, který by se za mě zaručil. Tedy zaručil za to, že nejsem ani aktivista antifašistů, kteří monitorují neonacistickou scénu, ale ani někdo od policie, kdo by je na základě jejich výpovědí poslal před soud.

Pravicový extremismus je živý a dynamický. Při rozhovoru ve mně přívrženci nevyvolávali obraz „bubáka“. Jejich radikální názory působily zoufale. Říkala jsem si, že přece nemohou v současné vyspělé společnosti v žádném případě zvítězit. Rozumní lidé se poučí z historie a oni zůstanou subkulturou. Ale následně jsem si uvědomila, že i když jsem hovořila s lidmi, jejichž ideje jsou neuvěřitelné, je třeba dát si pozor. Právě takových bývá zneužíváno pro dosažení nebezpečných cílů. V době krize se lidé promění ve stádo ovcí, což „nahrává do karet“ extremistům. Stačí pak jen krůček k tomu, aby v nich lidé spatřili naději. Aby jim dali příležitost, když stávající systém selhal a oni mu přestali důvěřovat.

POUŽITÁ LITERATURA A PRAMENY

BARÁT, P. *Korelácia politického a ideového radikalizmu*. In HIRTLOVÁ, P; SRB, V. *Radikalismus a jeho projevy v současném světě*. 1. vyd. Kolín: Academia Rerum Civilium, 2007. 336 s. ISBN 80-86879-08-9.

BEDNÁŘ, M. *Radikalismus jako opak extremismu*. In HIRTLOVÁ, P; SRB, V. *Radikalismus a jeho projevy v současném světě*. 1. vyd. Kolín: Academia Rerum Civilium, 2007. 336 s. ISBN 80-86879-08-9.

BYSTRICKÝ, J. *Média a radikalismus*. In HIRTLOVÁ, P; SRB, V. *Radikalismus a jeho projevy v současném světě*. 1. vyd. Kolín: Academia Rerum Civilium, 2007. 336 s. ISBN 80-86879-08-9.

ČERNÝ, P. *Politický extremismus a právo*. 1. vyd. Praha: EUROLEX BOHEMIA, 2005. 207 s. ISBN 80-86861-86-4.

ČERNÝ, P. *Právní ochrana před extremismem*. 1. vyd. Praha: C. H. Beck, 2008. 255 s. ISBN 978-80-7400-053-9.

DANICS, Š. *Extremismus*. 1. vyd. Praha: Triton: Existencialia, 2003. 62 s. ISBN 80-7254-454-3.

DANICS, Š. *Extremismus – hrozba demokracie*. 1. vyd. Praha: Police History, 2002. 128 s. ISBN 80-86477-07-X.

DANICS, Š., KAMÍN, T. *Extremismus, rasismus a antisemitismus*. 2. vyd. Praha: Policejní akademie ČR v Praze, 2008. 151 s. ISBN 978-80-7251-286-7.

Encyklopedie Wikipedie. *Árijové*. [online]. [cit. 2009-03-01]. Dostupné na: <http://cs.wikipedia.org/wiki/%C3%81rijec>

GOBINEAU, J. A. de. *O nerovnosti lidských plemen*. 1. vyd. Praha: ORBIS, 1942.

GOULD, J., S. *Jak neměřit člověka*. 1. vyd. Praha: Lidové noviny, 1998. 436 s. ISBN 80-7106-168-9.

GREGOROVIČ, M. *Kapitoly o českém fašismu*. 1. vyd. Praha: Lidové noviny, 1995. 186 s. ISBN 80-7106-100-X.

HOLOUŠOVÁ, D., KROBOTOVÁ, M. *Diplomové a závěrečné práce*. 2. vyd. Olomouc: PdF UP, 2008. 117 s. ISBN 80-244-1237-3.

CHARVÁT, J. *Současný politický extremismus a radikalismus*. 1. vyd. Praha: Portál, 2007. 183 s. ISBN 978-80-7367-098-6.

CHMELÍK, J. *Extremismus a jeho právní a sociologické aspekty*. 1. vyd. Praha: Linde, 2001. 172 s. ISBN 80-7201-265-7.

CHMELÍK, J. *Symbolika v extremistických hnutích*. 1. vyd. Praha: Střední policejní škola Ministerstva vnitra, 1999. 100 s. ISBN v knize neuvedeno: brožura.

Informace pro učitele. *Neonacismus v České republice*. [online]. [cit. 2009-03-02].

Dostupné na:

http://www.varianty.cz/cdrom/podkapitoly2/09_subkultury/IKV2_09_05_neonacismus_v_CR.pdf

JEŽEK, S., VACULÍK, M., WORTNER, V. *Základní pojmy z metodologie psychologie*. [online]. Brno: Katedra psychologie, Fakulta sociálních studií MU, 2006. 16. s. [cit. 2009-02-27]. Dostupné na:

http://is.muni.cz/do/1499/el/estud/fss/ps06/psy112/Vaculik_M._Jezek_S._Wortner_V._2006_-_Zakladni_pojmy_z_metodologie.pdf

KOTLÁN, P. *Demokracie ve stínu: extremismus, terorismus, fašismus, komunismus*. 1. vyd. Ostrava: SOKRATES, 2003. 173 s. ISBN 80-86572-07-2.

LE BON, G. *Psychologie davu*. 1. vyd. Praha: Kra, 1997. 102 s. ISBN neuvedeno (brožura).

MAREŠ, M. *Pravicový extremismus a radikalismus v ČR*. 1. vyd. Brno: Barrister&Principál, 2003. 655 s. ISBN 80-86598-45-4.

McGOWAN, L. *Radikální pravice v Německu*. 1. vyd. Praha: PROSTOR, 2004. 287 s. ISBN 80-7260-122-9.

Ministerstvo vnitra České republiky. *Informace o problematice extremismu na území České republiky v roce 2007*. [online]. [cit. 2009-01-05]. Dostupné na: <http://aplikace.mvcr.cz/archiv2008/dokument/2008/extrem07.pdf>

Ministerstvo vnitra České republiky. *Zpráva o problematice extremismus na území České republiky v roce 2002*. [online]. [cit. 2009-02-10]. Dostupné na: <http://aplikace.mvcr.cz/archiv2008/extremis/2002/index.html>

NEKVAPIL, V. *Antisemitismus v současné Evropě – staré téma v nových kontextech*. In HIRTLOVÁ, P.; SRB, V. *Radikalismus a jeho projevy v současném světě*. 1. vyd. Kolín: Academia Rerum Civilium, 2007. 336 s. ISBN 80-86879-08-9.

Všeobecná encyklopedie. *Masmédia*. 1. vyd. Praha: DIDEROT, 1999. 507 s. ISBN 80-902555-7-4.

Všeobecná encyklopedie. *Symbol*. 1. vyd. Praha: DIDEROT, 1999. ISBN 80-902555-9-0.

PROSTUDOVANÁ LITERATURA A PRAMENY

BERGSDORF, H. *Extremisté bez masky: porovnání pravicově a levicově extremistických stran*. 1. vyd. Praha: Občanský institut, 2004. 15 s. ISBN 80-86228-33-9 (brožura).

FROMM, E. *Strach ze svobody*. 1. vyd. Praha: Naše vojsko, 1993. 158 s. ISBN 80-206-0290-9.

H8 E.R. *Nacionální socialismus*. Národní odpor. [online]. Dostupné na:

<http://www.odpor.org/index.php?page=clanky&kat=&clanek=911>

HEYDUK, M., SÝS, K. *Protektorát ve fotografiích*. 1. vyd. Praha: BVD, 2006. 109 s. ISBN 80-903754-4-8.

HITLER, A. *Mein Kampf*. Nezkrácené vydání. Praha: Otakar II., 2000. 507 s. ISBN 80-86355-26-8.

LEE, A. M. *Bestie se probouzí*. 1. vyd. Brno: BB art, 2004. 487 s. ISBN 80-7341-370-1.

KYŠA, L: *Česká ultrapravice aneb Osamělým vlkům rostou zuby*. In Právo, magazín, 2007, s. 55.

MILZA, P. *Evropa v černých košilích*. 1. vyd. Praha: Themis, 2005. 487 s. ISBN 80-7312-044-5.

POLANECKÝ, P. „*My, skutečná elita tohoto národa...*“ *Česká ultrapravice a neonacismus*. In Neonacismus v Česku. Nový Prostor, 2006, č. 270, s. 31.

POLANECKÝ, P. *Zazobaní bílí fešáci*. In Neonacismus v Česku. Nový prostor, 2006, č. 270, s. 31.

POLANECKÝ, P.: *Kdo by nechtěl žít v krásný, čistý zemi....* In Neonacismus v Česku. Nový prostor, 2006, č. 270, s. 31.

POLANECKÝ, P.: *Nacismus na periferii*. In Neonacismus v Česku. Nový prostor, 2006, č. 270, s. 31.

PŘÍLOHY

OTÁZKY K ROZHOVORU

- Pohlaví
 - Věk
 - Vzdělání, zaměstnání
-

1. Blok týkající se názoru na společnost:

- a) Co si myslíš o společnosti v ČR?
- b) Co bys jí vytknul?
- c) A co naopak pochválil?
- d) Můžeš srovnat s jinou zemí.
- e) Co tě vede k tvému názoru na společnost?
- f) Jsi hrdý, že jsi Čech?
- g) Jaký názor máš na roli policie v naší společnosti?
- h) Jaký je tvůj pohled na školství – zkušenosti s českými učiteli., co ti škola dala, obliba školy, důležitost?
- i) Domníváš se, že jsou žáci, studenti dostatečně informováni o existenci a významu jak pravicového tak levicového extremismu?
- j) Co si myslíš o homosexualitě?
- k) Jaký pohled máš na drogově závislé?
- l) A jaký na alkoholiky?
- m) Co si myslíš o lidské rase?
- n) Jaký je tvůj postoj k Romům?
- o) Jaký je tvůj přístup k jiným etnickým menšinám na našem území?
- p) Jaká je tvá vize společenského, kulturně sociálního uspořádání ve státě? (Etnika, hranice ČR, národnost, jazyk české tradice, české svátky, ...)

2. Blok týkající se konkrétní skupiny:

- a) Proč jsi se rozhodl právě pro tuto organizaci?
- b) Na jakých základech organizace svou činnost staví?
- c) Jaká je její výchozí filozofie?
- d) Jak dlouho jsi součástí této konkrétní organizace
- e) Nebo s ní sympatizuješ?
- f) Zapojuješ se v této organizaci aktivně?

- g) Jak?
- h) Jakým způsobem jsou do organizace oficiálně přijímáni noví členové? (Postup, co musí předcházet před přijetím a co následovat?)
- i) Jaká je tvoje image (vzhled) co se týče příslušnosti k organizaci ?
- j) Jak důležité je pro tebe charakteristické oblečení?

3. Blok týkající se rodiny:

- a) Jaký názor na společnost mají tví rodiče?
- b) Jaký máš vztah s rodiči?
- c) Jak by jsi charakterizoval atmosféru v rodině, ve které jsi vyrůstal?(+pohled na styl výchovy)
- d) Znají tvé názory a co si o nich myslí?
- e) Jaké je zaměstnání tvých rodičů?
- f) Máš-li sourozence, mají stejné přesvědčení jako ty?

4. Blok osobních informací:

- a) Věříš v Boha? Popř. v co věříš?
- b) Jak se staviš k existenci holocaustu?
- c) Co je tvým životním cílem?
- d) Máš z něčeho obavy, strach? Z čeho?
- e) Na co jsi hrdý?

ROZHOVOR S GÁBINEM

- Pohlaví - muž
 - Věk – 24 let
 - Vzdělání – elektrikář (s maturitou)
 - Zaměstnání – elektromontér
-

1. Blok týkající se názoru na společnost:

Co si myslíš o společnosti v ČR?

„Myslím si, že je zkažená a zkorumpovaná.“

Co bys jí vytknul?

„Vlastně tu podporují drogy, homosexuály, etnický menšiny, který tu nemají co dělat“

A co naopak pochválil?

„Pochválil bych ty organizace, který tu proti tomuhle něco dělají – například třeba Národní odpor.“

Můžeš srovnat s jinou zemí.

„Přirovnal bych ji k těm postkomunistickým státům – jako po tom roce 1989, čímž myslím Slovensko i Maďarsko. Pravý opak ČR je třeba USA, kde je to volnější a dovozovali by nám nosit, co chceme i projevovat svoje myšlenky a názory.“

Co tě vede k tvému názoru na společnost?

„Když vyjdu na ulici, všude vidím samý drogy, Cikány – gangy. Normální slušný bílý lidi nemůžou v klidu kolikrát projít. Pak třeba jsou chudáci ty děcka, co si nemůžou hrát ani na pískovišti, kde se válí injekční stříkačky a podobnej bordel.“

Jsi hrdý, že jsi Čech?

„Nejsem.“

Jaký názor máš na roli policie v naší společnosti?

„Policie by podle mě nebyla sama o sobě špatná, ale bohužel je ovládaý tímto systémem, který je zkažený. Jsou to jejich loutky. Kdyby se tento systémem přetvořil na nějakou národní stranu nebo něco takového, tak by to zase vypadalo jinak s tou policií. Jako policii nemůžu nic vytknout, protože ona dělá jen to, co je jim poručeno.“

Jaký je tvůj pohled na školství – zkušenosti s českými učiteli., co ti škola dala, obliba školy, důležitost?

„Špatný zkušenosti s učiteli nemám. Mně škola dala vzdělání, hodně jsem se tam naučil, ale pravda taky je, že hodně často propagují nebo tolerují více učitelé levicový extremismus, jsou tam žáci – studenti – narkomani a nic proti tomu neřeknou. Nic bych na školství neměnil, krom teda učitelů, kteří mají hodně vyhraněné názory proti pravicovému extremismu.“

Domníváš se, že jsou žáci, studenti dostatečně informování o existenci a významu jak pravicového tak levicového extremismu?

„Nejsou. Učitelé hází celý pravicový extremismus do jednoho pytle a to je špatný. Levicový prezentují jako ten správnější postoj než pravicový.“

Co si myslíš o homosexualitě?

„Pro mě je to úplně zvrhlý. Prostě bych to vystřílel, je to verbež.“

Jaký pohled máš na drogově závislé?

„Hodně špatnej. Vadí mi to. Tihle lidi škodí společnosti – někde se nadrogujou a pak dělají problémy. Za to to nestojí. Za to můžou ti, kteří jim to dají, kteří to podporují, takže tahle vláda. Vláda to určitě podporuje, protože kdyby ne, tak už vidíme, že proti tomu něco kloudného dělá – byl jsem svědky tolika nelogických situací týkající se této problematiky a to i ze strany policie.... Nebudu to raději dál komentovat.“

A jaký na alkoholiky?

„Pokud někdo vypije nějaké množství alkoholu, nedělá bordel, tak mi nevádí, ale pokud ho dělá, je agresivní, tak už mi to vadí.“

Co si myslíš o lidské rase?

„Pro mě je jen jedna rasa a ta je bílá. To proto, že jsem Evropan a Evropa odjakživa patřila bílým, tak nevím proč by tu teď měli být nějakí Cikáni, černoši atd. Prostě jsem pro to, aby Evropa patřila bílým a nikomu jinému. Jinak vždycky byla všude na světě považovaná za nadřazenou rasu ta bílý – i v Americe – tam měli bílý lepší postavení než černoši, kteří byli otroky. Když proběhly nějaký průzkumy, tak – kolik procent bílých má vysokou inteligenci a kolik procent mají třeba v ČR Cikáni. I když mají, neříkám že nejsou inteligentní, ale většina se z nich živí kriminalitou.“ **Ze zajímavosti jsem se zeptala na význam slova Árijec:** „Árijská rasa se dělí na více druhů, máš tady nějakou nordickou atd., ale nikdy není Árijec černoš, takže je to spojováno s bílou. Vyloženě Árijská rasa není, ta se právě dělí na ty typy. Třeba tam patří i někteří Slované, kteří mají předky Kelty. Když už se o tom bavíme, tak někdo polemizuje o tom, že Hitler chtěl vyhubit Slované – podle mě je to blud a pokud tomu někdo věří, tak je hloupej. O Árijské rase se říká, že je nejčistší a nadřazená a pochází ze severských zemí, protože tam bylo největší působiště Vikingů a Keltů.“

Jaký je tvůj postoj k Romům?

„Pokud je Rom za hranicemi našeho státu, tak mi nevádí. Pokud je ale tady, tak mi vadí – už kvůli tomu svému image. Je to nepřizpůsobivý etnikum. Mám s nimi zkušenosti hlavně z rvaček.“

Jaký je tvůj přístup k jiným etnickým menšinám na našem území?

„Pokud jsou to Cikáni, tak to neberu, ale pokud jsou to Ukrajinci a nebo prostě bílý, tak Ti mi tu nevádí. Ale třeba Vietnamci, to už je něco jiného – jsou tu skupiny Vietnamců, kteří se živí distribucí marihuany, tvrdými drogy, prostitucí, bývají dost agresivní, vyvolávají rvačky – těm říkám ne.“

Jaká je tvá vize společenského, kulturně sociálního uspořádání ve státě?

„Chtěl bych, aby dělnická třída měla dobře placenou práci, aby děti měli řádné bydlení, aby byly dokonalejší sociální jistoty, aby na nás neparazitovali Cikáni a podobný živly.“ **Zeptala jsem se na drogy:** „Kdybychom se dostali k moci, drogy by se podle mě daly z tohoto státu vymýt – teda myslím z celé Evropy, protože já to beru jako jeden celek – jako jeden velký stát. Určitě by se výskyt tohoto problému snížil. Kdyby byl někdo nepřizpůsobivý, muselo by se to řešit jinak – ještě neumím říct jak.“ **Zeptala jsem se na homosexualitu:** „Jako vím, že je to nemoc a práce s tím by byl běh na dlouhou trať, ale neumím říct jako sympatizant Národního odporu, co by se s ním konkrétně dělalo. Já osobně bych navrhol, aby se nějak léčili a nebo je nechal vykastrovat. Jako je to těžký říct.“ **Zeptala jsem se na územní rozložení:** „Spojil bych ČR se všemi státy Evropy. Ne jak je teď Evropská unie, ale spíš vytvořit Evropskou národní pospolitost.“ **Zeptala jsem se na to, jakým jazykem by se mluvilo:** „Viděl bych to jako za Rakouska-Uherska, kdy zůstala čeština zachovaná, ale úředním jazykem byla němčina.“ **Zeptala jsem se na národnost:** „Ta by byla německá – zkrátka po vzoru Rakousko-Uherska.“ **Zeptala jsem se na eventuální oslavování státních svátků:** „Určitě bych vymazal třeba oslavu dne vzniku samostatného československého státu, ale oslavoval bych ty, kteří by padli právě za docílení tohoto systému, o kterém tu teď mluvím.“

2. Blok týkající se konkrétní skupiny:

Proč jsi se rozhodl právě pro tuto organizaci?

„Protože to byla snad jediná organizace v této době, co mi něco řekla. Sdělila svou ideologii a taky tak koná. Ne jako zkorumpovaní politici, kteří něco řeknou a nesplní to.“

Na jakých základech organizace svou činnost staví?

„Stojí hlavně na národu (vše dělají pro něj) a na rodný zemi – na Evropě.“

Jaká je její výchozí filozofie?

„Národní socialismus. Cílem je, abychom tu byli zabezpečeni. Abych řekl pravdu, je to možná takové navazování na Třetí říši za Hitlera. Ovšem v dnešní době by se nejednalo vojensky, ale spíš diplomaticky, protože tato společnost a někteří ty společnosti jsou už tak vyvinuté, že mají i atomový zbraně a pak by to bylo hodně těžký – například ustát útoky některých asijských států.“

Jak dlouho jsi součástí této konkrétní organizace?

„Asi tři roky.“

Nebo s ní sympatizuješ?

„Už asi dvanáct let sympatizuji s takovouto ideologií.“

Zapojuješ se v této organizaci aktivně?

„Ano.“

Jak?

„Dávám příspěvky třeba pro vězněný kamarády kvůli naší ideologii nebo když někdo umře nebo je zavražděn při jejím hájení. Snažím se chránit bílé od anarchistů, Cikánů, feťáků a dalších žvlů – třeba dřív jsme dělali takové razie vůči nim, takže to skončilo rvačkou. Jinak se zúčastňuji demonstrací, koncertů, šířím propagační letáky.“ **Zeptala jsem se na přispívání svými názory do organizace:** *„Mám kamaráda, který má kontakty na vedení, tomu řeknu nějaký svůj názor nebo nápad a ten to sdělí výš, kde se to projedná.“*

Jakým způsobem jsou do organizace oficiálně přijímáni noví členové?

„Členem se stačí stát tím, že sdílíš tyhle názory. Nemusím mít vyholenou hlavu, nosit kanady, tahle doba je už dávno za námi. Určitě nejsem nikde evidovaný a to kvůli policii a represím – některé organizace na toto dojeli, proto je to všechno anonymní.“

Jaká je tvoje image (vzhled) co se týče příslušnosti k organizaci?

„Mám krátký vlasy, nosím rád těžký boty, antilevičácký trička, oblečení značky Thor steinar, Lonsdale – tuto značku jen starou, kdy se ještě neangažovali proti rasismu.“

Jak důležité je pro tebe charakteristické oblečení?

„Má to význam, protože jsou to značky, kterou my podporujeme. Když si koupím mikinu od Thor Steinar, podpořím tím finančně činnosti krajně pravicových stran.“

3. Blok týkající se rodiny:

Jaký názor na společnost mají tví rodiče?

„Vadí jim Cikáni, feťáci, taky se jim nelíbí, jak to tu současný systém vede.“

Jaký máš vztah s rodiči?

„Dobřej.“

Jak by jsi charakterizoval atmosféru v rodině, ve které jsi vyrůstal?

„Vyrůstal jsem v normální spořádané rodině, v pohodě. Rád na své dětství vzpomínám. Výchova byla spíš demokratická – bylo jasné, že když udělám nějakou lumpárnu, tak za to musím očekávat spravedlivé potrestání.“

Znají tvé názory a co si o nich myslí?

„Znají. Některý názory berou – třeba ty týkající se Cikánů, feťáků, jiný odsuzují – třeba téma Židi a Holocaust. Vidí v knížce pár mrtvol a s mým názorem, který je vůči Holocaustu a Židům kritický, nesouhlasí.“

Jaké je zaměstnání tvých rodičů?

„Otec je porybný a máti prodavačka.“

Máš-li sourozence, mají stejné přesvědčení jako ty?

„Jeden brácha má jiný názory než já, druhý se mnou souhlasí. Ségra je hodně ovlivněná svým mužem, který je komunista, takže to u nás doma sem tam jiskří, ale není to nic vážného.“

4. Blok osobních informací:

Věříš v Boha? Popř. v co věříš?

„V Boha nevěřím, i když jsem pokřtěný. V co věřím, tak je národní socialismus.“

Jak se stavíš k existenci holocaustu?

„Že je to jedna velká lež Židů – těch sionistických intelektuálů. V dnešní době, kdo tomu věří, tak jsou jen děcka ve školce. A pokud tomu věří někdo starší, tak je z řad levičáků. Myslím si, že holocaust nebyl a když ukážou někde v knize hromady mrtvol.... Australský nezávislý výzkumný institut dělal průzkum – ptali se jednoho židovského pamětníka a prý mělo být zpopelněno 800 tisíc Židů a prostřednictvím přístrojů za několik milion korun dělali nějaký výzkum z popele, kde měli najít popel z lidského těla a absolutně nic nenašli. Což mě upevnilo v přesvědčení, že jsou to akorát lži. Prostě nebyly vyhlazovací tábory, byly jen pracovní. Když vidíš nějaký rozhovor se Židem, který tvrdí, jak se měl špatně a má baculaté tváře, tak co si máš o tom myslet.“ **Zeptala jsem se na ty vyhublé postavy z fotografií:** „No když byla taková masa lidí po kupě, řádily tam různé choroby (třeba tyfus, cholera, atd.), takže to bylo spíš z nemoci než z nějakého špatného zacházení.“

Co je tvým životním cílem?

„Dotáhnout tuto myšlenku do samotného konce a přivést k ní co nejvíc lidí.“

Máš z něčeho obavy, strach?

„Mám.“

Z čeho?

„Bojím se, že když budu mít jednou děti, tak díky snadné dostupnosti drog, do nich spadnou. Nebo se bojím toho, že mi je někdo zabije. Možná mám i strach z lidí, kteří by se mi chtěli mstít za moje názory (je jich dost) – takže mám strach i o svou přítelkyni.“

Zeptala jsem se, proč by se mu chtěl někdo mstít: „Jedná se o lidi, který jsem třeba zmlátil, někdo se kvůli rvačce dostal do kriminálu. Nebojím se o sobe, ale o svoje blízký.“

Na co jsi hrdý?

„Jsem hrdý na to, že jsem jaký jsem. Že jsem to tak dlouho vydržel a svůj názor nezměnil a ani se na to nechystám. Budu si za tím stát.“

ROZHOVOR S JOŽINEM

- Pohlaví - muž
 - Věk – 23 let
 - Vzdělání/ zaměstnání - dálkově studuje SOŠ veřejnou správu, absolvoval SOU,
 - Zaměstnání - elektroúdržbář
-

1. Blok týkající se názoru na společnost:

Co si myslíš o společnosti v ČR?

„Má svoje klady i zápory.“

Co bys jí vytknul?

„Společnost je velmi nakažená cizími vlivy, je tu moc přistěhovalců. V některých částech je to humus, naštěstí v Třebíči je to ještě dobrý, teda v naší čisté bílé čtvrti – Horka Domky. Jsou otevřené hranice – další velká chyba, jdou sem drogy ve velkém. Je potřeba to tu pořádně všechno zpřísnit – tvrdou ruku na ně. Na českou společnost je potřeba použít tvrdou ruku, hlavně na ty cizince, za pašování drog, nelegální pěstování, vystěhovat to i s rodinou.“

A co naopak pochválil?

„ČR je hrdý národ – vždycky když hrajeme nějaké mistrovství, tak se národ semkne a všichni fandí společně – sport dobřej.“

Můžeš srovnat s jinou zemí.

„Srovnání s jinou zemí – společně se Slovákama máme stejnou krev, škoda že jsme se rozdělili. Těžko říct, jak bych to srovnal třeba s Německem.“

Co tě vede k tvému názoru na společnost?

„Když vidím, jak ta společnost tu vypadá - násilí. Když vidím, co ti přistěhovalci tu dělají – jsem prostě proti tomu. Vede mě k tomu hlavně ta problematika přistěhovalectví a drog.“

Jsi hrdý, že jsi Čech?

„Jsem hrdý, že jsem Čech.“

Jaký názor máš na roli policie v naší společnosti?

„Z jedné strany je dobrá, jindy jsou špatní.“

Jaký je tvůj pohled na školství – zkušenosti s českými učiteli., co ti škola dala, obliba školy, důležitost?

„Samozřejmě je škola důležitá, bez ní se společnost neobejde. Škola mě moc nebaví, ale ještě ji dělám.“

Domníváš se, že jsou žáci, studenti dostatečně informováni o existenci a významu jak pravicového tak levicového extremismu?

„Ne. Navíc pak média všechno zveličují a překrucují. Určitě by měla škola vést své žáky více nacionálně – už od první třídy.“

Co si myslíš o homosexualitě?

„Vypráskat! Zakázat! U ženských mi to tolik nevádí, ale zakázal bych to. Vyhodil bych to do Ameriky, tam jich je dost.“

Jaký pohled máš na drogově závislé?

„Drogově závislé bych dal do léčebny nebo bych je poslal do kamenolomu, tam by je ta závislost hodně rychle přešla – prospělo by to tělu i duchu.“

A jaký na alkoholiky?

„Alkoholiky bych dal do léčebny, když by bortil celou rodinu. Alkohol mi ale vůbec nevádí.“

Co si myslíš o lidské rase?

„My jsme dominantní rasa – my: bílá rasa. Bílá rasa proto, že se mi líbí nejvíc.“

Jaký je tvůj postoj k Romům?

„Španej. Každopádně bych všechny romy vrátit do Rumunska odkud pochází.“

Jaký je tvůj přístup k jiným etnickým menšinám na našem území?

„Asiati jsou sice šikovní, taky toho dokážou dost, ale neměli by lézt do jinačích států – díky nim tu krachuje strašně moc fabrik, všechno kopírujou. Je tu skrz to velká nezaměstnanost.“

Jaká je tvá vize společenského, kulturně sociálního uspořádání ve státě?

„Všechny přistěhovalce vypakovat, jen by měli možnost sem jít za prací, za hodně malé dávky. Mělo by se to vyřešit – všechny přistěhovalce narvat spět do svých rodných států. Mělo by to tu být bez drog, bez cikánů. Zůstat by měla skoro stejná podoba země jako je dnes – stát by měl být nacionálně demokratický, nějak bych to skloubil všechno dohromady. Hranice by mohli tak zůstat, i když bych se tolik nebránil, kdyby se prodloužili – s Německem. Československo by se ale mohlo vrátit zpět. Jazyk – čeština určitě a hlavní jazyk ve škole bych dal češtinu a němčinu.“

2. Blok týkající se konkrétní skupiny:

Proč jsi se rozhodl právě pro tuto organizaci?

„Pro Národní odpor jsem se rozhodl pro to, že mi jejich program zcela vyhovuje.“

Na jakých základech organizace svou činnost staví?

„NO – jsou dvě možnosti – jedni to berou podle historie, podle Německa. Chtějí, aby se vrátila podoba Třetí říše. Líbí se jim Protektorát Čechy a Morava. Pak jsou mezi nimi zase jinačí, kteří Němce moc nemusí a jsou spíš proti drogám a přistěhovalcům – jako já. Ale že by přímo vrátili tu tehdejší německou představu nacionalismu, to ne. Třeba opovrhují Vlasteneckou ligu – ti vlastně nemají svůj názor – bývali to rasisti a teď už rasisti nejsou, jsou proti skinheadům, ale skinheadi dá se říct neexistují, ...ale není to pravda.“

Jaká je její výchozí filozofie?

„Jde tu o rasismus v obou případech.“

Jak dlouho jsi součástí této konkrétní organizace?

„Asi dva roky.“

Nebo s ní sympatizuješ?

„Dá se říct od mala sympatizuji – brácha mě vychovával k této myšlence.“

Zapojuješ se v této organizaci aktivně?

„Ano.“

Jak?

„Zapojuji se aktivně taky. Občas nějaká kočovaná byla :) Opili jsme se, šli jsme do ulic... . Na demonstrace jezdím občas. Do distribuce jsem se také zapojil.“

Jakým způsobem jsou do organizace oficiálně přijímáni noví členové?

„Je to bez registrace. Je to všechno anonymní a musí být důvěra v lidech. Každého nepřijmou. Je to o známostech. Členy registrují policie. Když je koncert – stojí tam policie s kamerami, ukážeš občanský průkaz, oni si tě natočí na kameru a zapíší si tě. Tak jsi v jejich evidenci. Když jsi třikrát zapsaný z nějaké aktivity, tak už jsi ortodoxní.“

Jaká je tvoje image (vzhled) co se týče příslušnosti k organizaci?

„Nejradši Pit bull, Thor Steinar, mám těžký boty, ale už jsou strašně okopané.“

Jak důležité je pro tebe charakteristické oblečení?

„Něco to vypovídá o tom, kdo jaký oblečení často nosí.“

3. Blok týkající se rodiny:

Jaký názor na společnost mají tví rodiče?

„Samozřejmě se jim nelíbí tato společnost. Jsou ale i proti nacionalismu. Jsou proti drogám. Jsou to prostě normální slušní lidi.“

Jaký máš vztah s rodiči?

„Vycházíme spolu v pohodě.“

Jak by jsi charakterizoval atmosféru v rodině, ve které jsi vyrůstal?

„S našima jsem měl vždycky dobrý vztah, dalo s s nimi domluvit. Ale i oni věděli, že když by něco potřebovali, tak se na mě můžou obrátit. Asi jako každé kluk, tak jsem sem tam zlobil, ale jsem rád, že mám takový rodiče, jaký mám.“

Znají tvé názory a co si o nich myslí?

„Mé názory neznají. Občas něco nacionálního řeknu, oni řeknou že su blbej, nesouhlasí s mým přesvědčením.“

Jaké je zaměstnání tvých rodičů?

„Matka – v kanceláři. Otec – mistr ve fabrice.“

Máš-li sourozence, mají stejné přesvědčení jako ty?

„Ano, mají. Bratru je 28 let.“

4. Blok osobních informací:

Věříš v Boha? Popř. v co věříš?

„V boha nevěřím. Věřím v sebe. I když v 1. třídě jsem chodil do náboženství.“

Jak se stavíš k existenci holocaustu?

„Hitler to měl všechno dokončit. Existenci nepopírám.“

Co je tvým životním cílem?

„Mít rodinu, děti, domeček. Chci zůstat žít v Třebíči.“

Máš z něčeho obavy, strach?

„Mám.“

Z čeho?

„Z pomsty a z válek. Amerika se do všeho cpe, takže může vzniknout „třetí světová“. Kolikrát mám strach i z naší společnosti.“

Na co jsi hrdý?

„Na český pivo a na český holky.“

ROZHOVOR S JIŘINOU

- Pohlaví - Ž
 - Věk – 21 let
 - Vzdělání: SŠ hotelová
 - Zaměstnání: číšnice
-

1. Blok týkající se názoru na společnost:

Co si myslíš o společnosti v ČR?

Co bys jí vytknula?

„Je tu prostě bordel, je to tu nesrovnaný a tak nějak s náma manipulujou. Jakoby jsme byly loutky a oni tahali za šňůrky. Nelíbí se mi ten systém, ... jak oni se tam nahoře chovají, jak se prezentují v televizi, to je trapný, člověk se za to úplně stydí, já se ani nemůžu smát, protože to je prostě k pláči, co oni tam předvádí! Podle mě se málo starají o opravdu důležitý věci. Jakoby ty zlé věci, co se tu dějí, jako by to neviděli, nebo to nechtějí vidět. Třeba v noci – co se tu děje – Praha, Brno – neskutečný večer. Potulují se tu devianti, všude drogy, třeba i ti cikáni po nocích – člověk nemůže vyjít ven, dál třeba malý děcka na pískovišti – nemůžou si tam hrát, nemůžou nic,.. no takhle prostě. Tydle věci ti nahoře přehlíží, nechtějí je vidět, starají se.... no vlastně o nic se nestarají – platíme pak za doktora, za všechno, ... no prostě klasika.“

A co naopak pochválila?

„Asi to, že nežijem někde v pravěku a nemusíme nosit lopuch na zadku, ... nevím no, snad trochu ta kultura – když se podívám na některý jiný země jak bídne žijí, tak su ráda že žijú v normální zemi. Že nemusím jíst brouky a žížaly, ... jsou tu léky na vážné nemoce, se kterými se třeba právě v jiných méně vyspělých zemích potýkají. Dalo by se říct, že mám tu vše, co potřebuju.“

Můžeš srovnat s jinou zemí.

„Připomíná mi trochu Slovensko. Jinak nevím. Opakem je jasně Amerika – ti se chovají úplně jinak. Jinak nevím, já se v zeměpise moc nevyznám :)“

Co tě vede k tvému názoru na společnost?

„Pociťuju to na sobě. Vidím jaký problémy mají naši. Na sobě pociťuju zdražování, různý byrokratický vyřizování. Když jdeš třeba k doktorovi, tak pořád čekáš a ničeho se nedočkáš. Prostě nikdo nehne ani brvou. Dál ty léky – to je aktuální – pořád jen solíš za ně. Taky práce – ta tu není a když, tak co za to dostaneš a prachy ti nestačí – já ikdyž bydlím u našich, tak mi to nestačí, co dostávám, je to prostě málo. Všude jsou někde nějaký poplatky a když já budu chtít nějaký byt nebo barák si pronajmout, tak tady prostě nemůžu – nebudou mi stačit peníze, furt se zdražuje. Ta ekonomika a hospodaření se mi vážně nelíbí. Možná je momentální systém dobrý jen pro některý podnikatele nebo živnostníky, ale.... Všude je pro a proti. Není to podle mě moc vyřešený.“

Jsi hrdá, že jsi Čech?

„Popravdě řečeno ani ne.“

Jaký názor máš na roli policie v naší společnosti?

„Musím se smát, jsou to panduláci pro smích. Když já jsem měla nějaký problémy, vůbec mi nepomohli. Přitom jednou jsem měla fakt problém – to jsem teda byla mladá a blbá – udělala jsem to kvůli sebeobraně A stejně jsem platila pokutu. Použila jsem k sebeobraně slzák – no, chytlo to sice kolem víc lidí,.. to už je potom vedlejší, no, ehm, .. ale oni zase na jednu stránku, byla jsem vyslychaná na místě jakoby státními, nepodrobili mě dechové zkoušce, osmnáct let mi nebylo, neodvezli mě domů – toho si cením. Možná bych z toho měla problém doma. Jinak potom co jsem byla v Třebíči na měšťkách, tak to vůbec!! No a to chtěli táhnout dál, že bych flastr táhla až do tisíce. A to já s tím teda vůbec

nesouhlasila, já vím, že jsem nic neudělala, tohle ne, ...pak se všichni spykli proti mně – chtěli si všechny zvat, vyslychat a já bych tím pádem furt platila a platila. Takže mi nakonec vůbec nepomohli. Zaplatila jsem jen pak kilo. No prostě klasika – tam kde jich je potřeba, tam kde je není potřeba, tam jsou – prostě kvůli prkotinám. Nemuseli by být takový svině. A když někde jsme, tak je kolem nás takovejch policajtů a přitom k tomu nemají žádný důvod. Třeba jak jsme byli v Plzni, tak se to obešlo bez problému, bez jakéhokoliv problému, jen anarchisty tam vyváděli jak zvířata, oni se fakt chovali jako dobytci. Ale my jsme byli ticho, nereagovali jsme na nic. Stejně v té Jihlavě na pietním pochodu. A přitom tam kvůli nám bylo tolik policajtů. Když jsem to viděla pak v televizi, jak ti anarchisty policajtům nadávali, ... my nic a pořád si stěžují. To muselo stát peněz a peněz, pořád si stěžují, že je nemají. Podle mě jsou tahle opatření vůči nám úplně zbytečná.“

Jaký je tvůj pohled na školství – zkušenosti s českými učiteli., co ti škola dala, obliba školy, důležitost?

„Určitě je škola důležitá. Co já jsem chodila na základu, tak když se podívám zpětně, nemůžu se stěžovat. Měla jsem výbornou třídní učitelku. Sice to byla taková trošku jako sviňka, ale fakt naučila. Byla to němčinářka, ruštinářka. Prostě jak která učitelka. Když narazíš na dobrého učitele, tak ti něco dá a já od ní čerpám do dneška, co mě naučila. Potom na střední, tak tam už to bylo zvláštní. Ředitelka byla kráva, schizofrenická, mimo, neuměla tu školu vést. To bylo blbý. Ta škola měla sice dobrý jméno, ale neuměla to udržet. Pak ta škola jde do háje. Ale bývala to dobrá škola. Některý učitelky jiný byly dobrý, jiný nic moc. Jedna třeba vím že pije a je mimo, učí ty děcka blbosti. No tak odmaturovala jsem, takže su v pohodě. Češtinářka na té škole byla úplně výborná, je mladá, ale naučí. Určitě bych ve školství ale i přivítala změnu. Třeba na základu chodí každý, ty děcka jsou rozmazlený a nevychovaný a pak ta škola jde do háje. Oni se neučí ty děcka na národce. Některé ty učitelky jsou labilní. Ale měli by děcka učit i slušnému společenskému chování. Víam, že jsou děcka rozmazlení a drzí, nevychovaní a dost z nich na školu kašlou. Někdy se učí ve škole úplně kraviny – třeba jsou úplně zbytečný předměty. Podle mě by se taková hudebka, výtvarka, ... to je spíš pro zábavu a nemělo by se to známkovat, protože aby byli děcka vystresovaný proto, že neumí malovat nebo zpívat, ... Třeba já jsem měla problémy s tím, že neumím zpívat a když jsem měla zpívat před celou třídou, byl to pro mě trapas. Na střední mě štvaly praxe a jak se ty učitelky k nám chovaly. My jsme byli na praxi ve škole, manipulovali s náma, dělali si s náma, co chtěli, posílali nás různě – běž tam, dones to, ..., přitom ty máš být na té praxi. A ona si s tebou dělá, co chce. Přitom tě na ten předmět nemá, je to cizí učitelka. Jinak si myslím, že by škola mohla ovlivnit žáky, aby z nich nevyrostalo tolik drogově závislých jako je dneska. Třeba my jsme mívali na škole přednášky, ovšem měly by být mnohem častěji, měly by se ty děcka o tom dozvídat už od základky, od národky. Je jasný, že pak záleží na každém člověku, jak se nakonec zachová, ale ty přednášky by měly být mnohem častěji místo kravin třeba.“

Domníváš se, že jsou žáci, studenti dostatečně informováni o existenci a významu jak pravicového tak levicového extremismu?

„Podle mě nejsou. Je pravda, že každý si o tom udělá obrázek a názoru svůj, ale pokud prostě jim to podá určitým způsobem, tak tomu věří. Mně kdyby někdo řekl ve škole, že to co děláme my, je špatný, že je třeba lepší abych si šlehla a chodila tam a tam, tak tomu taky třeba uvěřím. Ale to musí každý poznat sám. Ovšem mělo by se o tom mluvit víc, ale po pravdě a to zdůrazňuji. Prostě takhle přes televizi – tam si ty informace překopou podle svého. Pak jde děcko po ulici a ukazuje na kluky, že je to špatný, protože jim to televize a ve škole takhle podali. Tam to spojí s nesprávnými věcmi a pak si o tom lidi udělají nějaký obrázek svůj a ne tak, jak je to opravdu. Podle mě je určitě dobré sledovat televizi, získávat určité informace ve škole a když někoho takového potká, mohl by si s ním i promluvit, aby znal věc i z jiné strany, až pak si o tom udělá svůj obrázek. My jsme si třeba v občance furt

rozebírali nějaké výročí, vraceli jsme se do historie a tak by to mělo být. Také jsme se učili o extremismu, ale jak říkám, škola to podává takovou formou, jakou v tomto systému musí.“

Co si myslíš o homosexualitě?

„Jak to mám říct, ...jako... já když to vezmu teďka už, mám někoho známého, o kterém vím, že je homosexuál. A kdyby to nebyl takovej člověk, tak na něho nadávám, ale nemůžu, protože ho znám a je to hodně dobrej známej. Ale takhle – když se nebudou moc ukazovat na veřejnosti, tak ať si jsou homosexuální. Ale třeba ty „svatby“ bych zakázala a ještě víc, co mě fakt naštválo, tak spekulují o tom, že by schválili to, že by tihle lidi mohli adoptovat děti – já nevím, jak to ty lidi může napadnout tohle to schválit. Já si myslím že to je blbost, protože si nedovedu představit, že třeba v do té školy přijdou na rodičák: maminka Karel a tatínek Franta. Já si to nedovedu představit. To děcko bude šikanovaný a kór v dnešní době, všichni se mu budou smát, bude terčem posměchu a ani bych se nedivila, kdyby tahle sexuální orientace narůstala, tady tímhle, že to schválej – to děcko je přece bude mít jako příklad, vzor. Dejme tomu – dvě ženský – teta, mamka, teta, teta...No, dá se to, ale to děcko to přece nemůže vědět, nepochopí to. A pak aby vidělo něco takovýho a myslelo si, že to je normální, tak to není normální, vůbec. Svatby a adopce – v žádným případě. Tady tohle přece nemůžu dopustit, už i kdybych byla orientovaná na stejné pohlaví, tak přece jako matka nemůžu dopustit, aby dítě trpělo, protože su blbá. Já vím, že homosexuální člověk za to nemůže, on se tak narodí a nemůže za to, že je takhle orientovaný. Chlap má třeba víc ženských hormonů a nemůže za to. A pokud si to nechá pro sebe nebo sám se s tím nějak vyrovná nebo mu s tím někdo pomůže nebo bude mít nějakého kamaráda nebo tak.... Budiž, nedá se nic dělat, člověk za to nemůže. Pokud to dělá někdo ze srandy, no tak je to blbec. Ale říkám, pokud se nebude na veřejnosti nějak ukazovat, předvádět, tak je mi to jedno. Zatím jich není tolik, ... ale nemusím to vidět. Třeba když jdeš po Praze, tam je to úplně normální, ale nemusela bych to prostě vidět.“

Jaký pohled máš na drogově závislé?

„Na jednu stranu je lituju, jsou to chudáci, trosky. Ale můžou si za to sami. Většinou tahle závislost vzniká tím, že mají problémy. Nějaký problém a snaží se to řešit nebo zapadnout do nějaký party nebo má doma nějaký problémy. Někdo to dělá ze zájmu. Prostě do toho spadnou a už nemůžou ven. Podle mě je to odporný. Ty drogy tě úplně ničí. Mělo by se s tímhle něco dělat, nějak s tím pohnout. Jinak se to rozšíří a bude konec. Měly by se zpřísnit kontroly, vytypovat si lidi, o kterých se už něco ví a jít po nich. Ve škole by měli děcka víc informovat a ukazovat jim, co by se jim mohlo stát, jak by mohli dopadnout. No jo, třeba tu trávu, tu má každej, s tím prostě asi už nemůžou nic udělat, ale ty tvrdý drogy. Měli by třeba zakázat ty festivaly, jak je to na těch loukách – protože tam to jede, nebo je o hodně víc kontrolovat. Měli by nasadit psy, co jsou na to cvičený. Třeba tady bude Záměstí a co těch drog tam lítá, to je neskutečný. Pak se všude někdo válí, dělají bordel. Určitě by se měla zpřísnit ta opatření. Měli by se policajti zaměřit hlavně taky na dealery, protože oni o tom vědí, ale přijde mi, že proti tomu zkrátka moc nedělají. Ví, že tu je K-centrum, ti by jim měli pomoci, ale člověk sám musí chtít, pokud nechce, je to těžký. Třeba vím, že jak nám na škole dělali někteří přednášky o drogách, bývali to lidi, kteří sami byli závislí a dostali se z toho. Prostě jde to, ale člověk musí chtít, záleží na každým, jak se k tomu postaví. NO právě se snaží drogovou problematikou se zabývat – hlavně aby si to lidi kolem drogově závislých uvědomili. Protože lidi na drogách z nás mají srandu, vůbec to neberou vážně.“

A jaký na alkoholiky?

„Je to hrůza. Alkohol je agresivní. Každopádně by se měli jít léčit. Zase záleží na tý vůli. NO to tolik neřeší jako drogy.“

Co si myslíš o lidské rase?

„Popravdě řečeno, jelikož mám rasu správnou a to je bílá – no, možná je to trošku fanatismus, ... ale vím, že já mám předky v Německu a celá rodina jsme blondatí s modrejma očima a já su na to patričně hrdá. Rozhodně by se neměli rasy míchat. To, o co se snažil Hitler, nebyl to špatnej nápad, ale jak to pak dopadlo, no, to už je vedlejší. Ale prostě by se to nemělo míchat – nelíbí se mi to, nedopustila bych to sama. Na prvním místě je prostě bílá rasa – je to tak ve mně. K jiným lidem mám určitou averzi a ať se rozmnožujou a žijou někde TAM, ale ne tady. Ať se tam třeba povraždí, to je mi fuk. Jinak jsem proti multikulturalismus. Prostě třeba Arabové, ať si jsou v Arábii, ale tady by se to mělo trošku udržovat a ne, že si takhle budeme ničit. Za chvíli se může stát, že my tady budeme ta ušlapovaná menšina a co potom? Ne, já bych tohle nedopustila!“

Jaký je tvůj postoj k Romům?

„Hodně negativní. Je to hrůza, co ti mám povídat... Je to děs. Tady to vidím, dole –to je o strach., kradou – kór tady v Třebíči. Dělaljí bordel. To není normální, to není žádná kultura, doma jaký mají bordel, jak devastují prostředí kolem sebe, budovy – ničeho si neváží. Třeba ted'ko tady cikánka ukradla kočárek i s bílým miminkem. Já se jim teda snažím vyhýbat, když jdu sama hlavně. Napadnou tě třeba jen tak bezdůvodně, i když jsou všude lidi. Pro cikány v naší zemi není místo.“

Jaký je tvůj přístup k jiným etnickým menšinám na našem území?

„Tady nemají co dělat podle mě prostě, stejně jako ti cikáni. Tam, kde nemají bejt, odkud přitáhli, ať se tam vrátí. Prostě nikdo nám nemůže mít za zlí, když chceme, aby tahle malá zemička byla bílá. Jsou tu Vietnamci, ... no, což o tom, pracují, hledí si svýho, necpou se do nás, my do nich taky ne, ale kdyby se někdo chtěl do jejich menšiny vecpat, tak to oni prostě nesnesou a pak jsou pěkní hajzli, co jsem slyšela. Ale co mně vadí – berou nám tu práci, furt jsou nový a nový hospody, berou práci českým obchodníkům. Co se týče třeba Ukrajinců – tak stejně jako já bych jela za prací do Anglie, tak oni jezdí sem. Ale je fatk, že tady by tu práci nikdo z nás nechtěl dělat. No ale stejně, sem se nakvartýruje úplně každej a zase nic proti tomu nikdo nedělá, nikoho to nezajímá. Já bych je prostě nechala se vrátit tam, odkud přišli a hotovo!“

Jaká je tvá vize společenského, kulturně sociálního uspořádání ve státě? (Etnika, hranice ČR, národnost, jazyk české tradice, české svátky, ...)

„Já bych tady prvně udělala jakýsi nějaký pořádek, protože se nemůže naše pravice dostat v celé Evropě k moci naráz. Trošku to tady malinko upravit, zkulturnit jemnějším způsobem – kdybychom se dostali k moci, tak bychom udělali přísnější opatření ohledně drogové problematiky, udělat ve státě pořádek v ekonomice, hospodaření – trochu to uspořádat, snažit se o to, aby ti lidi tady byli spokojeni, takže nějak komunikovat s něma a tak. Nahoře je takovej bordel, že by to chtělo ne úplně diktaturu, ale někoho, kdo by tomu velil a rozuměl a chtěl aby to tady bylo takový a takový – aby tu byla demokracie a svoboda. Když se podívám tehdy na Německo, tam byla diktatura, mělo to docela dobrej chod, ale úplně zkopírovat tehdejší systém ted' už tady nejde. No, kdyby kdyby ... tehdy to v Německu šlapalo, ten Člověk to měl všechno podchycený, věděl do čeho jde, o čem mluví, akorát, že tam se chystal na tu válku, kdežto by se na válku chystal nemělo, no, takže by tu měl být jakýsi pořádek. S diktaturou opatrně, no ale nebylo by to špatný. Jinak bych etnika poslala do svých původních zemích. Kdyby nechtěli jít, zaplatila bych jim a nebo bych je poslala někam, kde by byli pokupě vši spolu a nemíchali by se tady do nás. Bud' to tady v republice udělat nějaký takový separovaný místo pro ně a nebo ať si někde udělají svýj stát, mají svou hlavu státu a ať si pak stěžují sami na sebe. My si budeme taky stěžovat na sebe a oni ať si taky stěžujou na sebe. Já bych to normálně vzala a odsunula někam pryč, tady bych to od nich vyčistila a hotovo. Co se týče jazyku – čeština tady je no a nebylo by to špatný, kdyby se tady mluvilo německy, no ale to nevím, jestli by prošlo – nás je málo. No ale kdybychom se vlastně dostali k moci, tak by se učili lidi němčinu. Nebylo by špatný,

kdybychom spadali pod Německo, jak to bylo tehdá. Ale hlavně potřebuju, když tady jsem, aby tady byl pořádek, to nejdřív, a až pak bych se spojila s ostatníma národama, státama – třeba s Německem. Pak bych to tak udělala, aby tady byla zase velká Říše. Mohlo by se to klidně územním rozložením a vůbec uzpůsobením vrátit tomu, co bylo za Protektorátu. Určitě bych zrušila registrované partnerství homosexuálů, protože to je už jen krůček právě k tomu, aby mohli adoptovat děti. Víím, že za to prostě homosexuálové nemůžou, ať si jsou, ale ať nejsou vidět, protože to je hrůza.“

2. Blok týkající se konkrétní skupiny:

Proč jsi se rozhodla právě pro tuto organizaci?

„Znám se s lidma z NO z Třebíče, jsou to všechno moje kamarádi, znám se s nima. Nejsem jako člen, protože jsou to všechno aktivisti, není to závazný. Takhle mi to vyhovuje, nevím, kde jinde bych měla být, co se mě týče, mých názorů. V NO jsou všechno normální lidi, akorát, že jsou aktivní v tomhle směru. Rozhodla jsem se pro NO proto, že s tím vším, co předestírá, tak souhlasím, je mi to nejbližší, všechny ty lidi znám. Já jsem o tom četla, to už je hodně hodně dlouho, a to jsem si říkala, že to není špatný – to jsem ty lidi jen tak znala, kamarádila s něma. Ted' když jsem taková aktivnější, tak je to lepší, tak mi to vyhovuje.“

Na jakých základech organizace svou činnost staví?

„Něco s tím státem tady dělat, aktuálně usiluje o svobodu slova, řeší se, že je tady ve státě bordel. Nadává na to, že se tu přehlíží ty špatný věci. Na etnika na našem území mají stejný názor, jaký jsem ti řekla před chvílí. NO se snaží apelovat na ten stát a na lidi v něm. Jde o to, aby tenhle stát byl nacionálně sociální, aby tady nebyl tenhle bordel. Třeba jsme úplně proti bolševismu, komunismu. Jde o tom abys byla spokojená v tomhle státě, pokud nejsi, tak je to blbý. Co se týče diktatury, jak se to vezme – třeba v Německu byl diktátor veliký a dařilo se mu, všichni byli s ním a kdo ne, ten utekl. Tady je to špatný, s tou demokracií tady je to špatný, je to jen takový plášť. Myslím si, že tady není ta pravá demokracie, žádná svoboda slova, ... Kór my, my nemůžeme říct nic. Všichni máme napíchný telefony, odposlouchávají nás, sms kontrolují, ... nemůže už nic. Mužeš se bavit jenom z očí do očí.“

Jaká je její výchozí filozofie?

„Nacionální socialismus. Tou základní myšlenkou je připodobnit systém, jaký byl nastolen za Hitlera.“

Jak dlouho jsi součástí této konkrétní organizace?

„Ani ne snad půl roku. Já jsem sice ten názor jako kluci měla už dlouho před tím, ale aktivní jsem být nemohla, protože jsem měla za přítele kokota. On byl strašně žárlivý, nemohla jsem se s nima o ničem bavit, když jsem s něma chtěla někam jet – třeba na pochod, tak jsem nemohla, měla jsem to zakázaný.“

Nebo s ní sympatizuješ?

„Sedm roků. Od té doby, co jsem poznala kluky.“

Zapojuješ se v této organizaci aktivně?

„Ano.“

Jak?

„Účastním se pochodů, vylepování plakátů, letáček. Zatím se to moc nerozjíždí, ale jak jsme teď NO Vysočina, tak se určitě bude něco pořádně dělat. Zatím jsme se teda k ničemu pořádně tady nedokopali, protože s kluky je taky domluva. Třeba v Jihlavě, v Brně nebo tak je to určitě mnohem aktivnější, ale tady se to určitě taky rozjede. Jinak tou účastí na pochodech podpořím taky NO – tím že tam jsem.“

Jakým způsobem jsou do organizace oficiálně přijímáni noví členové?

„To nejsou členové, není to nic, že bys někde něco podepsala. To jsi prostě aktivista a nějak se to samo pak rozjede – já jsem třeba jela s klukama na první akci, prostě jsem tam byla a všichni ostatní mě vzali v pohodě, určitě jsou rádi, když tam přijde někdo nový. Je to

o známých, jako že se kluci znali a za mě se něco jako zaručili. Třeba jak jsem byla na té první akci, tak jsem mě tam bez problému pustili, dalo by se říct, že jsem tam byla jak VIP. Prostě jsme jeli – tamhle jsme vzali známého, pak dalšího, ten se znal s tím a s tím – no a tak jsme se dostali na tu uzavřenou akci, na ten koncert. Ale určitě to není nějak o registraci, nic nikde nepodepisuješ.“

Jaká je tvoje image (vzhled) co se týče příslušnosti k organizaci ?

„No tak pokud někam jedem, tak momentálně jsou aktuální ty black booky, tzn. když jsi v černém, kapuce, bunda, ... tak to je lepší, když to fakt máš. No a pak stylový oblečení, naše značky, to je třeba Thor Steiner, Lonsdalle už moc ne. Doma mám třeba právě od Thor Steiner kabelky, trička, mikiny, kalhoty, nějaký ty čepice a tak. A teď právě čekám na black blikačku – mám ji objednanou – to je teda čistě jen na ty akce ta bunda. Mám třeba doma boty Marteny ale moc je nenosím, protože se v nich špatně běhá. :) Nosím raděj normální tenisky. Já mám ale tohle oblečení ráda, je to sportovní, pohodlný, ... no a jako holka mám k tomu oblečení i takový holčičí přístup. Když jedeš na akce, oblečeš se podle počasí, no a tu černou bundu, kapucu, šátek a takový, ... je to lepší.“

Jak důležité je pro tebe charakteristické oblečení?

„Víš co, na tý akci to vypadá líp, když jdeš stylově oblečená, všichni jsou i tím takoví sešraní. Je to takový lepší image. Ale jinak jako holka, když jdu někam normálně ven, tak se oblíknu běžně – nějaké topánky, obyčejný tričko, sáčko.“

3. Blok týkající se rodiny:

Jaký názor na společnost mají tví rodiče?

„Řekla bych, že ho mají hodně podobný se mnou. Podle mě mám od nich i takový malinký základ. Taťka je na tom podobně, akorát to nikde nevyhlašuje nebo není nijak aktivní. Víím, že rasista trošku je, prostě když se o tom bavíme, tak se v podstatě na tom názoru shodneme a s mamkou taky. Nevím, jestli ví, že se aktivně zapojuju v NO, no asi tuší, že jsem byla na těch akcích, ale nic mi na to neříkají. Pokud by mě domů dovezli policajti za nějaký průser, tak je to dobrý. Třeba kdyby mě přivezli domů policajti za hajlování, to by mě táta zabil. Já to teda nedělá, ale víím, že by mě zabil. To on nemá rád, to nesnáší. Ale v tom názoru na společnost, v tom jsme za jedno. Nelíbí se jim, že tu pobíhají drogově závislí, že jsou na houby hypotéky, práce, prostě co se tu děje.“

Jaký máš vztah s rodiči?

„Teď už dobřej. Taťka je takovej rapl a to já mám po něm. My se často neshodneme, protože jsme povahově úplně stejní. My jsme se neshodli nikdy, ale bývalo to mnohem horší. Vůbec jsem se nima nebavila, ale teď už dobrý. Su ráda. Bydlím teda u nich, no ale berou mě. Třeba jak jsem byla po škole, tak na mě tlačili, abych začla pracovat, byli nervózní, peníze jsem jim žádný nedávala, ale jak jsem začla makat, tak dobrý, to už jsou spokojeni, už nic neříkají. Dostanou každý měsíc peníze na námej a hotovo.“

Jak by jsi charakterizovala atmosféru v rodině, ve které jsi vyrůstal?

„Když to vezmu zpětně, su ráda, jak mě naši vychovávali. Myslím si, že mě naši vychovávali dobře, jako velice dobře. Bydlela jsem pořád s něma – s mamkou, taťkem, nikdy se nerozvedli. No ale třeba když jsme byli malí, taky se před náma hádali – což teda podle mě nebylo správný. Ovšem, když nás třeba seřezali nebo sem tam byli přísnější, tak na nás ta výchova platila – teda hlavně na mě – já jsem byla takovej hajzlík. :) Nemůžu si stěžovat, su ráda. Volnost jsme měli, ale odtud potud. Byly určitý pravidla a pokud se nedodržely, tak byl problém, pokud se dodržely, tak to bylo všechno v pořádku. Dalo se s rodiči dohodnout.“

Znají tvé názory a co si o nich myslí?

„Znají a s některými souhlasí. Zase jim nemůžu říct úplně všechny. Já jim třeba nemůžu ukázat knížky a obrázky, který mám o Říši, já se o to hodně zajímám. Jinak když se spolu

zapovídáme, tak se bavíme normálně. Třeba to, že jsem aktivně v NO, to jim neříkám, oni by to stejně nepochopili. No, možná by to pochopili, ale já nemám vůbec potřebu se o tom s nimi bavit. To je vůbec nemusí zajímat.“ :+)

Jaké je zaměstnání tvých rodičů?

„Tatka dělá v Boshi v Jihlavě. Mamka je vyučená elektrikářka, má střední elektrotechnickou školu, tak dělá ve svém oboru v jednom podniku v Třebíči.“

Máš-li sourozence, mají stejné přesvědčení jako ty?

„Mám mladšího brácha. Je to ještě takový spratek, je mu 18 let, takže on tomu ještě tolik nerozumí, ale přece jen ... sice se neprojevuje v NO aktivně, ale... jen to z něj ale ještě dostat :+) No ne, on je puberťák s ním se nemá smysl o něčem bavit. No jak jsem říkala, my máme podobný názor všichni doma a až to sám pochopí, tak se k nám jako k NO třeba přidá. Dřív nám z NO pořád nadával, ale to už je dyl, ale teď se o to začíná zajímat, ořukává, vyhovuje mu to a dobrý. Myslím, že jsem ho ovlivnila i já a zná taky některý kluky pravicově orientovaný. Když někam jedeme na akci, já mu vždycky říkám, ať s námi jede, ale ono se mu zatím moc nechce.“

4. Blok osobních informací:

Věříš v Boha? Popř. v co věříš?

„V Boha nevěřím, věřím v to, co děláme. Věřím a doufám v práci NO.“

Jak se stavíš k existenci holocaustu?

„No já si myslím, že to tak bylo. S tím se nedá nic dělat a myslím si, že si to nikdo nevymyslel. Nemůžu říct samozřejmě, že to vím, ale můžu říct, že si myslím, že to tak bylo a to podle toho, co jsem četla. Nemyslím si, že úplně všechno je pravda. Pravda je počet lidí, kterých padlo, co se tam dělo, ... jako tomu bych věřila, i když jsou to kolikrát strašný věci. Na jednu stránku bych tomu věřila a na druhou nevím – to je zase názor a názor. Já si myslím, že když se to takhle píše všude v knížkách, jsou na to svědci, tak to tak asi bylo, no. S tím se prostě nedá nic dělat. Nevím jestli byly koncentrační tábory dobrý nápad - já nemám ráda týrání lidí a to co jim tam dělali, to bylo jako... Ale já o tom raděj slyšet nechci. Tyhle ty některý věci jsou mi proti srsti. Prostě nepopírám existenci holocaustu. Hitler to chtěl nějak udělat a jinak to tehdy nemohl vyřešit, tak to udělal takhle. Třeba když jsem mluvila o tom navrácení se k ideálům Třetí říše, tak nevím, jestli bych souhlasila i s tímto způsobem odstranění menšin u nás. Já bych je vzala a vystěhovala prostě někam pryč. Však jsem zase člověk, nejsem nějaká, Takové formy zabíjení, Nevím...no. Zase se jich nějak zbavit museli. Zase když by je odstěhovali někam pryč, tak jim stejně tu ekonomiku úplně zruší. Takže to bylo pro ně vlastně nejlepší řešení nebo já nevím.“

Co je tvým životním cílem?

„Dostat se někam na dobrou pozici, každopádně bych nechtěla být zaměstnaná pod někým. Takže bych chtěla mít něco svýho, být jako sám pro sebe. No a co se týče NO, tak se budu snažit, aby se nám věc podařila nebo alespoň něco. Doufám, že se to podaří ještě naší generaci, že se dožiju vysněných změn. No a pak mít rodinu, děti, ...“

Máš z něčeho obavy, strach?

„Ano, mám.“

Z čeho?

„Bojím se, že se to tu zvrhne. Bojím se, že to tu bude horší a horší, že tu bude bordel, že já budu ta menšina a budu chodit kanálama, toho se nechci nikdy dožít. Když se na to koukám, tak ti Vietnamci se tady dobře roztahují, furt sem někdo leze a jestli to tady ovládnou....To by bylo hodně špatný. Jako menšina – jako my NO - to zatím jsme, ale nechci být někde hodně utlačovaný, nechci být sama. Bojím se, že se nám to nepodaří a oni to tady úplně zničí (všichni ti navrchu a dopustí tady takový věci jako třeba včetně těch

věcí týkajících se homosexuálů apod.). Že to tu dopustí a nebude se tu vlastně pro změnu nic dělat a bude tu nehorázný bordel, jako že tady už je, ale bude to horší a horší.“

Na co jsi hrdá?

„Jsem hrdá na to, že jsem Němka, na to, že jsem správná rasa a na to, že můžu pracovat po boku Národního odporu.“

ROZHOVOR S BENYM

- Pohlaví - muž
 - Věk – 21 let
 - Zaměstnání - kovář
-

1. Blok týkající se názoru na společnost:

Co si myslíš o společnosti v ČR?

„Já si na společnost nestěžuju.“

Co bys jí vytknul?

„Nelíbí se mi politika.“

A co naopak pochválil?

„Mám rád, když sedím v hospodě a nejsou tu černí. Dosadil bych do vlády Sládka – to byl machr.“

Můžeš srovnat s jinou zemí.

„Nevím, nepřemýšlel jsem nad tím.“

Co tě vede k tvému názoru na společnost?

„Já si nestěžuju, je to tu všechno v cajku.“

Jsi hrdý, že jsi Čech?

„Jsem hrdý, že jsem Čech.“

Jaký názor máš na roli policie v naší společnosti?

„Někdy dělají dobrou práci. Já třeba chci jít k policii – nevadí mi.“

Jaký je tvůj pohled na školství – zkušenosti s českými učiteli., co ti škola dala, obliba školy, důležitost?

„Škola mi dala výučák. Každého je věc, když chce studovat. Je důležitá, když si chci třeba udělat maturitu, abych nemusel dělat celý život rukama.“

Domníváš se, že jsou žáci, studenti dostatečně informováni o existenci a významu jak pravicového tak levicového extremismu?

„Ne. Škola extremismus ponižuje. Neonacismus ponižují víc než levici.“

Co si myslíš o homosexualitě?

„Pryč! Nemám je rád tyhle lidi. Vyhnal bych je třeba do Afriky.“

Jaký pohled máš na drogově závislé?

„Taky bych je vyházal.“

A jaký na alkoholiky?

„Alkoholici mi nevadí – to je každého věc, ať se napije.“

Co si myslíš o lidské rase?

„Bílá rasa je nejlepší. Myslím si to proto, že se mi líbí názory Hitlera. Ostatní mi nevadí – ať si je preferuje jiný státy, ale u nás jinou rasu nechceme. Bílí tu sice taky dělají bordel, ale jiný prostě nemusím.“

Jaký je tvůj postoj k Romům?

„Nemám je rád vůbec. Ikdyž jednoho Roma znám – dělal jsem s ním v práci, ten je v pohodě. Třeba Slovenskej cikán a české je něco jiného. Slovenskej maká. Poslal bych je všechny zpátky na Slovensko.“

Jaký je tvůj přístup k jiným etnickým menšinám na našem území?

„Taky bych je poslal pryč. Ať si jdou tam, odkud přišli.“

Jaká je tvá vize společenského, kulturně sociálního uspořádání ve státě?

„Změnil bych parlament. Neměly by se platit velké daně. Měl by každé platit stejný daně. Nepouštět sem přistěhovalce – stejně jako nepouští do Anglie. Přistěhovalce, co tu už jsou bych vyházal – na Slovensko, do Rumunska. Hranice bych obnovil – kvůli pašování drog. Jinak bych nechal současnou podobu ČR.“

2. Blok týkající se konkrétní skupiny:

Proč jsi se rozhodl právě pro tuto organizaci?

„Je to pro mě nejrozumnější. Být skejťák nebo anarchista – to není nic pro mě. Dal jsem se k tomu proto, že to má nějaký cíl – na rozdíl právě od anarchistů – ti mi přijdou bez cíle.“

Na jakých základech organizace svou činnost staví?

„NO se snaží, aby tu nebyl bordel, přistěhovalci, feťáci, aby to tu bylo jak to má být.“

Jaká je její výchozí filozofie?

„Čistota a správnost.“

Jak dlouho jsi součástí této konkrétní organizace?

„Necelý rok.“

Nebo s ní sympatizuješ?

„Tak to už od patnácti let.“

Zapojuješ se v této organizaci aktivně?

„Ano.“

Jak?

„Občas nějaký sraz, když je v Třebíči. Sem tam někoho skopu – pomáhám Národnímu odporu.“

Jakým způsobem jsou do organizace oficiálně přijímáni noví členové?

„V hospodě, mezi přáteli.“

Jaká je tvoje image (vzhled) co se týče příslušnosti k organizaci?

„Lonsdale, spíš oblečení reprezentující Baník.“

Jak důležité je pro tebe charakteristické oblečení?

„Nijak nad tím nepřemýšlím.“

3. Blok týkající se rodiny:

Jaký názor na společnost mají tví rodiče?

„Otce nemám. Matce se tahle společnost moc nelíbí.“

Jaký máš vztah s rodiči?

„Vztah s matkou mám bezproblémově.“

Jak by jsi charakterizoval atmosféru v rodině, ve které jsi vyrůstal?

„Otec od nás před pár lety odešel. Pro nás a samozřejmě pro mámu to nebylo lehký, i když na druhou stranu je lepší, že s námi není. Nebylo snadný s ním žít.“

Znají tvé názory a co si o nich myslí?

„Matka neví, jestli se nějak aktivně zapojuju, že někoho kvůli přesvědčení skopu. Má z toho matka spíš srandu, nějak zvlášť to neřeší. Ale určitě mi to neschvaluje.“

Jaké je zaměstnání tvých rodičů?

„Kuchařka.“

Máš-li sourozence, mají stejné přesvědčení jako ty?

„Sestra ne, bratr(22 let) jo.“

4. Blok osobních informací:

Věříš v Boha? Popř. v co věříš?

„Věřím v sebe.“

Jak se stavíš k existenci holocaustu?

„Nepopírám to.“

Co je tvým životním cílem?

„Mít rodinu, barák. Nevím, jestli zůstanu u Národního odporu, podle toho, jak mě to bude brát. Tohle bych ti řekl za 10 let.“

Máš z něčeho obavy, strach?

„Mám.“

Z čeho?

„Z pomsty a z válek. Taky o to, abych nepřišel o práci.“

Na co jsi hrdý?

„Na sebe - že mám dobrou rodinu a práci. Zatím je všechno v pořádku.“

ROZHOVOR S LUKÁŠEM

- Pohlaví - muž
 - Věk – 18 let
 - Vzdělání, zaměstnání – student SOU v Třebíči
-

1. Blok týkající se názoru na společnost:

Co si myslíš o společnosti v ČR?

„Nic dobrýho.“

Co bys jí vytknul?

„Vytknout – nakládání se státem, nic se mi nelíbí.“

A co naopak pochválil?

„Nemám chuť něco chválit. Nic mě tu nepřesvědčilo.“

Můžeš srovnat s jinou zemí.

„Srovnávám to s Ruskem – diktátor, komunismus zastaralej.“

Co tě vede k tvému názoru na společnost?

„Zlatý čas Německa, snaha vyčistit Evropu od „podrazu“. Za období Protektorátu Čechy a Morava-tehdy jsme se měli na 100% lépe. Zavládl hospodářský rozkvět.“

Jsi hrdý, že jsi Čech?

„Nejsem hrdý, že jsem Čech.“

Jaký názor máš na roli policie v naší společnosti?

„Špatný, policajti jsou hajzli, důvod: jdou furt proti nám, ale tu v M.B. nad námi pár z nich drželo ochranou ruku, protože tady taky nesnášejí ty levičáky, co dělají bordel. Ty musím pochválit – někteří jsou dobří – tu v M.B. jsou konkrétně dva, kteří s námi sympatizují, ostatní, co jsou tu ty měšťáci, ti jsou úplní čůráci. Mě sere, že někteří policajti používají příliš velkou brutalitu – třeba teď'kom když vezmu Czech Tek – třeba tam byli samí levičáci, nemám je rád, ale už to policajti přehnali – kdyby neměli obušky, a měli jen holé ruce, nic bych neřek – je to vyrovnaný, ale když oni si jdou, jsou chráněni plexisklem, mají obušky a vodní děla – je to ubohý, to umí každý čůrák.

Měli by víc držet s náma, jako dřív gestapo.“

Jaký je tvůj pohled na školství – zkušenosti s českými učiteli., co ti škola dala, obliba školy, důležitost?

„Škola mně nic nedá, jen snad na učňáku praxe, ale stejně se všechno naučíš v práci. Mnohé předměty jsou hodně nedůležité – třeba pro mě čeština – proč já jako elektrikář budu maturovat z češtiny? Škola je zbytečná, důležitější je praxe. NO se školstvím se moc nezabývá, není to hlavní téma. Všichni nadávají na školu – vypálíme školy, zrušíme je. Za protektorátu rušili vysoké školy – na co taky jsou? Když nechceš být vynálezce. Mohlo by se nechat jen pár vysokých škol – mělo by se to hodně zredukovat. Nejvíce se toho naučíš na učňáku a SŠ, tam máš praxi – nasbíráš zkušenosti. Kdežto, když sedíš v lavici, tak víš úplný houby. Doktoru by taky stačil učňák, právníka bychom nepotřebovali – upravili bychom tak práva, že bychom právníky nepotřebovali. Hodně bych zredukoval vysoké školy.“

Domníváš se, že jsou žáci, studenti dostatečně informováni o existenci a významu jak pravicového tak levicového extremismu?

„Nejsou, strašně málo, vůbec se o tom nemluví.“

Co si myslíš o homosexualitě?

„Ženská může zůstat, mužská ne. U ženský je to víc normální, toleruju to. Buzeranty vymítit – jeden ze cílů NO. O homosexualitě jako takové si myslím, že je to spíš demence. Kdo je buzerant, není člověk.“

Jaký pohled máš na drogově závislé?

„Drogově závislý já nesnáším, jsou vymatlaní. Neříkám, když někdo jen zkusí drogu, říká se, že zkusit se má všechno, já jsem třeba zkusil trávu, ale dennodenně si dávat drogy, píchat si. Tahaj do toho malý děcka, nechávají po sobě akorát bordel, to je moc. Vyhnal bych je vrámci mé vize společnosti s etnikama pryč odsud, to je pro mě něco jako podrasový člověk, i kdyby splňoval všechny arijské předpoklady, nebral bych ho jako člověka. Nemůže se stát, že by byl člověk v Národním odporu drogově závislý. Kdyby byl již členem a spadl do závislosti na drogách, tak by dostal zavyučenou a byl by vyhozenej. Sice bychom se báli, že o nás něco po vyhození cekne, ale když jsme jednou proti drogám, přece si u sebe nebudeme držet takovýho tvora..“

A jaký na alkoholiky?

„Alkoholiky toleruju.“

Co si myslíš o lidské rase?

„Bílý jsou bílý, černí jsou černí, žlutí jsou žlutí, bílý by měli mít přednost, protože je jich většina. Arijci by měli mít přednost, protože jsou nejčistší – nejčistší rasa, byl to jediný kmen, který se s nikým nemísil, držel si svoje, nesnažil se nikam přestěhovávat. Původem jsou ze severu Německa. Snažili se držet svou čistotu a byli ojedinelí – moc jich nebylo. Proto si je taky vzal Hitler pod ochranu, aby přežili, aby nevyhynuli, aby dál zůstali čistí arijci, protože jich je málo, aby se množili mezi sebou, aby jich bylo víc. Kdyby se arijec smíšil s tmavovlasým – bylo by to špatný = míšení ras – tmavovlasý mísit jen mezi sebou a arijci mezi sebou. Ale přesto se mi zdály trochu divné ty instituce, kde se aplikovalo míšení lidí arijského původu za druhé světové války – takové to přidělování: ty budeš mít sex s tím, ty s tím,.., Prapůvodně osídlovali Německo arijské kmény, pak Germáni, proto si vybral pod ochranu Hitler právě arijce.“

Jaký je tvůj postoj k Romům?

„Absolutně říkám ne! Nechci, aby tu byli! Překáží nám, překáží státu, zneužívají systémových výhod, který naopak nás oproti cikánům znevýhodňují!“

Jaký je tvůj přístup k jiným etnickým menšinám na našem území?

„Nemám je rád, berou nám práci a nejsou rasově čisté, zatěžují naši zemi, rozhodně bych byl pro deportaci pryč z Německa.“

Jaká je tvá vize společenského, kulturně sociálního uspořádání ve státě?

„Národnost německá, jazyk němčina, hranice: celá Evropa Německá, dřív to taky bylo všechno Německo a nikdo si nestěžoval. Etnika: hranice by končili za ČR, ještě kousek Slovenska a Maďarka, Norsko, Finsko je taky naše, v Anglii jsou blbečci, ti ať si to nechají, Izrael a Irák bychom nebrali, ať tam dělají na sebe atentáty, Rusko nechceme, dole Itálie naše, chorvatsko z půlky, Slovinsko jo, Bulharsko, Rumunsko bychom vybagrovali a nastěhovali tam kosovi. Etnika: postavili by se nové koleje, a už by se jelo :) když by nechtěli za hranice třetí říše, tak ať si vyberou plyn nebo střela. Kdyby je jiné země taky nechtěly, tak bychom je nahnali do moře. :) Když bychom je nechtěli my, ani jiné státy, jsou zbyteční. Naházeli bychom je do moře, udělali by ze sebe ostrov.“

2. Blok týkající se konkrétní skupiny:

Proč jsi se rozhodl právě pro tuto organizaci?

„Má to smysl, má to cílevědomost. Sdílím stejné názory jako národní odpor, přidal jsem se k nim, abych je mohl podpořit.“

Na jakých základech organizace svou činnost staví?

„Jde to za cílem, aby se vrátily zlatý časy, nastoupila pravice, protože když to vezmeš – hospodářskou krizi – poté bychom měli nastoupit my. Zlom nastal: 4 roky zpátky. Národní odpor staví: na základech za obd. 3. říše – evropa vyčistit od etnik a menšin a sráčů, asiátů, od těchhle „podraz“. Aby vznikly urč. práva pro nás a jiný lidi = např. vrazi – zabít i jeho. Cílem přímo Národního odporu je vyčistit celou Evropu, nastolit vládu pravice a dostali

jsme se do područí Německa. Ze stránek internetu nevyčteme opravdové záměry Národního odporu, protože by mohli někteří lidi použít protiargument – jsou tu potlačována lidská práva. Konečným cílem je žít stejně jako za Protektorátu Čechy a Morava, abychom byli poněmčeni a aby se pokračovalo v plánech, které s námi měli tehdejší Němci. Cítím se být Němcem a žiji na německém území. Považuji ČR za území patřící Německu - tak jak to bylo za Rakouska Uherska.“

Jaká je její výchozí filozofie?

„Nacionální socialismus.“

Jak dlouho jsi součástí této konkrétní organizace?

„Víc jak jeden rok.“

Nebo s ní sympatizuješ?

„Sympatizuji asi tři nebo čtyři roky.“

Zapojuješ se v této organizaci aktivně?

„Ano.“

Jak?

„Pochody, rozvěšování letáků, diskutuji, přesvědčuju mladý kluky, aby šli na správnou stranu, na tu naši a nebo ať zůstanou neutrální, ale ať nelezou k levičákům – dementům. Fyzické násilí jsem také použil – na někoho kdo má protinázor a chce to vysvětlit ručně, stručně. Ve škole už mě spolužáci znají, znají mé přesvědčení, ale nenechají se ovlivnit. Třeba v západním Německu jsou více než u nás benevolentní k vylepování letáků a propagaci podobných pravicových stran, jako jsme my. U nás se za každý vylepený papírek strašně moc řeší potlačování lidských práv apod. Podobně je tomu i ve východním Německu, jako u nás.“

Jakým způsobem jsou do organizace oficiálně přijímáni noví členové?

„Po určité době, když se znáš s některými těma lidima, vědí, v co věříš, seš dobrej znají tvoje názory a vědí – jo, ty nám můžeš v něčem pomoci, že ho můžou v budoucnu na nějaký věci využít, že se jim bude hodit. Zkontaktuju se se členem NO, před tím musím splňovat: ostatní musí věřit, že bys je nikde neudala, nesmím si hrát na dvě strany a napráskat je. Na základě svědectví (o tvé víře a přesvědčení a tobě samém) těchto už členů NO tě doporučí těm, co přijímají nové členy. Probíhá to: jedu do Jihlavy s klukama, tam je sídlo pro vysočinu, přijdu ke klukům, co to tam vedou agendu (přímého velitele NO nemá), přijmou tě mezi sebe. Napíšou si tě, že jsi mezi nima, tvoje iniciály se nikam jinam nedostanou, zůstávají jenom u nich. A oni pak vědí, že tě můžou brát na různé pochody a koncerty (orientované proti potlačování lidských práv) – pro uzavřenou společnost. Když vědí, že jsi to ty, pustí tě tam, vědí, že je nepráskneš. Nahlásím na sídlu: jméno, bydliště, věk, jak dlouho jsem u toho, proč v to věřím, můj názor, proč se k nim chci přidat. Nemusím nic slibovat, ale musí vědět, že se mnou mohou počítat, kdyby něco. O postupu odstupů nic nevím, zatím žádného takovýho člověka jsem nepoznal, co by odstupoval. Asi by takovej dostal přes rypák – že zradil – mohli by si členové myslet, že by pak někam šel a něco vyzvonil. Ještě jsem to u nikoho nezažil.“

Privilegia ze zápisu do členství: koncerty, pochody, nemůžeme do ničeho zasahovat přímo, to bychom museli být ve straně. Strana jsou: národní socialisté a NO je jen taková odnož pod něma. Třeba Bureš je ve straně Národních socialistů – co se dozví od kluků z NO – návrhy, co by se dalo prosadit ve vládě, co by mohlo projít, to pak navrhne té straně. NO je takovej jejich pomocník. Je to malá strana v parlamentu. Tito volili Švejcara, protože se sem snažil přinést něco nového na rozdíl od Klause – furt se tu dělá jedna a samá věc. Švejcar by vládě poručil a bylo by. I když jsou to oba dva čůráci. Klaus je žid – je Polák – všichni Poláci jsou židi.“

Jaká je tvoje image (vzhled) co se týče příslušnosti k organizaci?

„Everlast – mikina, čepice, Lonsdale (eště ten starej, kdy nebyl proti nám) – bunda, Thor Steinar – mikina.“

Jak důležité je pro tebe charakteristické oblečení?

„Výnam oblečení: když někde na pochodu deš, abys nevypadala jako levičák, aby bylo vidět na první pohled, že k nim patříš, kdybys tam přišla normálně oblečená, byla bys brána jako neutrální nebo proti nám – když budeš vykřikovat hesla. Ale i normálně to můžeš nosit. Vyjadřuješ tím svou příslušnost.“

3. Blok týkající se rodiny:

Jaký názor na společnost mají tví rodiče?

„Nesnášejí tuto společnost, nelíbí se jim, co se tu děje. Matka není ráda, že sem jezdí ti Mongolové, berou jim práci jako levná pracovní síla. Jejich vize: chtějí aby tu byli samostatní češi, nechcú tu cikány a spol.“

Jaký máš vztah s rodiči?

„Dobrý.“

Jak by jsi charakterizoval atmosféru v rodině, ve které jsi vyrůstal?

„Spíš demokratický, i když ze začátku autoritativní. Vědí, že mi mohou všechno dovolit, a když něco potřebují, můžou se na mě spolehnout.“

Znají tvé názory a co si o nich myslí?

„Znají mé názory, ale nejsou tím příliš nadšeni. Matka říká, že prej su vygumovanej, že bych šel taky do plynu – já tomu říkám levičácký kecý. Otec sem tam taky něco proti tomu říká, že bych se měl přestat stýkat s těma lidma, že bych toho měl nechat, ale nějak zvlášť mě nesankcinuje.“

Jaké je zaměstnání tvých rodičů?

„Otec – vedoucí údržby na dukovanech (dělal učňák), matka šije boty v Třebíči.“

Máš-li sourozence, mají stejné přesvědčení jako ty?

„Segra dřív jo, ale pak se dostala na školu do Dačic, protože tam je samý levičák, samý feťák, tím pádem ji vrstevníci otočili. Dřív sympatizovala jako já, že jsme u toho tady všichni – nalili jsme ji to do hlavy, že tak to je a tak to bude.“

4. Blok osobních informací:

Věříš v Boha? Popř. v co věříš?

„V Hitlera, je to můj vzor vůdce.“

Jak se stavíš k existenci holocaustu?

„Měli jsme si dát víc záležet. Nejsem jeden z těch, co to popírají, věřím, že to bylo.“

Co je tvým životním cílem?

„Aby tu přišla k moci pravice a vrátilo se to do starých kolejí, aby to šlo udělat stejně jako dřív. Třeba NSDAP- byli také malinkatá strana, ale dostala se k moci, tak by to mohlo být podobně i s národními socialisty – s tou naší stranou. Kdyby se u nás dostala tato strana k moci a v Německu by nebyla pravice u moci, povstaneme a zvládneme německé pravici pomoci vystoupit a ovládnout německo – víš co je v Německu pravičáků, když tam přijedeš – to jsou i obyčejní lidi – raděj by brali pravici, než co je tam teď. I fyzickým násilím bychom jim pomohli k moci. Budu právě na těch pochodech za to bojovat, aby se ostatní lidi vzpamatovali a šli do toho s náma.“

Máš z něčeho obavy, strach?

„Mám.“

Z čeho?

„Z komunismus – úhlavní nepřítel, a taky se bojím anarchie – úplně nejvíc, kdyby tu totiž nastala, byl by tu konec, z tohoto státu by nezbylo nic, ani z celý Evropy, to je něco podobného jako komunismus, ve většině věcí se to shoduje.“

Na co jsi hrdý?

„Na to, že jsem Němec, na svou víru. Můj děda má říšské občanství – narodil se v Dešově r. 1942 za třetí Říše, má to schovaný, nechce to dát ani mně. Babička to chtěla kolikrát vyhodit, chce si to nechat.“

ROZHOVOR S MACKEM

- Pohlaví - muž
 - Věk – 20 let
 - Vzdělání– student elektroúdržbář
-

1. Blok týkající se názoru na společnost:

Co si myslíš o společnosti v ČR?

„Je to tu všechno nakřivo. Nejsem vůbec přesvědčen, že tak jak se to tu vede, směřuje k něčemu dobrému.“

Co bys jí vytknul?

„Nelíbí se mi třeba názory generace našich rodičů a těch, co vyrůstali za komunismu a tady to. K problémům se nestaví čelem, hrají si jen na svým písečku, nic je nezajímá, jsou neaktivní, jenom aby měli na to a na to. Nejradši bych vytknul všechno. Nikdo se nestavím k problémům který jsou, každém jen na svým písečku, ... jen aby vydělali ty prachy. Dále problém multikulturismu. Vůbec je nezajímají problémy, furt nadávají doma nebo u piva v hospodě na politiky, ale nic s tím nedělají, vždycky si stejně zvolí ty stejný blázný. Nelíbí se mi třeba dál, že všichni lezou do zadku Americe. Snaží se s nimi spolupracovat, bratříčkovat – to stejný v EU. Nelíbí se mi, že jsou nástroj něčeho. Podle mě je to mezinárodním židovstvem, který sedí ve veškerejch politikách – například v Americe. Nelíbí se mi prostě politika třeba USA a Iráku, protože tyhle státy spolu víc než málo spolupracujou – dá se domyslet proč. To stejný Česká republika a evropský státy – to, co řekne Amerika, tam jde Evropa. Mohla by se Evropa vymanit, ale to je o těch lidech který by měli svrhnout. Měla by propuknout nějaká revoluce, ale na to nepřišel ještě správný čas. Chyba je, že všichni spolupracují se Židy.“

Pod pojmem Žid si představím – vždycky chtěli něco ovládat. Třeba tam vznikl ten antisemitismus v Německu. I dávno před válkou Židy pálili, ale to bylo vzhledem k náboženství. Před druhou světovou válkou spousta Židů bylo v politice, byli v bankách, byli to lichváři, doktoři, nepracovali nikdy rukama. prostě ovládali. Potomci Židů ovládají státy. Kapitalismus je podle mě vymyšlený systém Židů, komunismus se moc neuchytil, tak vymysleli kapitalismus. Strašně se ohrazují furt holocaustem, že je chtěl někdo vyhladit a protože bylo zavražděnejch nějakých v uvozovkách 6 milionů, tak se jako národ mohou chovat a dělat co chtějí. Nalítnou do Palestiny a ukousnou jim tam kus území a do teď jsou tam boje. Židi jsou něco jako nacisti - nebo nechci je srovnávat s nacisty, ale jsou to taky strašný nacionalisti, taky si zakládají děsně na tý rase a taky mezi sebe nikoho nevezmou. Vím o seznamu Židů v české politice – je jich tam hodně. Někdo to zjišťoval.“

A co naopak pochválil?

„Pochválil bych – nevím, co bych měl chválit.“

Můžeš srovnat s jinou zemí.

„ČR bych srovnal se Slovenskem – je na tom podobně jako my.“

Co tě vede k tvému názoru na společnost?

„Začal jsem vidět na ulici ty problémy – ze začátku jen na ulici, postupně jsem začal vidět i politické problémy všude a když jsem tak přemýšlel, co by bylo nejlepší pro ty lidi kolem, tak si myslím že právě idea nacionálního socialismu.“

Jsi hrdý, že jsi Čech?

„Jestli jsem hrdý, že jsem Čech? No, hrdý - já se spíš osobně cítím být spíš Němcem, protože mám původ v Německu, ale jsem zároveň i Čech – papírově. Nestydím se za to, že jsem Čech, jsem na to svým způsobem i hrdý, ale ne v tom pojetí, které je nám předkládaný. Jsem hrdý na starou historii, Svatou říši římskou. Určitě ne třeba na období první republiku a na její odkaz, který se tu snaží politici budovat. Jde o odkaz demokracie,

kteřá tu stejně není. Řekl bych, že ČR je pod nadvládou Židů, ti jsou všude. I Masaryk byl Žid a upřednostňoval všude Židy. Když byla třeba ta Hilsneriáda, jestli ti to něco říká, v tý Polný, tam zavraždili Židi Anežku Hruřovou, tak on se strašně zastával Židů.“

Jaký názor máš na roli policie v naší společnosti?

„Jsou to loutky systému. Policie je široký pojem, nevím,...máme třeba nějaký pochod, jsou nasazovaní vrtulníky a těžkooděnci úplně zbytečně. Jdou peníze z našich kapes, z daní ... je to k ničemu. My se nesnažíme dělat, když máme nějaký pochod, dělat bordel. To ať posílají na anarchisty nebo na někoho takovýho, ale ne nás. My chceme reprezentovat tu naši myšlenku,ale ono to kolikrát ani nejde, protože máme nějaký transparenty, obstoupí tě policajti z každé strany a ty lidi nemají možnost přečíst si co na těch transparentech je. Lidí jako Jožin je tam minimum, a spracovali bychom je tam sami. Jednou jsme jednoho vožralého borca vyhodili – nestojíme o takový lidi. Nemám nic proti policajtům, ...dost policajtů mají třeba stejný názor jako my,ale nesmí ho prezentovat. Byli by jinak vyhození z práce a tak je to všude. Kdybychom třeba realizovali nějakou revoluci, tak by nám možná i pár z nich nějakým způsobem pomohlo.“

Jaký je tvůj pohled na školství – zkušenosti s českými učiteli., co ti škola dala, obliba školy, důležitost?

„Škola je podle mě důležitá, ale nesmí se všechno žrát, co je tam učí. Každá vláda se snaží vychovávat mládež podle politického systému, který je právě nastolený. Za komunismu řešili socialismus, byli politický přednášky, ... Dneska je to stejný. Předkládají nám vzory, jak by ta společnost měla vypadat a snaží se nás vychovávat pro tu demokracii. Všecko spolu souvisí: politika, školství, ...jde ruku v ruce. Kdyby byl nastolený náš systém, tak bychom i my mládež k tomu vedli,pro nás, protože bychom si mysleli, že je to dobrý. To si myslí i teď lidi, ale podle mě to tak není. Podle mě školství jinak nefunguje špatně. Záleží na každém jedinci, jak se postaví ke škole.“

Domníváš se, že jsou žáci, studenti dostatečně informováni o existenci a významu jak pravicového tak levicového extremismu?

„Myslím si, že školství se snaží vychovávat v duchu demokracie, že mládež o tom sice informuje, ale ideologicky - že jsou nějakí neonacisté, kteří jsou zlí, chtějí rozpoutat válku a házet lidi do koncentráku. Já bych jim ale řekl, že se nemusí bát. Je to dobrá myšlenka. Není proč rozpoutávat válku - to bylo i za Německa, taky nechtěli válčit, ale prostě se to nějak zvrtilo ☺. No ne, já bych jim to ale vysvětlil jinak –snažil bych se o tom s nimi diskutovat. Myslím si zkrátka, že žáci nejsou objektivně informováni.“

Co si myslíš o homosexualitě?

„Myslím si, že je to proti přírodě. Někaký registrovaný partnerství by nemělo být. Tihle lidi by se měli léčit, u zvířat to není. Je to nemorální. Prostě bych to zakázal. Měli by žít sami. Snažil bych se jim nějak pomoci – poskytnout nějakou pomoc. Snažil bych se vymyslet způsob, jak to léčit – třeba i prostřednictvím skupiny odborníků. Nevěřím tomu, že se to nedá léčit.“

Jaký pohled máš na drogově závislé?

„Lidi se k tomu většinou ubírají z nějaký problémů, nebo nevím proč, ale myslím si, že alkohol a dorgy nejsou to správný čím problémy řešit. Není to optimální způsob řešení. Mělo by se k problémům postavit čelem a ne tak. Asi bych je nějak neléčil, ale snažil bych se je od alkoholu dostat. Když má na drogy, ať si to zaplatí sám to léčení. Třeba by v léčebnách makali, aby si na to léčení vydělali a nešlo to z našich daní. Chodili by na léčení povinně. Sami se prozradí. V našem systému by třeba ani nešlo, aby z takových lidí, byli bezdomovci a žili na ulici. Nefungovalo by to jako teď, že by se někdo válel na podpoře. Kdyby prostě člověk nechtěl pracovat, šel by do lágru. Třeba jako dřív za komunismu. Komunismus a socialismus – ta myšlenka je docela podobná, ale na druhou

stranu je to úplně něco jiného. Nebyli by vůbec v našem systému bezdomovci. V lágru by byli i nějaký nucený práce. Třeba v našem státě by drogy nešly vůbec sehnat. Dělal bychom vše pro to, aby se sem drogy vůbec nedostali.“

A jaký na alkoholiky?

„Řekl bych k tomu to stejný, co jsem řekl o drogově závislých.“

Co si myslíš o lidské rase?

„Rasa – určitě je to v našem programu důležitý bod. Rasa je podle mě jedinečná – bílá rasa je nadřezaná – Evropané vydobili spoustu zemí, spoustu zemí kultivovali. Arijské rase by mohli konkurovat možná Japonci, ti jsou taky hodně cílevědomí. I biologicky si myslím, že arijská rasa je jedinečná a krásná na rozdíl od ostatních. Zase nechci říkat, že jsem rasista nebo něco takovýho, ale myslím si, že má bílá rasa navrch. Jsem hrdý na to, že jsem bílej, že mám arijský původ. Jsem proti míšení ras, protože si myslím, že to není dobrý – vznikají tak další rasy a tím pádem ten multikulturalismus. Podle mě multikulturní společnost nemůže nikdy přežít. Třeba v bibli je napsaný starý příběh s věží v Babylonu - kdy Bůh změnil lidem řeč ti lidi se spolu prostě nedomluvili a to stejný je podle mě s rasou a s kulturou. Podle mě nemůže fungovat, aby vedle sebe byli dvě rasy a dvě kultury.“

Jaký je tvůj postoj k Romům?

„Výraz Rom vůbec neznám – prostě jim říkám cikáni. To zní jako kdyby pocházeli z Říma, ale cikáni pocházejí z Indie. Je to odpad společnosti, který Indové vyhnali. Tím pádem oni začali kočovat a začali parazitovat na jiných zemích. Můj postoj k nim – vyhnal bych je odsud, ať si jdou třeba na Sibiř. Třeba kdyby byl v Evropě nastolený nacionální socialismus, to by tu nemohli prostě být. Tak jako jsem říkal, že nevidím důvod, aby tu byli nějakí cizinci, když tu máme svoje lidi. Vypakovali bychom je odsud buď po dobrém nebo po zlém. Kdyby nechtěli odsud odejít, někam bych je zavřel.“

Jaký je tvůj přístup k jiným etnickým menšinám na našem území?

„Co se týče ostatních menšin – neevropský lid by tu neměl co dělat. Evropští z jiných národů mě nevadí, ale ne zase aby tu bylo třeba spousta Rusů. Podle mě by měli být vytvořeny národní státy. Teoreticky by na našem území třeba měli být jen Češi, ale mě by nevadilo, kdyby se tu vyskytoval i jiný Evropan.“

Jaká je tvá vize společenského, kulturně sociálního uspořádání ve státě?

„Je mi jedno jestli tu bude nějaký Němec nebo Slovák nebo Ukrajinec nebo někdo...nevaděj mi Evropani. Postavil bych nějakou velkou Evropu. Vietnamci by tady třeba neměli co dělat, nepochází odsud, nemají tu kořeny. Jsou tu navíc – jsou z Asie ne z Evropy. Nevidím důvod, proč by tu měli být. Není to o nějakým rasismu. Jsem třeba hrdý na svou rasu, na svůj původ, ale není to o tom, že bych je tu nechtěl, že jsou barevný, ale je to o tom, že nevidím důvod, aby tu byli cizinci, kteří nemají žádný vztah k naší zemi. Jako třeba my, když jsme se tu narodili, žili tu naši předci a umírali za kousek té země, za kousek toho pole, aby mohli uživit svoje děti, abychom tady mohli být my. A nevidím důvod proč by tady jako měli být oni. Jestli mají nějaký politický problémy ve své zemi nebo něco takovýho, tak ať je řešej, ale nevidím důvod, proč by tady měli bejt. Myslím si, že by měla být Evropa národů – Evropa jednotných národů – všichni by měli být jako spojený, ale národy jako takový by měli zůstat zachovaný. Nechal bych jim i jejich jazyky dosavadní zachovaný, i když by měl být nějaký společný jazyk, aby spolu mohli nějak komunikovat. Nebral bych jim ani jejich kulturu, protože každý národ je něčím jedinečný a něčím krásný. Univerzální jazyk by byl jedno jaký by byl – neřešil bych to nějak, nemusela by to být třeba Němčina – nevracel bych se v tomhle nějak k historii Německa. Německo nám může být vzorem. Není to o prioritě – důležitosti Německa. Evropská unie je něco podobného, ale postavené na špatném politickém systému – to s kapitalismus. Bylo by to něco jako EU, ale na jiném politickém systému – konkrétně na nacionálním socialismu. Nacionální soc. není Německo, ale je právě pro evropský. Není to fašismus. Uznává jeden kontinent, který je

společný pro všechny naše evropský národy. Spojení s Německem – že bychom byli jedna země – to není podstat myšlenky nac.socialismu. To je prostě jen můj názor, že Češi byli vždycky součástí Německa a myslím si, že by to tak mělo být i nadále. Neuznávám českoslovens.republiku, první republiku, českou, ... Jsem hrdý, že jsem Čech, ale neuznávám tento pseudostát. Slovensko bych už nepřibral – to už je otázka Maďarska, to už nebylo pod Německem.“

2. Blok týkající se konkrétní skupiny:

Proč jsi se rozhodl právě pro tuto organizaci?

„Podle mě NO nejlépe propaguje právě myšlenku nacionálního socialismu, ztotožňují se jak myšlenkami tak radikalismem. Navrhují řešení, které se mi líbí.“

Na jakých základech organizace svou činnost staví?

„Nacionální socialismus se mi líbí proto, že je stavěný na národní hrdosti, řeší všechny sociální problémy a vytváří hrdý a silný národ. Není to jako fašismus, který staví jen na jednom státě, ale nacionální socialismus buduje velkou Evropu. Jako společné národy – každý národ je něčím výjimečný - ale i přesto by bylo dobré sjednotit nějak tu Evropu na základě této myšlenky. Není důležité pod jakým státem sjednotit nebo jaký to ponese název – jestli to bude Evropa nebo Velkoněmecká říše – to není vůbec podstatný. Třeba ale co se týče konkrétně Českého území a Německého, tak vždycky patřila Česká země pod Německou říši. Proto bych sjednotil hranice i území. Bylo to tak jak ve Svaté říši římské, tak i za Rakouska – Uherska. Vždycky jsme byli součástí Německa. Další cílem NO: vyřešil by nacionálním socialismem soc. problémy, všichni by se měli dobře, zároveň by byli hrdí čím jsou- na svůj původ, na své kořeny. Nacionální socialismus řeší všechno – at' jde o korupci, o všechno. Když se podíváme na historii Německa, tak poválce bylo odebráno část území – byla dohoda, že nesmí Němci zbrojit a ti pak žili v bídě, neměli co do huby a museli makat za strašně málo peněz. Když nastoupil nacionální socialismus – všechno se spravilo, žili v blahu a byli hrdí čím jsou. Ale nejsem vůbec pro válku – třeba druhá světová válka byla bratrovražedná válka, kde se vraždili národy, které mají společný původ, nejsem pro válku, ale to už je zas něco jiného - válka a ten systém nacionální socialismus. Tato válka třeba nebyla rozpoutaná Němcama – začalo to Polskem, kteří zaútočili na Němce, protože Německá menšina v Polsku byla utlačovaná a Němci jim chtěli pomoci – chtěli část území vrátit – Poláci je napadli a začala válka. Na nezaměstnané také myslí nacionální socialismus. I v minulosti vláda pomáhala lidem, co byli nezaměstnaný, třeba i svobodné matky byli podporovány. Co se týče menšin – na co je tu mít, když máme svoje lidi – o tom je právě ta národní část nacionálního socialismu. Třeba i tím bychom mohli lidem pomoci v zaměstnanosti. NO chce vytvořit společnou Evropu na bázi jednoho národa a jedné rasy a to arijský. Co se týče arijský rasy – je to hodně zdiskreditovaný otázka, jsou rozšířený bláboli – že Arijská rasa jsou blond vlasy, modrý oči, protáhlá lebka, velká vejška, ... to není pravda. Arijská rasa jsou bílí národy, prostě bílí lidi. Dělí se na několik typů: třeba nordický typ – to je ten, o kterých všichni lidé mluvěj – že Němci by zavraždili všechny ty, co by neměli modrý oči, blond vlasy. Pak je alpský typ, dinárský, baltský,..nejakých pět typů, já teď vůbec nevím.“

Jaká je její výchozí filozofie?

„Staví na myšlence nacionálního socialismu.“

Jak dlouho jsi součástí této konkrétní organizace?

„Aktivním členem jsem čtyři roky.“

Nebo s ní sympatizuješ?

„NO znám asi od patnácti let.“

Zapojuješ se v této organizaci aktivně?

„Ano.“

Jak?

„Jezdím na akce, propagace – letáky. Mám spoustu kamarádů, kteří nejsou nějak angažovaný v politice, nezajímá je to a když se dostaneme na tohle téma – často mě dají za pravdu, ale vždycky mě předhodí nějaký téma jako je holocaust, válka a to, že chtěli Němci český národ vyhladit a prostě jiný nesmyslný bláboli. Motivuje mě ideologie, myšlenka – chci být aktivní pro tu myšlenku, něco pro ni dělat. Ne jak spousta skinů, prostě o tom žvatlaj někde u piva, pak se opijí a jdou někam skopat cikány – tímhle se podle mě nic neřeší. Je potřeba na tom nějak aktivně pracovat a předkládat myšlenku lidem. Myslím si, že naše myšlenka je života schopná. Myslím si, že se časem uchytí, když tu bude čím dál víc přivandrovalců, sociálních problémů. Až tu budou stavět mešity a bude tu víc barevných než našich lidí, tak se nad tím lidi zamyslí a budou s tím chtít něco dělat. Je to složitý, protože média šíří blamáže a mluví o nás jako o extremistech. Nechodím do bitek – snažím se konflikty vyřešit slovně. Když mě někdo provokuje, tak už je to otázka osobní cti – co se týče fyzické konfrontace, to už není o přesvědčení, ale je to osobní. Normální člověk se nás nemusí bát. Normální lidé se nás nemusí bát – spousta lidí říká, že neonacisti - holé hlavy – že mají strach vyjít do ulic, že je ve tmě zmlátí pro nic za nic. Normální člověk se prostě nemusí bát. Pokud je to levicový extrémista, tak ty bitky prostě jsou, no. Jsou takoví, kteří se opijí a dělají pak vyrval, třeba Jožin - ten se opije a do žádný aktivity ho nezapojuju, protože by dělal akorát ostudu.“

Jakým způsobem jsou do organizace oficiálně přijímáni noví členové?

„NO nemá žádné členstvo. Funguje to na bázi kamarádství a aktivismu. Říká se tomu autonomní nacionalismus, který je bez vůdce a není žádné určité členstvo. Dalo by se říct, že je to hnutí.“

Jaká je tvoje image (vzhled) co se týče příslušnosti k organizaci?

„Já se třeba oblíkám normálně. Mám sice nakrátko ostříhané vlasy, ale je spousta lidí, co s námi sympatizují, kteří mají normální vlasy. Holý hlavy nebo hodně nakrátko ostříhaný. To je pozůstatek z dob skinheadů. Já jsem třeba taky nosil bombra, maskáče, ... teď jsou pro mě třeba právě krátký vlasy pohodlný – nemusím to nějak česat, upravovat – má to pro mě jiný význam než dřív. Přemýšlel jsem, že si nechám narůst vlasy, ale jsem na to zvyklý. Vyholení hlavy vzniklo vznikem skinheadů v Anglii, lidi, kteří se chtěli nějak lišit. Byli to dělníci, kterým se nelíbil příliv imigrantů do Anglie a tehdy to byla jakási uniforma pro ty příznivce, jakýsi styl v té době. Holý hlavy jsou přežitek. Holá hlava není podmínka myšlenky. Mezi náma je polovina holých hlav a polovina mají vlasy. Doma mám třeba Thor Steiner – většinou mám to, páč se mi to líbí. Dřív jsem nosil Lonsdale, ale teď už ne, protože začli vystupovat proti naší myšlence, nevím proč prostě, .. že jsme nějakí rasisti, všichni z nás dělají rasisty, xenofobní výrobky, zakomplexovaný a nevzdělaný, snaží se nás hodit na okraj společnosti.“

Jak důležité je pro tebe charakteristické oblečení?

„O image vůbec nejde, jde o myšlenky. Já bych neřešil image, protože není daná image, aby každý musel nosit určitý oblečení.“

3. Blok týkající se rodiny:

Jaký názor na společnost mají tví rodiče?

„Hlavně abychom žili dobře, to je zajímavá. To zajímavá i mě, ale nechci takhle žít, na rozdíl od nich. Oni neřeší nějaký přistěhovalectví, jim se to líbí, koukaj na Otázky Václava Moravce, říkají jaký tam jsou idioti a když jdou k volbám, tak stejně volí ty stejný idioty.“

Jaký máš vztah s rodiči?

„Můj otec je liberál, demokrat, hrabat si na svém písečku, nic ho nezajímá, jenom aby měl vatu, vydělal prachy. Kvůli tomu se nebavíme několik let. S matkou je dobrý vztah.“

Jak by jsi charakterizoval atmosféru v rodině, ve které jsi vyrůstal?

„Žiju v úplné rodině. Naši se nikdy nerozvedli, ačkoli se tomu trochu divím.“

Znají tvé názory a co si o nich myslí?

„Matce se to nelíbí, jen má strach, abych se nedostal do kriminálu. S otcem se kvůli tomu nebavím. Co se týče naší rodinné historie: Otcova matka byla Němka a jeho babička byla taky Němka a její děda byl Čech. Takže můj děda je napůl Němec. A vlastně oni žili v Jugoslávii – otcův děda byl Čech, starosta nějaký vesnice a když přišla válka, vystupoval proti týhle myšlence. Měl několik synů a jeden bratr byl hrdý nato, že je němec a bojoval na frontě, byl SS. Byli kvůli tomu rozbroje - dědek chtěl syna zastřelit, bylo to hustý, ... no a dá se říct, že se historie opakuje.“

Jaké je zaměstnání tvých rodičů?

„Otec elektrikář, matka vyučená švadlena, teď dělá manikúru.“

Máš-li sourozence, mají stejné přesvědčení jako ty?

„Ségra, ta nic neřeší, mládež politika nezajímá, serou na to. Chodí do školy, v pátek se jdou pobavit a nic ostatního je nezajímá. Poslouchají MTV. Je jí sedmnáct let.“

4. Blok osobních informací:

Věříš v Boha? Popř. v co věříš?

„V Boha nevěřím, ale nejsem proti křesťanství. Spíš bych ale křesťanství nahradil – kdyby tu mělo být nějaké náboženství – tak starejme pohanskejma kultama, které tu byli ještě před křesťanstvím. Protože zase je to otázka toho nacionalismu a patriotismu. My jsme měli před tím nějaké své náboženství a ne nějaké náboženství, které sem přišlo od někud z blízkého východu. Já věřím sám v sebe – jaký si to udělá, takový to má.“

Jak se stavíš k existenci holocaustu?

„Existence Holocaustu je názor, Není legální říct názor na holocaust jiný, než je daný – prostě Holocaust byl a jestli někdo řekne něco jiného, tak ho zavřou, má problémy. Je hodně vědců, kteří se zabývají tím, jestli to bylo nebo ne, jak moc to bylo tak, jak se povídá, reálné – a když předložili nějaké důkazy, které nebyly v souladu s tím, co je všeobecně uznávaný, nebralo se na to ohled, zavřeli je nebo vyhostili ze země. Třeba otázka Izraele – ta se furt ohání tím holocaustem, že bylo 6mil.zavražděno a tím právem mají údajně právo na všechno. Já osobně si myslím, že nebylo vše tak, jak se říká. Neříkám, že některý věci nebyli - buďme realisti. Něco se dělo, ale.. Podle mě plynové komory jsou smyšlené. Někaké vyhlazování nebylo... Já jsem byl třeba v Osvětimi a tam mě zarazilo, že když nám ukazovali plynové komory, byli tam dveře jak do pokoje – normálně prosklený sklo ve dveřích. Tak jsem se o to zajímal a když jsem viděl nějaký americký plynové komory – tam byli dveře jako do ponorky – utěsněný. A v Osvětimi byli normální dveře na normální zámek ... a myslím si, že když tě naženou do plynové komory, pustí ti tam plyn, tak přece začne fungovat nějaký pud sebezáchovy, prostě vykopneš ty dveře- nejseš tam sám – do těch dveří by stačilo jednou kopnout a byly vyraženy. Přece bys tam nestál, nedusil by ses a nečekal na tu smrt – tomu nevěřím. Podle mě těch 6 mil. prostě nebylo. Neviděl jsem nic papírově doloženého, co by tomu opravdu nasvědčovalo. Těch židů je hodně pořád. Hodně těch lidí v táborech zemřelo díky bombardování. Třeba spojenci prostě bombardovali Osvětim a spousta lidí tam zařvalo. Oni taky říkali, že všechny plynové komory byly vybombardovaný. Prostě nevěřím tomu tak, jak se říká v těch dokumentech. Hodně lidí třeba poumíralo na nějaký nemoci na konci války, nebylo tam třeba jídlo, na vysílení, ale ne nějaké vyhlazení národa. Někaké tábory byli, kde byli ti političtí odpůrci, ale byli to normální lágry podle mě, jako jsou dnes kriminály. Neříkám, že to tam bylo jednoduchý. Já to tak nesnáším tohle to téma Holocaust. V historii se děa přece spousta horších věcí – třeba Římané také zabíjeli lidi – koloseum, přibíjeli lidi na kříže, ... Nevím, proč se furt řeší

tohle téma. Hlavně mi vadí, jak se tím Židé furt ohání. Řeknou kouzelný slovíčko – holocaust - a můžou všechno. “

Co je tvým životním cílem?

„Dodělat školu, začít někde pracovat, založit si rodinu. V naší myšlence se budu pořád snažit pracovat. Nacionální socialismus je cíl, ale myslím si, že já se toho ještě nedožiju, myslím si, že ještě ten čas nepřijde. Svoje děti se budu snažit k tomu vést. “

Máš z něčeho obavy, strach?

„Mám. “

Z čeho?

„Mám strach, že se dostanu jednou do kriminálu – třeba mě za něco odsoudijou, za můj názor. Je spousta politických vězňů, kteří jsou zavřeni za svůj názor. Kdo má nepohodlný názor, tak ho zavřou, napíšou o tobě někde článek, ... nevím. Z toho mám třeba strach, ale beru to nějak na vědomí a musím se snažit z touhle hrozbou nějak žít, protože pro to prostě vždycky budu pracovat. “

Na co jsi hrdý?

„Na svůj původ, na svou zem. Vlastně jsem toho sám v životě moc neudělal, takže nemám být na co hrdý – co se mě týče. Jsem hrdý na původ celého národa. Jsem hrdý nejen na mého dědu, ale i na německé kořeny. Třeba se cítím být Němcem, ale jsem hrdý i na to, že jsem Čech – ale jak jsem říkal v jiném pojetí, než jaké je nám v současnosti předkládané. “

ROZHOVOR SE ŠPLOUCHYM

- Pohlaví - muž
 - Věk – 23 let
 - Vzdělání – automechanik
 - Zaměstnání - popelář
-

1. Blok týkající se názoru na společnost:

Co si myslíš o společnosti v ČR?

„Je tady bordel, takhle ti to řeknu, protože co se děje teď, tak se mi značně nelíbí.“

Co bys jí vytknul?

„Politici jsou úplatní, pro nás nic nedělají. Podnikatelé pokud jsou velcí, tak se mají dobře, a ti malí krachují. Práce tu pořádně není. Cikáni mají větší práva než my pomalu tady. Nelíbí se mi to! Hlásí tu demokracie svobodu slova, ale co opravdu můžeme říct – nic. Když máme mít pochod, tak nám ho zakáží. Ti lidi, co mají třeba proslov na našich demonstracích, tak zavírají jakmile jsem jen trochu něco nelíbí – hned s něma šup do kriminálu. Když jsem byl třeba na pochodu v Jihlavě, tak tam jednoho borca hned sebrali a neřekl nic špatného, jen pravdu. Je tady prostě fakt velký bordel – to se mi nelíbí. Lidi se tady chovají jako vlezprdelky.“

A co naopak pochválil?

Líbí se mi, že trh je větší, můžeš si koupit a vůbec teda sehnat cokoli. Můžeš kamkoli vycestovat – jen škoda, že na to nemáme. No, někteří jo a někteří ne.“

Můžeš srovnat s jinou zemí.

„To chceš po mně moc, teda. Já nevím, já se o jiný státy moc nezajímám. Ale kdybych naši republiku srovnala třeba Německem tak tam se mají mnohem líp – třeba platově. Třeba dělníci od nás, co jsou schopní a dokážou najít práci, tak tam utíkají. Jsou tam dvakrát tak líp placeni než my. Vidiš, a třeba u nich je práce, ale proč není u nás?! A k tomu ještě dobře placená! Třeba u nás na okrese najít pro ženskou práci, která bude placená 13-14 tisíc čistého – tak kdo ji tady sežene, tak je king. Jako jo, v Německu mají třeba taky méně placené práce, ale ten stálý průměr – dejme tomu, že to přepočítám na naše – tak těch 13-14 tisíc je pro ně minimální mzda, kdežto u nás máš minimální mzdu tak plácnu asi 7 tisíc čistého! Jenom to. A to je strašně velké rozdíly. A práci tam lidi seženou a seženou ji tam i ženský s děckama, kdežto tady ...!“

Co tě vede k tvému názoru na společnost?

„Dívej, já ti to řeknu takhle – já s dvou letou přestávkou bydlím tady v Domkách, v tý čtvrti, vidím, že když jsem byl malej, tak nic nebylo posprejovaný, prostě byl tady klid, v noci mi nikdo nerozkopával popelnice, nerozkopával mi auta, neukradl ho. Táta auto před barákem kolikrát ani nezamykal, nikdy o něho nemusel mít strach. A já mám 5 let papíry na auto a jedno mi komplet vykradli a druhý mi ukradli. Dál co se sem začalo stěhovat Cikánů a Vietnamců. Dřív tady byly český obchůdky, ale teď se kolem rozhlídneš a všude jsou vietnamský obchody a zničili konkurenci svýma cenami, zničili a narušili české obchody. Tohle by prostě Němci udělat nikdy nemohli. Jako nevím, proč si nezůstali tam u nich doma?! Kolik jich už tu je! To se mi nelíbí. A další – ta práce. Za komunistů tady práce byla, sice to bylo celý na houby, ale práce byla, kdežto teď...! Moji máti vyhodili ze špitálu, dělala tam personalistku, rok si nebyla schopná najít práci. Běhala po úřadech, po pohovorech a nic. Prostě je to špatnej systém, když si tu 40-ti letá baba nedokáže sehnat práci.“

Jsi hrdý, že jsi Čech?

„Jsem hrdý, že jsem Čech, ale připadá mi, že na to přestávám být hrdý. Spíš pozoruju, že pomale přestávám být Češi. Naši politici lezou do zadku Američanům a vlastně komukoli.“

Všichni si tu dělají co chtějí a my jsme pomalu vlastně utlačováni, tak přestávám být hrdý. Jako naše minulost je pěkná, jsem na ni hrdý, ale už to začíná být špatný.“

Jaký názor máš na roli policie v naší společnosti?

„Mám známého policajta, ale jsou to pitomci. Když jim zavoláš nebo za nima přijdeš, tak tě ještě pomale seřvou a ztrapní – jako co po nich chceš. To není policie, to je banda šašků. Podle mě stejně za to všechno může stát, protože ty zákony stojí za starou bačkoru, že oni kolikrát stejně ani nic dělat nemůžou.“

Jaký je tvůj pohled na školství – zkušenosti s českými učiteli., co ti škola dala, obliba školy, důležitost?

„Jako školství je důležité, ale jsem už nějaký rok ze školy,.... No určitě by měl školu i víc podporovat stát, protože pak ve škole – třeba na učňáku – není žádná moderní technologie. My jsme měli na škole třeba starý počítače, starý nářadí,...na nic nebyly peníze. Přišlo mi i těch děcek líto, protože když vylezli z učňáku a neměly možnost se někde jinde zaučit.... Třeba já jsem dělal doma po učňáku. Ale byli tací, kteří chtěli to naše řemeslo dělat, ale nebylo kde. Třeba na škole jsme se naučili, jak si tak nějak doma spravit auto, ale když pak přijdou do servisu k nějakému soukromníkovi.... Třeba od 90.roku mají rozjetý dílny, mají moderní vybavení a ty děcka ze školy to v životě neviděli a neumí s tím, tak to je hodně velká chyba. Ty školy by měly být stejně tak moderně vybavené jako jsou nové dílny a aby když přijde do skutečného světa, tak aby s těma věcma uměl dělat a ne že na ně bude koukat jak puk. No a co se týče třeba konkrétně učitelů, tak to je individuální. My jsme měli třeba na odborné předměty dva učitele a byli na nás psi, ale zase nás naučili. A byli a tací, co chodili věčně ožralí. Třeba jsme měli učitelku na ekonomiku a ta mě nechala propadnout, ta byla furt utopená v alkoholu. Třeba došla napitá, rozdala nám písemku, my jsme pomale nevěděli o co jde, protože jsme nic moc z toho, co nám tam dala ani neprobírali a pak se divila, že skoro půlka třídy propadla. Třeba si myslím, že by měly být i nějaký ty kontroly častější. Třeba ne že jednou za rok inspekce přijela, byla u nás dva dny a zase jeli. A taky si myslím, že by se mohla povolit i nějaká ta facka, protože když vidím dneska ty malý spratky.... Rodiče na ně nemají čas – na jejich výchovu – protože se snaží nabouchat si kapse penězma, aby si mohli slušně žít. Děcko je nevychovaný, přijde do školy, pošle do určitých míst učitelku a ta s tím nemůže nic udělat, tak si myslím, že by právě mělo chytit jednu zprava a zleva. Povolil bych fyzický tresty, ale hned od základky, protože až třeba na učňáku nebo na střední je to už zbytečný.“

Domníváš se, že jsou žáci, studenti dostatečně informováni o existenci a významu jak pravicového tak levicového extremismu?

„Stoprocentně ne, protože když jsem byl já ve škole, tak jsem o tom vůbec nic neslyšel. Možná je to chyba, možná dobře, ale myslím si, že by se o tom mladí lidi měli dozvědět. Ovšem měly by se dozvědět pravdu a ne něco z blbejch osnov, který někde úředníci napíšou. Měly by o tom být děcka, mladí lidi informováni, stejně jako jsou o politice, o dějinách.“

Co si myslíš o homosexualitě?

„:+) To je hodně zákeřná otázka. Hele, at' si dělají co chtějí, ale nelíbí se mi to. Kdybych viděl nějaký dva chlapi, jak se oblizují, tak dostanou po tlamě oba dva. Není to přirozený. Tak byly jsme stvořeni jako dvě pohlaví a tak to má být. Nelíbí se mi to. Jako člen Národního odporu bych jim to vysvětlil ručně. Nevím. Mám k tomu odpor. Třeba teď žádají o možnost vychovávání dětí, nevím, třeba budou dobří rodiče,ale nelíbí se mi to.“

Jaký pohled máš na drogově závislé?

„To je další věc našeho státu, která by se měla zakázat a postihovat tak, že by takoví lidi měli jít na doživotí sedět. Hele, budu k tobě upřímněj. Trávu jsem taky zkusil, byl jsem mladej a blbej, ale nic mi to neřikalo. A když se tady podívám na ty týpky z Domků, jak jsem s nima dřív dělal bordel, kamarádil s něma, tak to hulí a jsou mimo, blbý jak troky

kolikrát a třeba na mě půlhodiny civí, než mě pozná a pozdraví mě. Vidáme se tady na ulici spolu furt a když to tak vezmu, tak s některýma těma klukama jsem vyrůstal. A teď jsou z nich úplní blbci, na rozdíl od doby, kdy byli chytrí a normální lidi. A to nemluví o tvrdých drogách a čím dál víc se to rozjíždí. Když to tak vezmeš, tak do toho spadnou i 12-ti letý spratci a co pak z nich vyroste, když si cpou taky věci do hlavy, co odbourávají mozkový buňky?! Co pak z něho bude v důchodu. Já bych to úplně zakázal v takové míře, že by nebylo povolený držení vůbec žádnýho množství. Tvrdě bych to postihoval a ne jako teď, že dostanou jenom podmínku nebo veřejně prospěšný práce. Zkrátka bych je poslal minimálně na 5 let do kriminálu a když to bude dealer, tak doživotí nebo trest smrti.“

A jaký na alkoholiky?

„Hele, to je každého věc. Ten alkohol tady byl, bude, je povolenej a když to někdo nezvládne je to jeho problém. Ať si dělají co chtěou, ať se uchlastají k smrti, je to jejich věc, oni za to platí. Blbý je, že jsou na tom pak třeba špatně jejich děcka a trpí tím. Na rozdíl od drog to není zakázaný a taky si myslím, že alkohol neodbourá tolik mozkových buněk. Třeba mi vadí, že leží ožralej někde na chodníku a já ho překračuju, ale zase to věc policie. Třeba kdybychom tady dělali bordel, byli užralí, tak nás hodí na záchytku. A stane se, že vidím někoho ležet ožralýho, projede kolem policie a nechají ho. Třeba když mi to rozkopali ožralci popelnici a policie to neřeší, tak to je špatný. Zkrátka když je to povolený, tak se to musí nějak hlídat! Když je nějaká pořádková policie, aby dělali v tom městě pořádek, tak proč se o to nestarají?“

Co si myslíš o lidské rase?

„Když to tak vezmeš, tak ty kontinenty byly rozdělený – Evropa, Afrika, Asie. Mělo to tak zůstat a nemělo se to nějak promíchávat. Nevidím důvod, proč by se to mělo promíchávat, proč lezou oni k nám. Samozřejmě, že Evropa jako kontinent byla první. A já su tady doma a dřív jsem tu černý neviděl, ale teď jich je tu spousta. Dřív jsem se tady cejtíl být jako doma, ale už se tak přestávám cítit. Za chvíli to tu bude na houby. Když ONI budou doma, tam, kde patří, tak jsou mi ukradení, já si tady doma budu v klidu žít, ale vadí mi, když mi sem lezou. Já nepotřebuju být nějak nadřazený. Já jsem tu doma v Evropě. Nechápu proč sem táhne nějaký přivandrovalec?!“

Jaký je tvůj postoj k Romům?

„Jsou to hajzli. Jako někteří nejsou špatní, ale z toho obrovského množství tak 1%. Ti jsou normální, snaží se žít, jak by měli, ale ti ostatní.... Třeba kousek od našeho domu bydlí jeden cikán, ten vyhodil na drsno svoje děcka, protože chlastali, nemakali, fetovali. Prostě je vyhodil z baráku. Líbí se mi, že dělá všechno, co třeba já – a to se mi na něm líbí. Nevím jaký je třeba povahově, jen ho znám od vidění, sem tam jsem s ním mluvil. Ale když se na to tak podívám, tak jsou s nima všude jenom problémy a dělají bordel. Jakmile někdo projeví svůj nesouhlas vůči nim a tomu co dělají, tak se ze všech stran ozývá něco o rasové diskriminaci. Že oni skopou nás, tak je to v pořádku. A dost lidí už od nich dostalo přes držku. Ovšem jednou jsme na ně hrábli my a hned to byla rasová diskriminace, průsery. To se mi nelíbí. Tak když už tu žijí, narodili se tu, tak proč to právo pro ně není stejný jako pro nás?!“

Jaký je tvůj přístup k jiným etnickým menšinám na našem území?

„Nemám je rád. Já jsem tady doma a proč oni sem lezou. Já taky nejdu někam do Vietnamu a necpu se rejžou. A taky nám berou práci. Zaměstnává se tu čím dál víc přistěhovalců a naši lidi pak nemají práci. Už jenom třeba kvůli tomu. Ať zůstanou, kde jsou, ať si je tam třeba zavřou do klecí a nechají si je tam. Ať zůstanou, kde jsou a bude klid.“

Jaká je tvá vize společenského, kulturně sociálního uspořádání ve státě?

„Cikány a Vietnamce bychom vzali, zavřeli je někam do lesa a nechali je tam chcípnout. Vyhodili bychom je. A nebo by to byl druhý Holocaust. Vždycky jsme patřili pod Německo

a otevřený hranice spolu můžem mít, s nima problémy nemáme. Ale třeba Poláci, to jsou pitomci jeden vedle druhého. S ostatními zeměmi by hranice být nemuseli. Jen s Polskem. Jazyk by tady byl normálně čeština, nezatahoval bych sem nic jiného. Dřív jsme patřili pod Rakouskou říši a úředním jazykem byla Rakouština, ale furt se tu mluvilo česky. Proč se učit něco nového, když my jsme Češi. Prostě bych to nechal tak jak to je do teď, jen bych vyřešil etnický problém.“

2. Blok týkající se konkrétní skupiny:

Proč jsi se rozhodl právě pro tuto organizaci?

„Dřív jsem byl rasista a mám ty názory s těma klukama stejný a už hodně dlouho jsem sympatizant. Některý názory se sice třeba v něčem liší, ale ve valný většině, v tom důležitým se s klukama z Národního odporu shodneme. O této organizaci jsem se dozvěděl od kámoše Macka. Pak jsme dostali takovej nápad, že bychom se mohli přidat. Jenže těch lidí, co byly v tomhle nějak aktivní v Třebíči moc není. Nějaký lidi se ale našli, tak jsme se dali dohromady. A letos na pochodu v Jihlavě, kde se změnil Národní odpor Jihlava, Národní odpor Havlíčkův Brod a jiný na Národní odpor Vysočina, pod kterým jsme zapsáni i my – Třebíč.“

Na jakých základech organizace svou činnost staví?

„Máme takovou vizi, že bychom chtěli v tomhle státu udělat pořádek – vyřešit otázku přistěhovalců a Romů. A jak to chceš vyřešit? Prostě většina těch kluků je do toho nějak politicky zapojených. Já ale mám podobný názor jako oni, tak proto jsem se k nim přidal. Ale na rozdíl od nich do politiky zasahovat nechci. Oni by ti o tom jistě řekli víc – jaký tam jsou ty ideály, co by chtěli hlásat, Já bych chtěl mít tuhle zem čistou.“

Jaká je její výchozí filozofie?

„Když se podíváš na dějiny, tak bych to viděl tak na rok 1947. Zhruba jde o nacionální socialismus. Ideály i politika je podobná. Sice něco se tam změnila postupem času a myslím si, že jako k dobrému. Asi takhle bych to řekl – to co hlásal Hitler a to co chceme my, tak je asi z 80-ti % stejné. My třeba nemusíme mít takovou říši, jakou chtěl Hitler - že celá Evropa by byla sjednocená. Třeba proč se s Německem máme jednotit, když jsme Češi? Prostě to tak já cítím. Taky si myslím, že by to nebylo nikdy reálné. Ale chtěl mít taky to stejné co my – tzn. čistotu rasy, politický cíle, svobodu slova, Ale fakt, aby to byla svoboda slova, aby si tu mohl říct člověk co chce.“

Jak dlouho jsi součástí této konkrétní organizace?

„Oficiální tři měsíce.“

Nebo s ní sympatizuješ?

„Osm let.“

Zapojuješ se v této organizaci aktivně?

„Ano.“

Jak?

„Jsou to samozřejmě pochody a jiný akce, abychom dali o sobě vědět, ukázali se, že existujeme, že bychom chtěli něco udělat, protože je něco v tomhle státě špatně. Zatím nám nic nechtějí povolit – aby se tu něco dělo. Jsou to zatím jen ty pochody. Občas je to něco nelegálního jako třeba vyvěšování různých plakátů, vylepování. Jestli tě zajímají fyzické útoky – tak už moc ne. Nejsem takovej, abych napadal každého levičáka, kterého potkám. Někdy se ale stane, že se semele rvačka, ale není to rozhodně něco, čím bych chtěl ten Národní odpor podporovat. Hlavně nechci, aby si jiní mysleli, že Národní odpor je banda hloupejch plešatejch hlav. Třeba v televizi říkají, že jsou to kluci, kterým je dvacet let, něco jako mě. Ale vím o takových, kterým je třeba čtyřicet let a ti s námi sympatizují nebo už dlouho mají stejný názory. Není to jenom o těch mladých.“

Jakým způsobem jsou do organizace oficiálně přijímáni noví členové?

„Zájemce musí znát někoho z toho Národního odporu. Někoho, kdo je tam vezme, kdo je vezme na schůze, kdo je představi. Tady tímhle způsobem. Není to o tom, že bys vzala telefon a zavolala tam nebo se s nimi spojila přes internet. Prostě je to jenom přes známí. Třeba dojdeš do hospody, tam jsou ostatní, posedíte, zjistíš jaký oni mají názory, oni zjistí jaký ty – třeba na Romy, na levičáky, dáte si pívko, Ale většinou jsou to známí, takže se ani takhle moc neptají, spíš jde o seznámení s těma ostatníma. Prostě úplně normálně. Třeba právě abychom se vyhnuli tomu, aby mezi náma byli policajti, i když oni jsou, no ale....Třeba na demonstracích nám to nevadí, ale třeba ty koncerty – tam je to o nacismu, texty jsou rasový. A oni zakazují svobodu slova a vlastně je to trestný. Dneska si nemůžeš ani prdnout – když řekneš černýmu, že je černej, tak tě za to na 2 roky zavřou. Jednou nebo dvakrát za měsíc uděláme Národní odpor Třebíč slezinu a jeden z nás je v kontaktu s tím vedením Vysočiny. Ten nám vždycky řekne, co se bude dít, jestli bude nějaká akce, pochod. Třeba teď jsem mluvil s jedním známým, znám ho od základky, říkal mi, že ho naše činnost zajímá, takže až bude nějaký sezení, vezmu ho sebou, představím klukům, zjistí, co se takhle děje, dozví se něco víc. No a buďto bude chtít chodit s náma na akce, zapářit za klukama do Jihlavy, do Brna nebo do Jindřicháče. Rozhodně to není o žádný registraci. O těch známých je to i na VIP akcích – pokud bych tam šel sám, tak by mě tam nepustili, ale když jede banda lidí – už se někdo s někým zná, tak tam pustí celou tu bandu. Na schůzích se probírají základní věci, ale i konkrétnější, ale o těch mluvit nechci, protože je to o hubu, protože naši vládní činitelé nechtějí o nás slyšet a nechtějí abychom vůbec existovali. Už se tu děje i to, že mají policajti zjištěný čísla lidí, co jsou v Národním odporu, volají jim a přemlouvají je, aby za peníze donášeli co se kde bude dít. Oni pořád na nás vidí jako černou šmouhu, že mluvíme o rasismu. Chtějí rasismus vymazat, ale to se jim nemůže nikdy podařit. Ten tu byl a bude. Kdyby chtěl někdo z Národního odporu odejít, tak normálně může. Stejně jiní lidi tuší o co v něm tak jde. Bude to pro něj mínus, protože už nebude vědět o akcích, srazech, pochodech. Prostě ten člověk je pro nás mrtvej. Maximálně hrozí to, že by napráskal tenhle člověk lidi, který poznal, že by je dal na anti-fu, na policajty, ... co kde jako dělali. Ale to je pak taky jeho boj.“

Jaká je tvoje image (vzhled) co se týče příslušnosti k organizaci?

„Poslouchám hudbu, co k tomu patří – třeba Konflikt, Juđen Mord, Národní odpor nepropaguje žádnou kapelu. Záleží na každém. Třeba já mám rád Slovenský, Český kapelky, kdežto Vašek má třeba zase rád Německý. A z oblečení značky Pit Bull, Lonsdale, Thor Steinar, Fred Perry.“

Jak důležité je pro tebe charakteristické oblečení?

„Myslím si, že mít určitý oblečení je svým způsobem pohodlný, protože tím člověk vyjadřuje, že s náma sympatizuje, že patří k tomuhle hnutí. Ale není to podmínkou, jen prostě tím dáváme najevo, že patříme k národnímu odporu. Teď máme jakožto Národní odpor svoje bundy – černé. Jsou jinak trička, odznaky, nášivky, vlajka a také stará vlajka Národního odporu, která je teď zakázaná. Záleží to ale na každém, zda si něco z toho koupí nebo ne. Hlavu mám sice vyholenou, ale už od 13-ti let. Není to podmínkou. Není to o holý hlavě o bombrovi, je to o sympatizaci a názorech. Třeba kdyby mezi nás přišel někdo s dlouhejma vlasama, tak to není žádný problém. Jen chvíli si z něho budou dělat chlapi srandu, než ho poznají.“

3. Blok týkající se rodiny:

Jaký názor na společnost mají tví rodiče?

„Že to tu nestojí za nic – ale oba dva. Táta byl 11 let voják z povolání a říká, že jakej bordel se tu děje teď, tak to tu nebejvalo. Minulý režim byl špatnej, ale to co nastoupilo teď, to je bordel na entou.“

Jaký máš vztah s rodiči?

„Hodně dobřej. Vycházíme spolu, s obouma.“

Jak by jsi charakterizoval atmosféru v rodině, ve které jsi vyrůstal?

„Naši jsou rozvedení. Tátu vidím každéj víkend nebo každéj druhej a s mámou jsem doma pořád. Bez problémů s nimi vycházím. Já jsem býval doma drženém hodně zkrátka a myslím si, že je to dobře. Byl jsem vedenej k práci, k úctě ke starým lidem, abych se učil a vyučil se. Když se podívám na ty mladý lidi, co jsou teď na učňáku, tak nemají zájem nic dělat, nemají úctu ke starším, Myslím si, že v tomhle mě rodiče vychovali dobře. Něco mě naučili, něco mi dali do toho života, nebojím se práce, vím, co si můžu a co nemůžu dovolit – je to obrovská výhoda do toho života.“

Znají tvé názory a co si o nich myslí?

„Moje názory znají. Sice jsou věci, o kterých táta nechce ani slyšet, co se týče mých názorů, ale berou mě takového jaký jsem. On ví, že umím máknout, když potřebuje, pomůžu mu. Třeba on se mnou souhlasí v otázce Romů, přistěhovalců, taky s tím, že je tu špatná politika, ekonomika. Můj táta třeba říká, že za komunistů bylo všeho málo a kradlo se a teď je všeho dost a krade se ještě víc. Tak to už samo o sobě něco říká – že to dobrý nebude. Ale nesouhlasí s tím, že ví, že Národní odpor se hodně odvíjí od nacionálního socialismu, což samo o sobě není špatný, ale každý si pod tím představí Hitlera, Holocaust, prostě to, co se dělo za 2. světové války, to se mu nelíbilo. Mamka mi na to řekla, že jsem blbej.“

Jaké je zaměstnání tvých rodičů?

„Máma dělá v Intersparu, uklízí, ale teď si našla novou práci, bude dělat ve skladu u Nowaca, bude přerovnávat věci. Táta je mechanik, vyrábí na zakázku mašiny a dělá servis.“

Máš-li sourozence, mají stejné přesvědčení jako ty?

„Bratru je devatenáct let a je mu to fuk, názory má stejné jako táta a druhými je deset let, ten nad něčím takovým nepřemýšlí.“

4. Blok osobních informací:

Věříš v Boha? Popř. v co věříš?

„V Boha a podobný nesmysly rozhodně nevěřím. Ale věřím v rodinu, protože vím, že mě vždycky podrží. Máma si na tom dost zakládá.“

Jak se stavíš k existenci holocaustu?

„V něčem to bylo dobrý, v něčem špatný. Mělo to být prohozený – ne židi, ale cikáni se tam měli první nahnat. No, raděj se k tomu nebudu blíž vyjadřovat. Ale rozhodně nepatřím mezi popírače Holocaustu.“

Co je tvým životním cílem?

„Něco v životě dokázat a pak taky takový ty klasický věci, jako mít barák, ženu, potomka. Rád bych, aby se tento stát trochu víc pročistil, aby se dalo slušně žít.“

Máš z něčeho obavy, strach?

„Mám.“

Z čeho?

„Z toho, že až budu mít rodinu, nebudu ji mít z čeho živit a ani kde s nimi bydlet. Taky mám strach z toho, že mýho děcka může vyrůst zfetovanej hajzlik, protože drogy jsou tak dostupný, že se k nim dostanu už i malý děcka. To mě na tom hrozně vadí.“

Na co jsi hrdý?

„Na to, že jsem rasista a na to, že umím pracovat rukama, protože v týhle době je to umění.“

ROZHOVOR S TONCKEM

- Pohlaví - muž
 - Věk – 20 let
 - Vzdělání– student (truhlář)
-

1. Blok týkající se názoru na společnost:

Co si myslíš o společnosti v ČR?

„Je tady skupina lidí, který chtějí pro republiku něco udělat. A někteří chtějí jen republiku oškubat. Nelíbí se mi ten názor, že každé chce jen prachy, nemělo by to tu být jen o penězích.“

Co bys jí vytknul?

„Co bych přímo ČR vytknul, co se mi tu nelíbí – toho je spousta. Nelíbí se mi to, že tu probíhá amerikanizace – to že Amerika je braná jako NEJ a všechny národy se kopírují podle Ameriky. Podle mě každé národ by měl být sám sebou. Dále se mi nelíbí v této zemi výskyt drog – to je kapitola sama o sobě.“

A co naopak pochválil?

„No a co bych pochválil – třeba se mi líbilo jak Čunek, když byl ve svém městě starostou a udělal tam radikální konec – jak vystěhoval Romy z rozmlácené čtvrti a ukončil ten bordel, kterej tam byl. To bylo správné rozhodnutí – pak tam byl klid.“

Můžeš srovnat s jinou zemí.

„Úplně rozdílný jsou ty západní země. Máme se tu třeba líp než na Slovensku – no možná je to tu stejný.“

Co tě vede k tvému názoru na společnost?

„Zkušenosti, to co vidím, že se kolem mě děje, to co slyším v rádiu, v televizi.“

Jsi hrdý, že jsi Čech?

„No, jak kdy, většinou se za to stydím, když vidím, jak každé plive tomu druhému na hlavu.“

Jaký názor máš na roli policie v naší společnosti?

„Měla by bojovat více vůči drogám a mladistvým, co používají ty drogy. Taky by měla kontrolovat víc kluby, kde se podává ten alkohol nezletilým. Ne všichni svou činnost vykonávají tak, jak mají – někdo ji dělá poctivě a někdo trochu jinak – špatným způsobem, tak jak by to neměli dělat. Spíš si myslím, že jsou loutkou – pro tenhle systém.“

Jaký je tvůj pohled na školství – zkušenosti s českými učiteli., co ti škola dala, obliba školy, důležitost?

„Školství, základní vzdělání je důležité. Teďkom chtějí zpoplatnit deváté ročníky základních škol, což je pěkná kravina. Podle mě by měla být celá základní škola bez těch poplatků, aby mohl mít každé alespoň to základní vzělání. Třeba rodiny těch méně movitějších si to nebudou moci dovolit. Jinak moje zkušenosti s českými učiteli jsou dobré, nic nějak zvlášť nekativního – je to dost individuální. Ve školství bych třeba zlepšil informovanost o drogách. Ona sice nějaká ta osvěta funguje, ale spíš jakoby si z toho dělají srandu – děcka si z toho dělají srandu, chtějí to vyzkoušet, takže to zvlášť dobrý účinek nemá. Určitě si myslím, že by škola mohla ovlivnit kriminalitu mládeže.... To chování těch děcek v Americe, sama to vidíš, ... a u nás je to pomale to samý. Děcka mlátí učitele, vyhrožují zbraněmi, nosí zbraně do škol. Myslím, že to je tím, že mladí lidé třeba už od 10-ti let jsou díky internetu hodně informovaní, mohou tak sehnat i zbraně a i mnohé jiné věci. Důvod, proč do školy děcka vezmou zbraň, je u každého jiný – někdo to vidí z filmu, jiný z počítačový hry – brutalita v počítačových hrách je velká. Propracovanost grafiky v počítačových hrách se stále zlepšuje, takže to už vypadá jako v realitě, tím pádem i ty zábrany jsou někde jinde. A co se týče informovanosti o pravicovém či levicovém

extremismu – právě že žáci ani studenti moc informovaní nejsou. To spíš dává na kraj společnosti a skoro se o tom nemluví, jen minimálně. Chtěl bych, aby se o tom víc mluvilo a aby se jak o jedné tak o druhé mluvilo neutrálně. Ne škatulkovat jednu do pozice té správné, lepší a druhou naopak.“

Domníváš se, že jsou žáci, studenti dostatečně informováni o existenci a významu jak pravicového tak levicového extremismu?

„A co se týče informovanosti o pravicovém či levicovém extremismu – právě že žáci ani studenti moc informovaní nejsou. To spíš dává na kraj společnosti a skoro se o tom nemluví, jen minimálně. Chtěl bych, aby se o tom víc mluvilo a aby se jak o jedné tak o druhé mluvilo neutrálně. Ne škatulkovat jednu do pozice té správné, lepší a druhou naopak.“

Co si myslíš o homosexualitě?

„Je to proti přírodě – asi tak. Třeba vím, že v přírodě jsou druhy, které jsou homosexuální, ale není to normální, vymyká se to přirozené realitě. Vadí mi to hlavně z toho hlediska, že když jdou dva chlapi po ulici, drží se za ruku a začnou se líbat nebo ani nemusí a půjde maminka s dítětem po ulici a dítě se bude ptát – proč si ty páni dávají pusy, tak to maminka tomu dítěti těžko pochopí. Protože doma to prostě funguje: maminka a tatínek, prostě je to přirozený. Ale dva tatínci nebo dvě maminky – to je trochu mimo.“

Jaký pohled máš na drogově závislé?

„Někteří si za to, že jsou závislí můžou sami, někteří do toho spadli, někteří jsou ovlivnění kamarády, je to různý. Nejvíc je teď dostupnej alkohol – tomu se zabránit nedá – když má člověk peníze, může si jednoduše koupit všechno. Je pro mě horší třeba drogově závislý člověk než alkoholik. Nebo třeba pro společnost je lepší drogově závislý člověk – protože se tou drogou zabije dřív než alkoholem – nemusí se tak dlouho léčit, nebo se nechťejí léčit. Ale i automaty jsou dost nebezpečná závislost. No a třeba v páchání kriminality svou roli můžou sehrát drogy. Jedině co si myslím, že by mohlo zabránit je užití přísnějších trestů za distribuci i držení drog. Měly by se kontrolovat ty podniky. Teď jsou otevřené hranice – to je taky snadný pohyb pro drogy. Lidi si volně jezdí, na hranicích nikdo není – to je problém.“

A jaký na alkoholiky?

„Záleží na vůli – někdo se rozhodne, že chce pít, tak pít bude. Někdo se rozhodne, že si sem tam dá. Alkoholici mi vadí. Třeba když vidím takovýho člověka, jak se válí v křoví, zvrací na ulici, ... není to hezký. Jeho chování vrhá špatný stín na celé jeho okolí, o takovým člověku si lidi akorát pomyslí, že je troska. Jako já osobně jsem nepoznal alkoholika.“

Co si myslíš o lidské rase?

„Ta prochází vývojem, nikdy se nezastaví. Ale nejvíc mi vadí to křížení – černoch s asijatkou, bílej s někým – to křížení se mi teda vůbec nelíbí. Myslím si, že je nějaká rasa nadřazenější a to ta Evropská. Dá se srovnat třeba i s Čínskou kulturou – ti byli taky odvážní a bojovali hodně, mají hezkou kulturu i tradici. Prostě ale v tomhle století je Čína hrozba – když bude mít větší volnost, tak asijati zaplaví celý svět. Třeba když se podívám tady na Třebíč – když jsem byl malej, tak tu byli dvě nebo tři tržnice a teď když se kolem sebe kouknu, tak je všude samá tržnice – samej Vietnamec. Žádný český výrobek, prostě půlka nebo třičtvrtina Třebiče je skoupena Vietnamcema. Českéj člověk nemá skoro šanci.“

Jaký je tvůj postoj k Romům?

„Můj vztah k nim je negativní. Poznal jsem jich pár, ale většinou neuznávali žádnou autoritu, žijí si podle sebe a kašlou na ten stát, jen přemýšlí kde vezmou ty finance.“

Jaký je tvůj přístup k jiným etnickým menšinám na našem území?

„O Vietnamcích jsem už říkal, o Číňanech taky. Ukrajince nějaký znám, ale nevadí mi. Klidně ať tu zůstanou žít s námi, hlavně když jich nebude moc. Prostě ať etnicky menšiny

zůstanou menšinami, pak tu mohou žít, to mi nevadí. Ale Romy bych tu nechtěl – 90% jich páchá kriminalitu. “

Jaká je tvá vize společenského, kulturně sociálního uspořádání ve státě?

„Dřív třeba ti Romové kočovali po světě a teď se jim nikam nechce a zakotvili tady nebo na Slovensku.No a... Prostě měly bychom být samostatný stát, větší pravomoc policie, aby mohla lépe bojovat s kriminalitou a drogami. Problém nezaměstnaných bych řešil asi tak, že pokud by se zabránilo přílivu etnik z jiných států a jiní by tu nebyli – tak je tu práce dost. Třeba hromada silnici potřebuje opravit, obnovil bych některý fabriky, aby měli lidi zpět práci, aby tradice český výroby byla obstaraná, aby lidi měli práci. Hromada firem skončila. Jinak bych tu nechal stejné tradice i jazyk. A když by odsud Romové nechtěli jít... TEN ČLOVĚK nechal udělat třeba násilné vystěhování – všechno jde. Protože kdyby se odsunuli pryč – zmenšila by se nezaměstnanost, vydával by na ně stát míň peněz, tudíž by se něco ušetřilo. Třeba tuším, že slyšíš, že někomu by se líbilo spojit české a německé hranice – jo, to by byl dobrý nápad, jenže teď už by to asi nefungovalo, jak to fungovalo tehdá. Třeba za Rakouskouherska se tu mluvilo německy, ale teď by to nefungovalo. Obě ty země jsou na tom i jinak. “

2. Blok týkající se konkrétní skupiny:

Proč jsi se rozhodl právě pro tuto organizaci?

„Viděl jsem nějaký demonstrace v televizi – podíval jsem se na internet a jejich články mě zaujaly. Ale už dřív jsem měl podobné myšlenky s NO. “

Na jakých základech organizace svou činnost staví?

„Na základech evropanství a spojuje Evropu v jeden celek, ale něco jinýho než je Evropská Unie – podobné, ale jinak. Cílem je zabránit korupci a zamezit výskytu menšin. “

Jaká je její výchozí filozofie?

„Z nacionálního socialismu. Je to něco podobného jak to bylo za druhé světové války, ale jiné je to, že tehdy neměla Amerika na Evropu takový vliv. Evropa byla Evropou. I vliv té ameriky třeba naše organizace řeší. “

Jak dlouho jsi součástí této konkrétní organizace?

„Jeden a půl roku. “

Nebo s ní sympatizuješ?

„Dva roky. “

Zapojuješ se v této organizaci aktivně?

„Ano. “

Jak?

„Zúčastňuji se demonstrací, velepuji letáky, účastním se koncertů. Do vymyšlení různých věcí se zapojujeme kolektivně. “

Jakým způsobem jsou do organizace oficiálně přijímáni noví členové?

„Musíme toho člověka chvíli znát, abychom věděli, co je to za člověka, co od něho můžeme očekávat. Není to na žádné registraci, jen o známostech. “

Jaká je tvoje image (vzhled) co se týče příslušnosti k organizaci?

„Tak třeba teď mám na léto krátký vlasy. Jinak oblečení Thor Steiner. Jinak když jsem byl ještě takovej normální :+), tak jsem poslouchal Rammsteiny – protože v ní byla Němčina. Teď jsou to různé kapelky politicky zaměřený. “

Jak důležité je pro tebe charakteristické oblečení?

„Já to zas tak neřeším. “

3. Blok týkající se rodiny:

Jaký názor na společnost mají tví rodiče?

„Moc veselí ne. Nelíbí se jim pozitivní diskriminace Romů, rozšířená nezaměstnanost a u večer u zpráv vždycky nadávají, ... ani jednání politiků není valný. Jsou to šašci a nedělají svoji práci jak mají a potom to tu jde od desíti k pěti.“

Jaký máš vztah s rodiči?

„Dobry.“

Jak by jsi charakterizoval atmosféru v rodině, ve které jsi vyrůstal?

„S našima se dalo vždycky domluvit. Neměli jsme spolu nějaké vážné problémy. Mám naše rád.“

Znají tvé názory a co si o nich myslí?

„Neví, že se stavím za Národní odpor – asi by nebyly dvakrát nadšení. Ale moje názory znají – řekl bych, že jsou podobný jako jejich. Hlavně s tátém máme podobný pohled na věc.“

Jaké je zaměstnání tvých rodičů?

„Otec je instalatér a máma je prodavačka.“

Máš-li sourozence, mají stejné přesvědčení jako ty?

„Nemám sourozence, jsem jedináček. Ale když jsem byl malý měl jsem mladšího brášku, ale umřel.“

4. Blok osobních informací:

Věříš v Boha? Popř. v co věříš?

„V Boha nevěřím, ale věřím, že se lidi zamyslí a změní tu šílenou společnost a půjdou dobrý směrem. Tím dobrým směrem myslím takový, který je podobný cílům Národního odporu.“

Jak se stavíš k existenci holocaustu?

„Věřím, že je na tom něco pravdy, ale jak známo si lidé domýšlí a přidávají řadu věcí a tak není jisté, že všechno je tak, jak se povídá. Ale nepopírám existenci Holocaustu.“

Co je tvým životním cílem?

„Aby se tahle zem pohla někam kupředu. Málo lidí zajímá co se v tomhle státě děje. Chci, aby se lidi měli líp.“

Máš z něčeho obavy, strach?

„Mám, asi jako každý.“

Z čeho?

„Mám strach z toho americkýho radaru, díky kterému na nás může jiný stát zaútočit. Vidím v tom jen problémy.“

Na co jsi hrdý?

„Že jsem se narodil v Evropě a ne někde v Africe.“

ROZHOVOR S VAŠKEM

- Pohlaví - muž
 - Věk – 19 let
 - Vzdělání - truhlář (s maturitou)
-

1. Blok týkající se názoru na společnost

Co si myslíš o společnosti v ČR?

„O jaký společnosti? Myslíš tu menšinu?“ (ironický úsměv)

Co bys jí vytknul?

„Nefunguje to tu. Lidi jsou uplatitelní a ovlivnitelní. Nemůžeme tu říct svobodně žádný svůj názor. Nelíbí se mi tu ta politika. Politici nám dělají v zahraničí ostudu a my za to nemůžeme.“

A co naopak pochválil?

„Co bych měl na tomhle systému pochválit? Možná tak, že dokážou pořádat dobrý akce, to je tak jediný – třeba Pivní slavnosti. Když chceme říct svůj názor nahlas, oni jdou po nás, zavolají tam policajty, aby nás rozehnali. Vždycky si najdou nějaký důvod.“

Můžeš srovnat s jinou zemí.

„Připomíná mi to tu nějaké diktátorství. Asi Kubu.“ **Zeptala jsem se, jaká země mu přijde svým řízením opakem té naší.** „Tak třeba Maďarsko. Tam to neberou tak vážně. Vlastně jsem nad takovým srovnáním nikdy nepřemýšlel, takže ani nevím.“

Co tě vede k tvému názoru na společnost?

„Sama ta společnost. Když se dotknu Romů, tak jsem s nimi měl problém osobně – když mi bylo 6 let, tak mě šikanovali. Musel jsem jim nosit peníze, tím pádem krást peníze mamce, takže odmalička se ve mně probouzela nenávisť vůči těmto menšinám. Taky jsem se nechal ovlivnit staršími – když jsem je poslouchal, jak se baví o politice a říkají, že to stojí za houby – ovlivnilo mě to.“

Jsi hrdý, že jsi Čech?

„Trošku toho vlastenectví tam je. Nejsem Němec, pořád jsem Čech – to nezměníš. Třeba když se hraje fotbal, fandím Čechům. Žiji tu. Jsem i nejsem hrdý. Třeba hokej jsme mívali dobrej. Je to přece jen moje rodná země.“

Jaký názor máš na roli policie v naší společnosti?

„Jsou to loutky Ministerstva vnitra ČR. Ale samozřejmě, že tady od něčeho jsou – nebýt jich, tak by vypukla anarchie. Mají tu svůj smysl. Ale musí tu být, protože by si jinak každý dělal, co by chtěl a to by takhle nešlo.“

Jaký je tvůj pohled na školství – zkušenosti s českými učiteli., co ti škola dala, obliba školy, důležitost?

„Škola je hodně důležitá. Já ještě nejsem vyučený – učím se truhlářem. V září se do školy vracím po menší pauzičce a moc se tam těším. Je jasný, že když člověk dělá školy, pak má v životě větší naději někam se dostat, mít se lépe. Ze základkou – co bych chtěl dělat, takže škola je určitě zapotřebí.“ **Ptala jsem se, co by ve škole změnil.** „Dovolil bych od 18-ti let kouřit ve škole.“

Domníváš se, že jsou žáci, studenti dostatečně informování o existenci a významu jak pravicového tak levicového extremismu?

„Nevím. Ve škole jsem se toho od učitelů na toto téma moc nedozvídal. No, abych to vysvětlil – ve škole jsme měli předmět informatiku a když jsme si tam najeli s klukama na stránky o pleškách a podobně, tak nám to učitel zakazoval, že takový stránky tam nechce. Oni chtěou děcka od tohoto jakoby chránit, ale zase nemůžou jim bránit tomu, aby se dozvěděli, co se kde děje. Nemůžou žít děcka jako neandrtálci. Jo, možná nám o tom něco řekli v občanský nauce.“

Co si myslíš o homosexualitě?

„To je proti přírodě. To ne! S tím na mě nechod'. Fuj – zavrhuju to. To není ani ON, ani ONA, to je TO.“

Jaký pohled máš na drogově závislé?

„Můžou si za to sami a proč to jejich léčení máme platit my. Nejlíp je hodit někam do pytle a vůbec se s nimi nebavit. Kdyby ho někdo do toho nutil, tak mu to jeho trapný léčení zaplatím, ale já jsem ho nenutil, on do toho šel dobrovolně. Mě taky nikdo nenutil, abych si našel kamarády z Národního odporu a jestli to nějak odskáču, tak za to musím zaplatit. Ať si to platí sami.“

A jaký na alkoholiky?

„Ať si chlastá, taky je to jen jeho věc. Půjde do léčení – ať si to taky zaplatí sám. Kdyby ležel někde opilý na zemi, tak ho překročím a nebudu mu nějak pomáhat. Kdybych ho ožral já, tak ho vezmu a odvedu ho třeba domů. Hlavně na alkohol se už dívám jinak než na ty drogy – protože je povolenej. Jestli ale začne alkohol zasahovat do rodiny, narušovat ji, tak pak trpí i lidi kolem toho alkoholika, takovýho člověka bych klidně zabil nebo mu aspoň ublížil.“

Co si myslíš o lidské rase?

„Bílá rasa je bílá. Oproti Cikánům jsme hodně nadřazení. Kde ti mají kořeny, to se neví – nejdál, kam se dostali, tak byla Indie a Indové se za ně stydí, nehlasí se k nim. Bílá rasa má určitou vyvinutou společnost, společenství, je vyvinutější ostatní. Jako Japonci jsou na tom taky dobře, ale ne zas tolik.“

Jaký je tvůj postoj k Romům?

„Odmalička trpím rasismem. Bydlel jsem v ulici, kde si děti pěkně hráli, rodiče byli spokojeni. Pak se tam objevil Cikán, tak rodiče zpozorněli, že by nás mohl negativně ovlivnit, nechtěli z nás mít zmetky a když viděli že nás Cikáni nějak obtěžují, tak je vyhnali, takže já v tom vyrůstám v podstatě odmalička. A jak jsem říkal, šikanovali mě kvůli penězům. Takže Cikány vůbec – zašlapat je.“

Jaký je tvůj přístup k jiným etnickým menšinám na našem území?

„Když tady potkám černocho, tak ať se tady učí, aspoň se něčemu přiučí, ale nemusí tu bydlet, ať se vrátí, odkud přišel. My tady máme maličkou zemičku a oni mají tááákovou velkou Afriku. Už takhle tu máme málo místa. Stejně tak Vietnamci, budou se nám sem cpát, berou nám práci. Nebýt jejich blbějch obchůdků, tak značkový věci tu nejsou tak drahý. A ta místa, kde mají svoje obchůdky, víš, kolik tam mohlo bejt jinejch různějch obchodů. Sami z toho svýho obchodování mají peněz jak šupek a kdyby aspoň zaměstnávali víc bílejch, ale oni si mezi sebe nikoho nepustí. Kdyby dávali práci i těm bílým. Prostě taky by bylo nejlepší je odsud vykopat. Když se tak na to podíváš, tak za chvíli ne oni, ale my budeme ta menšina – to je taky důvod, proč bych je odsud vykopal.“

Jaká je tvá vize společenského, kulturně sociálního uspořádání ve státě?

„Úředním jazykem bych normálně nechal češtinu, protože už vidím nějakou babičku bifuje francouzštinu, němčinu nebo portugalštinu. Teda, ani já bych se nechtěl učit jiný jazyk. Pak budeš někde v televizi, řekneš slovíčko špatně a ostuda jako bejk. Spojil bych se se Slovákama, jsou to naši bratři – prostě k sobě patříme. A kdyby to nějak prošlo, rád bych se spojil s Německem, protože bychom se měli tady dobře. Myslím, že by to bylo jiný, rozhodně by to nebyl takovej bordel jak tady asi. Menšiny bych vykopal zpět, odkud pochází. Udělal bych to asi jako to tehdy řekl Sládek – odkoupil bych si od Rusů Podkarpatskou Rus, nahnal bych tam Cikány a pak bych ji zas Rusům vrátil – klidně.“

Ptala jsem se na dodržování svátků, tradic – ovlivnění v důsledku spojení

s Německem a Slovenskem. *„Domluvil bych se, že některý bychom zachovali, některý bychom slavili společně, převzali bychom něco od nich. Třeba bych zrušil ted' 8. 5. svátek - osvobození od fašismu. Nebo bych ustanovil Německo-Česko-Slovenský svátky nový.“*

2. Blok týkající se konkrétní skupiny:

Proč jsi se rozhodl právě pro tuto organizaci?

„S lidma v Národním odporu si mám co říct. Mají ten samej názor jako já. Je to moje krevní skupina. A odmala jsem neměl rád ty menšiny. Kdybych tu byl s nějakým levičákem, tak si s ním prostě nemám co říct“. **Zeptala jsem se, jak se o NO dozvěděl.** „Jednou na nějaký akci jsem se setkal s Mackem, začali jsme si povídat, zjistil jsem, že máme stejný názory a tak to začlo. Macek je u Národního odporu už delší dobu. Kdybych se nepřestěhoval sem do Třebíče a hníl bych na vesnici, tak bych se K NO vůbec třeba nedostal. Tam jsou ty názory na společnost jiný, tam drží víc při sobě a neřeší tam tyhle věci.“

Na jakých základech organizace svou činnost staví?

„To pořádně nevím, nejsem u NO dlouho. Ale myslím, že se staví proti současnému systému tady. Je proti menšinám, přistěhovalcům, abychom se nestali menšinou – proti tomu NO taky bojuje.“

Jaká je její výchozí filozofie?

„Národní socialismus nebo něco takovýho.“

Jak dlouho jsi součástí této konkrétní organizace?

„Vyloženě aktivní jsem asi tak půl roku.“

Nebo s ní sympatizuješ?

„Asi čtyři roky.“

Zapojuješ se v této organizaci aktivně?

„Ano.“

Jak?

„Demonstrace, propagace.“

Jakým způsobem jsou do organizace oficiálně přijímáni noví členové?

„Teda, tak to nevím. No jsme prostě kámoši a o nějaký registraci nemám ani páru. Kdyby mi dal někdo něco podepsat, tak to klidně podepíšu.“

Jaká je tvoje image (vzhled) co se týče příslušnosti k organizaci?

„Lonsdale.“

Jak důležité je pro tebe charakteristické oblečení?

„Kdo se v tom nějak vyzná, tak aspoň ví, kam patřím. Vědí, že nejsem nějaký feťák. Je to pro mě důležitý – aspoň vidí, že nejsem stereotypní obyčejnej člověk.“

3. Blok týkající se rodiny:

Jaký názor na společnost mají tví rodiče?

„Naši jsou rozvedení, otce jsem neviděl 2 roky, takže nevím, jaký má názor na společnost. Mamka o politice nechce ani slyšet, takže není s touto společností asi moc spokojenát. Říká, že když slyší politiky o něčem žvanit, tak se jí chce brečet. Jinak mně přijde, že mamina je velká humanistka. Třeba když si jde na sebe něco koupit, tak jde k Vietnamcům, protože je to tam nejlevnější. A když jí říkám, že bych je odsud vykopal, tak se jich zastává a říká, ať se podívám, jak to tam u nich mají těžký.“

Jaký máš vztah s rodiči?

„S tatškem nejsem nějak rozhádanej, ale když ho nemusím vidět, tak ho nevidím. Nijak mi nechybí. S mamkou mám výborný vztah“

Jak by jsi charakterizoval atmosféru v rodině, ve které jsi vyrůstal?

„Spíš to bylo takový demokratický. Musela mě mamka nějak vychovávat, musela nám sem tam něco zakázat, ale jinak nám nechala dost svobody.“

Znají tvé názory a co si o nich myslí?

„Znají. No nelíbí se jim to. Otec o nich teda neví, ten by mě zabil. Mamka mi to ale rozhodně neschvaluje.“

Jaké je zaměstnání tvých rodičů?

„Otec teď nevím. Dřív dělal zedníka. A mamka je v invalidním důchodě a přivydělává si prodáváním v obchodě – taková brigáda.“

Máš-li sourozence, mají stejné přesvědčení jako ty?

„Mám ségru a ta má podobné názory jako já.“

4. Blok osobních informací:

Věříš v Boha? Popř. v co věříš?

„Jsem ateista, ale věřím, že jednou vyhraje.“

Jak se staviš k existenci holocaustu?

„Těžko říct, já jsem ho nikdy neviděl. Ani mě nezajímá, jestli to je nebo není pravda.“

Co je tvým životním cílem?

„Hlavně teda dodělat školu. Pak asi mít rodinu, dobrý zaměstnání a chci, aby moje děti vyrůstaly v krásný bílý Evropě

Máš z něčeho obavy, strach?

„Mám.“

Z čeho?

„Ze zubaře – na tom křesle se míním počůrat strachy. No a i když se do školy těším, tak mám zároveň strach. Zvykl jsem si makat.“

Na co jsi hrdý?

„Na to, že jsem bílej.“

MACKOVO POJEDNÁNÍ:

Soužití Němců a Čechů

Jelikož se zajímám o historii docela do hloubky, začal bych asi obdobím, které je ne moc známé, ale podle mého názoru je účelné se o něm zmínit. Začátky našeho soužití tzn. Němců a Čechů nebo lépe řečeno je to spíše původ našich dvou tak kulturně, historicky a etnicky stejných národů.

Na našem území se jako první objevují Keltové. Zejména kmen Bójů, podle nichž se dodnes naše země nazývá Bohemia (Biohaeum, Baiahaim), Volků-Tektoságů o nichž se zmínil i G. J. Caesar ve svých válečných pamětech. Podle něj to byli výborní a stateční válečníci. Nejvíce se však usadili na Moravě, kde prý žili ještě až do 4. stol. n. l. a jejich název se zachoval ještě u Slovanů v podobě Valachů a kmen Kotinů, který sídlil z části i na Slovensku. Později se zde usídlili kmeny Germánské, které část keltského obyvatelstva vytlačili a část asimilovali. U nás sídlili hlavně Markomané a Kvádové. Vůdcem Markomanů byl kníže Marobud, který sjednotil i další Germánské kmeny. Podobná situace nastala, když přišli kmeny Slovanské, a tak stejně jako Keltové, Germáni splývají se Slovany.

Právě tzv. „Slovanstvo“ bylo propagováno hlavně v dobách „Národního obrození“. Historie Českých zemí byla cíleně pozměňována a překrucována. Zvláště v těchto dobách byla vytvářena těmito tzv. „Národními obroditeli“ umělá, a pro ně žádoucí nenávisť mezi dvěma tak krásnými a podobnými si národy. Tito „obroditelé“ tvrdili, že Češi jsou národem Slovanským a Němci národem Germánským. Je to tvrzení absurdní a přinejmenším směšné! Nic méně je stále populární a používá se do dnes a dnes už si nikdo netroufá zapochybovat o tom, že jsme národem čistě Slovanským! K historii jsem se velmi stručně vyjádřil právě kvůli této problematice.

Ale zpět k onomu starému, ale stále modernímu tvrzení. Myšlenka Slovanstva a Germánstva spočívala právě v odcizení. Spočívala v tom, ukázat a stvořit jakýsi blud, že Čechové jsou něčím jiným než Němci. Zajímalo by mě co je k tomu dovedlo?? Máme stejnou kulturu, původ dalo by se říci, že vedle sebe žijeme více než tisíc let v jednom státním útvaru... Snad jen jazyk máme rozdílný.

Na jazyk vsázeli „obroditelé“ nejvíce. Úředním jazykem byla totiž Němčina. Oblíbeným pojmem bylo germanizovat. Tímto pojmem měli „obroditelé“ na mysli násilné poněmčení Čechů. Ale o nějakém poněmčení nemůže být ani řeč, a už vůbec ne o nějakém násilí. Německý jazyk byl prostě jazykem kulturnosti a vzdělanosti! Málo kdo dnes ví, že Dějiny národu českého v Čechách i na Moravě s německým názvem Geschichte von Böhmen od „významného obroditele“ Františka Palackého bylo sepsáno německy, stejně jako od Josefa Dobrovského Dějiny českého jazyka a literatury a Zevrubná mluvnice jazyka českého obě díla psaná též v Němčině.

Obroditelé ale nefalšovali jen historii. Šli ještě mnohem dále. Odhodili dokonce takové kulturní velikány jako byli např. Richard Wagner, Johan Wolfgang Goethe, Fridrich Schiller nebo Guido von List a začali je nahrazovat ne tak dobrými skladateli a spisovateli. Obroditelé si také heroizovali období husitství. Nevím zda období rebelií vyvolané právě husity je to pravé kulturní období českých zemí, které by mělo být vzorem. Ale dost k dobám „národního obrození“, o kterém by se dalo psát ještě mnoho řádků.

Po tragickém konci 1. světové války si „obroditelé“ a jím podobní za pomoci křivonosých zjevů v černých kaftanech přišli na své. Dne 28. října 1918 byl vyhlášen samostatný Československý stát. Tento pseudostát v čele s (ochráncem vrahů) T.G. Masarykem měl být národní. Ale jak tento národní stát ve skutečnosti vypadal?? Žilo v něm:

46% Čechů, 28% Němců, 13% Slováků, 8% Maďarů, 3% Ukrajinců, 1% Poláků a 1% Židů. Čeští Němci byli hned na počátku vyloučeni z jakéhokoli podílení se na rozvoji nově založeného Československého státu. Československá vláda byla tehdy silně protiněmecká a šovinistická. Například němečtí úředníci byli předčasně posíláni do penze na základě absurdních jazykových testů, které pak nahrazovali úředníci čeští častokrát s menší kvalifikací. Další potupností by mohlo být třeba zřizování českých škol v oblastech, kde naprostou většinou obyvatel tvořili Němci. To byl také jeden z důvodů, proč 4. března 1919 sudetští Němci demonstrovali za právo na sebeurčení. Němci tehdy protestovali klidně a bez výtržností. Nutno dodat, že to byli bezbranní civilisté, protože do legálního shromáždění začali střílet ostrými náboji čeští vojáci (připomíná mi to praktiky i dnešního systému a policie). Ten den zahynulo v několika městech celkem 54 Němců. Jako reakce na tyto křivdy páchané na Němcích vzniklo politické hnutí SHF-Sudetendeutsche Heimatfront, které se roku 1935 změnilo na politickou stranu SdP-Sudetendeutsche Partei v čele s Konradem Henleinem.

Po tzv. Mnichovské konferenci byly území v Čechách obývané převážně Němci nazývané Sudety připojeny k Velkoněmecké říši. Nutno dodat, že Češi žijící v tomto území měli možnost zůstat a obdržet tak říšské občanství nebo odejít. Ti Češi, kteří se rozhodli odejít měli právo vzít si všechn svůj majetek. Ten majetek, který z jakéhokoli důvodu museli zanechat na území říše byl ohodnocen a poté řádně zaplacen. O nějakém odsunu Čechů tedy nemůže být v žádném případě řeč! Tato skutečnost dnes není prakticky známá, protože se o ní na základě Benešových dekretů záměrně nemluví! Ale to už trochu předbílám.

Dne 14. března byl vytvořen samostatný Slovenský štát. Hned po té následovalo znovu přičlenění zbytku českých zemí k říši. Tato území se nazývala Protektorat Böhmen und Mähren neboli Protektorát Čechy a Morava. Tento historický moment napravil dosud všechny napáchané chyby a křivdy na obou národech, a tak mohlo pokračovat klidné soužití, tak krásných a blízkých si národů bez všech rušivých elementů, jako byli již zmínění „obroditelé“ a jím podobní popírači naší vzájemné kultury a minulosti. Nastal rozkvět v pravém slova smyslu! Někteří Čechové to tak možná ze začátku nebrali. Není se také moc čemu divit. Protiněmecká propaganda byla lidu již dlouho vtoukávána do mozku a napáchla mnoho! Ostatně dnes tomu není jinak. Je nám o tomhle období nalháváno mnoho. Například neopodstatněně lži o tom, že Němci chtěli Čechy vyhladit, nebo že čeští umělci nesměli natáčet české filmy a vůbec celá česká kultura prý měla být potlačována, že byly zavřeny vysoké školy a dalo by se pokračovat snad do nekonečna.

Rád bych se pozastavil u té kinematografie. V dobách Protektorátu český film vsutku rostl, hrála se divadelní představení, natáčely se nejkrásnější české filmy jako např. Zapadlí vlastenci, Pantáta Bezoušek, Babička, Pohádka máje, Milha na blatech, Ohnivé léto, U snědého krámu, Revizor, Kristián, Eva tropí hlouposti, Hotel modrá hvězda, Krok do tmy, Těžký život dobrodruha, Jánošík, Škola základ života, Cesta do hlubin študákovi duše, Lidé na kře a mnoho dalších. Tyto filmy nebyly známé jen u nás, jelikož čeští umělci měli možnost prezentovat své filmy po celé Říši tzn., že český film nebyl známí pouze v Čechách nebo v Německu, ale dokonce v celé Evropě! Pro Prag-Film pracovali v té době nejlepší režiséři té doby jako např. Martin Frič, Miroslav Cikán, Josef A. Holmann nebo Vladimír Slavínský. A určitě nesmíme zapomenout na špičkové herce jejichž jména jsou známi do dnes a to nejen u nás např. Hana Vítová, Zita Kabátová, Lída Baarová, Nataša Gollová, Jaroslav Marvan, Vlasta Burian, Rudolf Hrušínský, Josef Kemr, Anna Ondráková (žijící v Německu), a mnoho dalších. Ještě se musíme zmínit o kameramanech, dokumentaristech, hudebních skladatelích a všech těch, kteří pracovali pro český film a dělaly ho krásným. Sám říšský ministr osvěty a propagandy Dr. Joseph Goebbels řekl o české kultuře ve svém projevu: „Například jsem v poslední době přečetl celou řadu českých knih, viděl celou řadu českých filmů, opatřil jsem si celou řadu hlášení o české kulturní práci a vlastně jsem litoval, že jsem tyto výsledky vašeho kulturního života nemohl předestřít německému lidu ve větším měřítku.“ Tohle jsou

slova někoho, kdo by chtěl vyhladit Český národ?? Touto naprosto absurdní otázkou se snad ani nemusím zabývat.

Vraťme se ještě k těm zavřeným českým vysokým školám. České vysoké školy byly opravdu v roce 1939 uzavřeny. Ale proč tomu tak bylo?? Protiněmecké provokace, nepokoje, napadání německých občanů a dokonce i příslušníku Wehrmachtu vzešli právě z vysokoškolských kruhů. Za těchto okolností byly vysoké školy zavřeny. Ale nutno dodat, že každý český student mohl studovat dále na jakékoli vysoké škole na území Říše. Diplomy těchto studentů co studovali v Německu byly po válce zrušeny a studenti byly prohlášeni a souzeni jako tzv. kolaboranti.

Dalo by se říci, že doby Protektorátu byly pro české země těmi nejlepšími roky vůbec za existenci tohoto národa. Možná s výjimkou doby, kdy byli české země pod praporem Svaté říše římské. Stoupla životní úroveň, klesla kriminalita, bylo více pracovních příležitostí, o kulturním životě jsem se již zmínil, ale také to, že žádný český muž nebyl nucen vstoupit do Německých ozbrojených sil. Sám Vůdce a říšský kancléř Adolf Hitler řekl, že nežádá po české matce její slzy, které by musela prolévat pro jejího padlého syna na frontě. Avšak mnoho synů českých matek padlo na bojištích Evropy v německých uniformách! Tito muži ale vstoupili do Wehrmachtu či Waffen SS dobrovolně, aby bojovali za vlast, národ, a aby chránili zemi a Evropu proti zhoubné nemoci jménem komunismus. Nejznámějším takovým mužem byl Igor Moravec, syn velkého muže našich dějin Emanuela Moravce. Igor Moravec vstoupil do Waffen SS a dosáhnul dokonce hodnosti SS-Untersturmführer (poručík). On a tito muži byli hrdinové, na které se dnes nesmí vzpomínat. Na místo nich jsou velebeni teroristé, kteří shazovali ze svých letadel tuny zápalných bomb na ženy a děti v německých městech jako například Drážďany, Hamburk, Norinberk, Lipsko a další. Nebo vrazi, kteří byli vysláni pejzatými vypočítavci z Anglie do Protektorátu a sprostě zavraždili říšského protektora SS-Obergruppenführera Reinharda Heydricha. Tito nám vnucovaní „hrdinové“ napáchali více škody než-li užitku. Bylo vyhlášené stanné právo a důsledky zná každý.

Nechci se zde zabývat o vojenském či politickém průběhu 2. světové války, protože to není účelné pro soužití Čechů a Němců. Je to spíše soužití všech Evropských národů, ale to jsme jinde. Raději bych se zabýval koncem 2. světové války.

Když německá vojska ustupovala před mongoli z asijských stepí a před rudými ďábli utrženými z pekelných řetězů vypuklo v Praze tzv. Pražské povstání. Šílenci a vrahové, kteří se nazývali Revolucionářské gardy si touhou po slávě a penězích hráli na hrdiny. Dnes jsou také tak bráni-jako hrdinové. Ovšem byla to jen další chátra pouhých vrahů. Ale o tom se dnes také nemluví. O tom jak tito „hrdinové“ vraždili bezbranné německé civilisty. A to jen proto, že to byli Němci a nebo jen z Českoněmeckého manželství. Za živa je přivazovali k autům a jezdili s nimi pořád dokola. Nebo je věšeli na lampy za nohy a za živa pod nimi zapalovali oheň. Neštítily se tam přivázat staré lidi, ženy a děti. Později ještě s ruskými zločinci šířili vlnu teroru. Zvláště Rusové se chovali jako prasata když znásilňovali ženy od 10-80 let. Tito zločinci by měli být veřejně souzeni. Místo toho jsou jim připínány medaile na hrud.

Nemohu se nezmínit o dekretech velezrádce Beneše. V těchto dekretech realizoval tak nenávisť zaslepený člověk jménem Edvard Beneš svůj dávný sen. Vyhnání 3 milionů našich německých spoluobčanů. Toto vyhnání provázelo nejen zabavování majetku, ale také vraždění! Němci tohle území obývali a kultivovali již od 12. století. Dnes, když projíždím tímto územím je mi do breku a na zvracení. Dříve když tu žili Němci bylo tohle území krásné a čisté. Dnes když je tohle území „naše“ (zdá se mi že je více cikánské nebo mongolské) je tohle území špinavé, domy jsou oprýskané, silnice jsou v dezolátním stavu (ostatně to není problém jen Sudet). Ovšem stačí přejet pár kilometrů přes hranice a nabízí se nám zcela jiný pohled.

Mějme na paměti, že tohle území vypadalo stejně krásně jako na druhé straně, a že tak mohlo vypadat i ne jen naše pohraničí.

Závěr a pohled na dnešní společnost:

Soužití Čechů a Němců bylo vždy pro oba národy přínosné a kdykoliv se tyto dva prvky oddělily, doplatili na to. A to hlavně české země. Jeden dávný kronikář napsal, že Češi jsou vlastně Němci, kteří nemluví Německy.

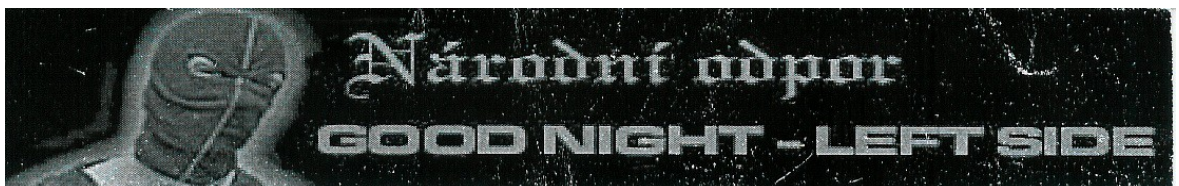
Dnešní svět je velmi podobný tomu minulému. Problémy jsou pořád stejné. Říká se, že historie se opakuje. Já doufám, že se historie bude opakovat a opět přijde někdo, kdo nás vyvede ze spáru křivonosého zjevu. Jelikož on byl vždy původcem všeho zla a vždy jen parazitoval na evropských národech. Jeho jméno se nesmí vyslovovat, protože kdo by si to jen dovolil čekal by ho nevyhnutelný trest. On ví, že má v ruce silnou zbraň, která ho učiní nedotknutelným. Ta zbraň je pouhé slovo. Slovo, které se nesmí zpochybnit nebo vyvrátit. Slovo Holocaust, které ho opravňuje k páchání dalšího zla. Dnes se nás tito světovládci snaží zbavit národní hrdosti. Jejich dnešní propaganda sexu, drog, alkoholu, amerikanismu a multikulturismu jako takového ničí vše co naši předkové za tisíciletí vytvořili. Snaží se nám vnutit jakousi multikulturní, ničím nevázanou a prý „svobodnou“ společnost, která nikdy nemůže fungovat. Zvláště pro mladé lidi to může být velmi atraktivní a stylové. Avšak tato cesta vede do zhoubných propastí. Už v bibli je napsaný starý příběh, který poukazuje právě na tento problém. Ten příběh je o věži jménem Babylon. Pro důkazy nemusíme chodit daleko Islámský terorismus, nepokoje afrických přistěhovalců ve Francii nebo rabování cikánů na Slovensku mluví za své.

Evropské národy byly zřejmě odsouzeny k zániku před 62 lety. Nevím jestli je ještě možná záchrana, ale naštěstí jsou pořád lidé, kteří si uvědomují tuhle situaci a snaží se všemi silami zachovat odkaz předků. Ti lidé jsou Národní Socialisté!

ZA EVROPU

ODPOR.ORG

ANTI-ANTIFA

www.odpor.net

ANOTACE

Jméno a příjmení:	Zdeňka Frantálová
Katedra:	Katedra společenských věd
Vedoucí práce:	Doc. Ph.Dr. Jitka Skopalová, Ph.D.
Rok obhajoby:	2009

Název práce:	PRAVICOVÝ EXTREMISMUS SE ZAMĚŘENÍM NA NÁRODNÍ ODPOR
Název v angličtině:	RIGHT - WING EXTREMISM WITH THE FOCUS ON NATIONAL RESISTANCE
Anotace práce:	Diplomová práce se zabývá pravicovým extremismem v České republice. Soustředí se na militantní ultrapravicovou organizaci Národní odpor. Práce se zabývá extremismem, radikalismem i právní problematikou protiextremistické politiky a trestné činnosti extremistů. Výzkumné šetření se stoupenci Národního odporu se vztahuje na oblast společenskou, rodinnou, osobní a na samotnou organizaci.
Klíčová slova:	Extremismus, radikalismus, trestná činnost extremistů, protiextremistická politika, pravicový extremismus, nacionalismus, nacismus, fašismus, rasismus, antisemitismus, hnutí skinheads, organizace Národní odpor.
Anotace v angličtině:	This diploma thesis deals with the right-wing extremism in the Czech Republic. In the focus of this work is the militant ultra-right organization National resistance. The extremism, radicalism and legal issue of anti-extremism policy is dealt in detail. The research effected on the National resistance followers applies to the social, family and private area and to the organization itself.
Klíčová slova v angličtině:	Extremism, radicalism, criminality of extremists, anti extremism policy, right-wing extremism, nacionalism, nazism, fascism, racism, anti-semitism, skinhead movement, organization National resistance.
Přílohy vázané v práci:	Otázky k rozhovoru, přepsané rozhovory s aktivisty, pojednání o soužití Němců a Čechů.

Rozsah práce:	79
Jazyk práce:	český